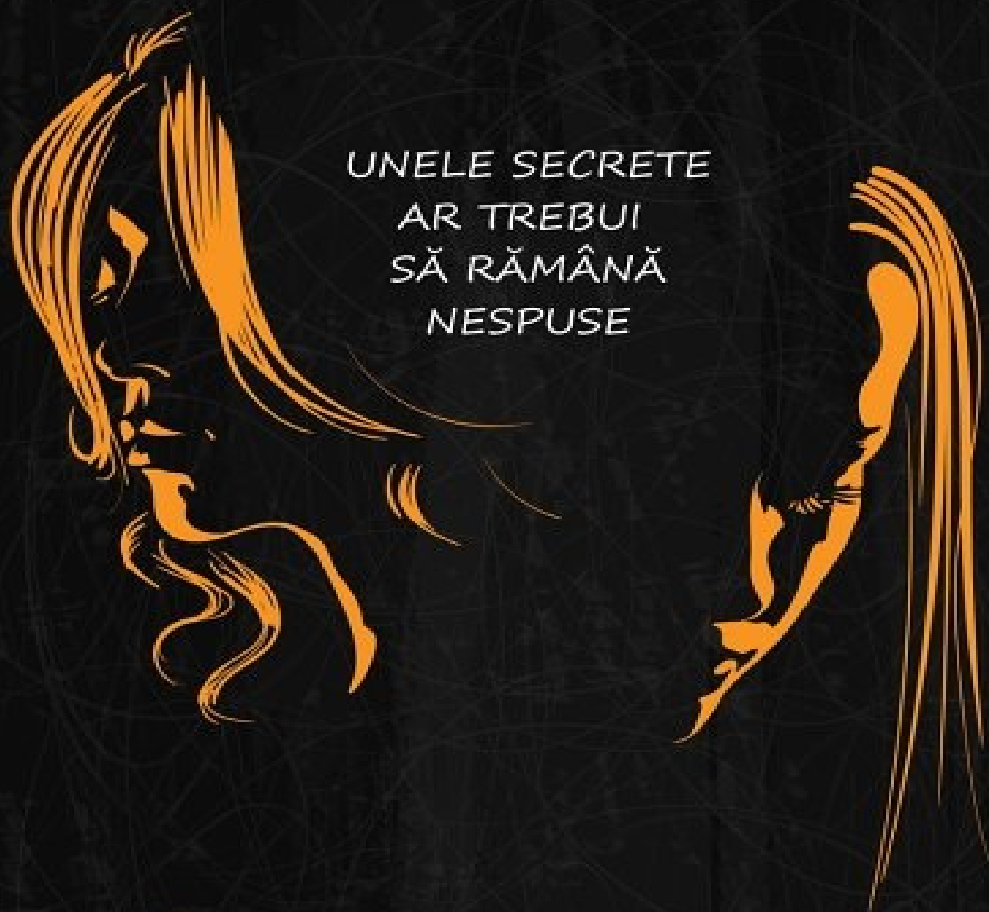
DE LA AUTOAREA
BESTSELLER-ULUI INTERNAȚIONAL
UNUL DINTRE NOI MINTE

DOI POT ȚINE UN SECRET

Karen M. McManus

PASSPORT
HERG BENET

Karen M. McManus

DOI POT ȚINE UN SECRET

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

Editura
Herg Benet
2019

Two Can Keep A Secret

EDITURA HERG BENET

Bucureşti, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro
Concept grafic: © TheSpartan Bureau

Elemente grafice copertă: © tissenvadim | Adobe®

ISBN ePub: 978-606-763-244-6

„Misterul se dezvăluie într-un ritm spectaculos, pe măsură ce apar piste false credibile și întorsături șocante de situație. Cititorii vor da pagină după pagină, aproape cu furie, până la finalul care le va aduce satisfacție. Atmosfera este întunecată și merită să te lași cucerit de ea."
(Kirkus Reviews)

„Un roman plin de mister care îi va face pe cititori să gonească spre deznodământ."
(Booklist)

„Cu personaje complexe și o intrigă atent construită, McManus oferă un roman trepidant, cu nenumărate întorsături."
(Publishers Weekly)

„Densă și cu elemente bine plasate, te face să dai pagină după pagină până ce ajungi într-un final să afli identitatea criminalului și motivele sale, dar și numeroase alte secrete care construiesc suspansul."
(Bulletin)

„Un roman crime-mystery al naibii de bun."

(EW)

Pentru Gabriela, Carolina și Erik

Capitolul unu

Ellery

Vineri, 30 august

Dacă aș fi superstițioasă, ăsta nu ar fi un semn bun deloc.

Pe banda din aeroport unde se învârt bagajele a mai rămas doar o valiză. Este de un roz deschis, plină de abțibilduri cu *Hello Kitty*, și mai mult ca sigur nu-mi aparține.

Fratele meu, Ezra, o privește trecând prin dreptul nostru pentru a patra oară. Se sprijină de mânerul trolerului său uriaș. Mulțimea care a coborât din avion s-a risipit deja, cu excepția unui cuplu care se ceartă legat de o mașină închiriată și de cine ar fi trebuit să se ocupe de rezervare.

— Poate ar trebui s-o iei tu, sugerează Ezra. Pariez că proprietarul ei are o garderobă interesantă înăuntru și nici nu cred că a fost cu noi în avion. Mă gândesc la multe haine cu buline... Și sclipici.

Telefonul îi bipăie și îl scoate din buzunar.

— Nana ne așteaptă afară.

— Nu-mi vine să cred, mormăi eu, lovind cu vârful tenișilor marginea metalică a bandei de bagaje. Toată viața mea era în trolerul ăla.

Este o ușoară exagerare. Întreaga mea viață era de fapt în La Puente, California, până acum opt ore. În afara câtorva cutii care au fost trimise săptămâna trecută în Vermont, trolerul conținea ce mai rămăsese.

— Cred că ar trebui să facem o reclamație.

Ezra cuprinde cu privirea întregul spațiu destinat bagajelor, trecându-și o mână prin părul tuns de curând. Avea cârlionți bogați, negri, la fel cu ai mei, căzându-i pe ochi, iar eu încă nu mă pot obișnui cu tunsoarea pe care și-a făcut-o vara asta. Își apucă hotărât bagajul și pornește spre biroul de informații.

— Pe aici, cred.

Puștiul slăbănog din spatele biroului arată de parcă ar putea la fel de bine să fie la liceu. Are o explozie de coșuri pe obraji și pe linia maxilarului. Pe ecusonul auriu, prins strâmb de vesta lui albastră, e scris *Andy*.

Buzele lui subțiri se îngustează și mai mult când îi spun ce problemă am, apoi îmi face un semn spre valiza cu *Hello Kitty* care încă se mai învârte pe bandă.

— Zborul 5624 de la Los Angeles? Cu escală în Charlotte?

Dau din cap că da.

— Sigur aceea nu este a ta?

— Absolut sigur.

— Pfff, la naiba. O să apară până la urmă. Tu completează chestia asta, deocamdată.

Deschide un sertar și scoate de acolo un formular, apoi îl împinge spre mine.

— Trebuie să fie și un pix pe aici pe undeva, zice pe jumătate apatic, răscolind un teanc de hârtii.

— Am eu.

Desfac fermoarul buzunarului din față de la rucsac și scot o carte, pe care o așez pe tejghea, în timp ce bâjbâi să găsesc pixul.

Ezra ridică o sprânceană când vede cartea cartonată, uzată ca naiba.

— Pe bune, Ellery?, mă întreabă. Ai luat cu tine în avion *Cu sânge rece*? De ce n-ai trimis-o prin curier cu restul cărților?

— E valoroasă, spun eu, bătând în retragere.

Ezra își dă ochii peste cap.

— Doar știi că ăla nu e autograful adevărat al lui Truman Capote. Sadie și-a luat țeapă.

— Chiar și așa, intenția contează, mormăi eu.

Mama noastră mi-a cumpărat o așa-zisă primă ediție cu autograf, de pe eBay, după ce a primit un rol în filmul *Lege & Ordine*, cu patru ani în urmă. A fost *Cadavrul # 2*. I-a făcut cadou lui Ezra un album cu Sex Pistols, care avea pe copertă un autograf de la Sid Vicious, probabil la fel de falsificat.

Poate că ar fi trebuit în schimb să ne fi luat o mașină cu frâne pe care să te poți baza, dar Sadie nu a fost niciodată bună la planurile pe termen lung.

— Oricum, știi ce se spune. Când ești pe Tărâmul Crimei...

Reușesc să scot în final un pix și îmi scriu numele pe formular.

— Mergeți spre Echo Ridge, așadar?, întreabă Andy.

Mă opresc cu pixul la cel de-al doilea *c* din numele meu de familie, iar el continuă:

— Nu i se mai spune Tărâmul Crimei de ceva vreme, să știți. Și ați ajuns prea devreme. Se deschide abia săptămâna viitoare.

— Știu. Nu mă refeream de fapt la parcul tematic. Mă refeream la...

Mă opresc la timp înainte să spun cuvântul „oraș“. Bag cartea la loc în rucsac.

— Nu contează, zic și mă întorc la formular. Cât durează de obicei până ce îți recuperezi bagajele?

— N-ar trebui să le ia mai mult de o zi. Voi doi semănați foarte bine. Sunteți gemeni?, ne întreabă, după ce își plimbă privirea de la unul la celălalt.

Dau din cap că da, fără să mă opresc din scris. Ezra, mereu politicos, îi răspunde.

— Suntem.

— Și eu ar fi trebuit să fiu frate geamăn, zice Andy. Dar celălalt a fost absorbit în uter.

Ezra lasă să-i scape un pufnet neîncrezător, iar eu mă abțin să nu râd. E o chestie care i se întâmplă des fratelui meu – oamenii îi fac confesiuni neașteptate și trăsnite. Poate că avem aproape aceeași față, dar a lui trezește încrederea străinilor.

— Mereu m-am gândit că ar fi fost mișto să am un frate geamăn. Te poți preface că ești el, să-i zăpăcești pe oameni, zice Andy. Mă rog. Bănuiesc că voi nu prea puteți face asta. Nu sunteți genul potrivit de frați gemeni.

— Categoric nu, spune Ezra, cu un zâmbet întipărit pe buze.

Îi întind lui Andy formularul completat, care rupe partea de sus și îmi dă restul.

— Deci, cineva urmează să mă contacteze, nu?, întreb.

— Dap, spune Andy. Dacă nu primești nicio veste mâine, sună la numărul din josul foii. Și distracție plăcută în Echo Ridge.

Ezra respiră ușurat când ne îndreptăm spre ieșire, și rânjesc la el peste umăr.

— Îți faci cei mai drăguți prieteni.

Ridică din umeri.

— Acum nu-mi mai pot scoate asta din cap. *A fost absorbit*. Cum naiba se întâmplă asta? A...? Nu. N-o să fac speculații. Nu vreau să știu. Dar ce chestie aiurea cu care să crești, nu? Știind că ai fi putut tu să fii geamănul mai puțin norocos.

Ieșim afară și o pală de aer înăbușitor mă ia prin surprindere. Deși e ultima zi din august, mă așteptam ca în Vermont să fie mult mai răcoare decât în California. Îmi ridic părul de pe gât, în timp ce Ezra citește mesaje de pe telefon.

— Nana spune că se plimbă cu mașina de jur împrejur, pentru că nu vrea să oprească în parcare, mă anunță.

Ridic o sprânceană.

— Nana dă mesaje în timp ce conduce?

— Așa se pare.

Nu mi-am mai văzut bunica de când ne-a vizitat în California, cu zece ani în urmă. Dar, din ce-mi amintesc, nu prea pare să fie genul care să se joace cu propria siguranță.

Așteptăm câteva minute, topindu-ne în căldură, până când un Subaru verde oprește la picioarele noastre. Geamul de pe locul celui de lângă șofer se lasă în jos și Nana scoate capul afară. Nu arată diferit față de cum o știam de pe Skype. Doar bretonul ei gros, gri, pare o noutate.

— Haide, intrați, spune ea, trăgând cu ochiul la un polițist de la circulație, aflat la câțiva pași în spatele nostru. Nu mă lasă să blochez șoseaua mai mult de un minut.

Își retrage capul, iar Ezra trage pe roți trolerul lui până la portbagajul mașinii.

Când ne urcăm în spate, Nana își întoarce capul să ne privească, și la fel face și o femeie mai tânără, aflată la volan.

— Ellery, Ezra, ea este Melanie Kilduff. Familia ei locuiește puțin mai jos pe strada noastră. Eu nu prea văd să conduc pe întuneric, iar Melanie a fost așa drăguță cât să conducă până aici și înapoi. A fost babysitter pentru mama voastră, pe vremuri. Probabil vă este familiar numele.

Eu și Ezra schimbăm priviri, cu ochi măriți de uimire. Da. Da, am mai auzit numele.

Sadie a plecat din Echo Ridge la optsprezece ani și nu s-a mai întors decât de două ori. Prima dată, la un an după ce ne-am născut noi, când bunicul nostru a murit de un infarct. A doua oară, acum cinci ani, pentru înmormântarea fiicei lui Melanie, care era adolescentă.

Eu și Ezra ne-am uitat la o ediție specială din *Dateline – Mister pe Tărâmul Crimei* – acasă, în timp ce o vecină ne-a supravegheat. Eram complet răvășită de povestea lui Lacey Kilduff, regina balului, blondă și superbă, din orașul maică-mii, care fusese găsită strangulată într-un parc de distracții cu tematică inspirată de Halloween. Andy de la aeroport avusese dreptate – patronul parcului a schimbat numele, câteva luni după asta, din Tărâmul Crimei în Ferma Groazei. Nici nu-mi dau seama dacă acel caz de crimă ar fi primit la fel de multă atenție în presă dacă nu ar fi fost numele parcă predestinat al parcului.

Sau dacă Lacey nu ar fi fost a doua adolescentă superbă din Echo Ridge (și, culmea, chiar de pe aceeași stradă) care să ajungă titlu de știre tragică în ziare.

Când s-a întors de la înmormântarea lui Lacey, Sadie a refuzat să răspundă la toate întrebările noastre.

— Vreau doar să uit că s-a întâmplat, spunea, ori de câte ori o întrebam.

De fapt, același lucru l-a spus mereu și despre orașul de unde venea.

Și, în mod ironic, iată-ne tot aici, în cele din urmă.

— Mă bucur să te cunosc, îi spune Ezra lui Melanie, în timp ce eu reușesc cumva, stupid, să mă înec cu propria salivă.

Ezra mă bate pe spate, mai tare decât ar fi cazul.

Melanie e drăguță într-un fel cam demodat, cu părul blond împletit spic într-o coadă groasă, cu ochii albaștri și pistrui. Ne zâmbește dezarmant și observăm că îi lipsește un dinte.

— Și eu mă bucur. Ne pare rău că am întârziat, dar traficul a fost congestionat, în mod surprinzător. Cum a fost zborul?

Înainte ca Ezra să poată răspunde, o bătaie puternică se aude pe capota mașinii, făcând-o pe Nana să sară de pe locul ei.

— Trebuie s-o luați din loc, se aude polițistul.

— Burlington e cel mai necivilizat oraș, pufnește Nana.

Apasă pe un buton și închide geamul din partea ei, iar Melanie se strecoară cu mașina în spatele unui taxi.

Îmi fac de lucru cu centura și mă uit la ceafa lui Melanie. Nu mă așteptam s-o cunosc în astfel de circumstanțe. Mă gândeam că o voi întâlni în cele din urmă, pentru că ea și Nana sunt vecine, dar mă așteptam mai degrabă la o fluturare din mână când duceam gunoiul, nu o călătorie de o oră, de îndată ce aterizez în Vermont.

— Mi-a părut așa rău să aud despre mama ta, spune Melanie, părăsind aeroportul și intrând pe autostrada îngustă.

E aproape 10 seara, iar un grup de blocuri din fața noastră au luminile aprinse în apartamente, trimițând scântei în noapte.

— Dar mă bucur că primește ajutorul de care are nevoie. Sadie este o femeie puternică. Sunt convinsă că vă veți întoarce la ea curând, dar până atunci sper să vă simțiți bine în Echo Ridge. E un orășel încântător. Știu că Nora de abia așteaptă să vă prezinte atracțiile noastre.

Iată. Așa treci printr-o conversație cu subiect delicat. Nu e nevoie să începi cu *Îmi pare rău că mama ta a intrat cu mașina într-un magazin de bijuterii în timp ce era drogată și a trebuit să meargă la dezintoxicare timp de patru luni*. Doar să îți asumi că există elefantul în cameră, că toată lumea îl vede, apoi să treci la subiecte mai comode și mai plăcute.

Bine am venit în Echo Ridge.

Adorm la scurt timp după ce intrăm pe autostradă și nu deschid ochii până ce un zgomot groaznic mă face să tresar cu putere, aruncându-mă în sus din scaun. Pare că mașina e bombardată din toate direcțiile cu zeci de pietre. Mă întorc spre Ezra, dezorientată, dar și el pare la fel de confuz. Nana se răsucește pe scaunul ei, zbierând ca să acopere zgomotul de afară.

— Grindină. Nu e ceva foarte neobișnuit pentru perioada asta a anului. Deși bucățile de gheață sunt chiar uriașe, văd.

— O să opresc și să așteptăm să treacă, spune Melanie.

Trage mașina pe marginea autostrăzii și oprește motorul. Grindina lovește mai tare ca niciodată și nu mă pot gândi decât că va avea sute de găurele în mașină după ce ploaia se va opri. O bucată uriașă de gheață ne izbește chiar atunci parbrizul, făcându-ne pe toți să tresărim.

— Cum de plouă cu piatră?, întreb. Era al naibii de cald în Burlington.

— Grindina se formează într-un strat superior al norilor, îmi explică Nana, arătând spre cer. E frig rău de tot acolo. Dar pietrele se topesc imediat cum ajung pe

pământ.

Vocea nu îi este caldă – nu știu dacă vreodată căldura i-a fost ceva caracteristic ei – dar este mai animată decât a fost întreaga seară.

Nana a fost profesoară, și în mod evident se simte mai bine în rolul ăsta decât în cel al Bunicii Tutore. Nu o pot învinui. S-a pricopsit cu noi pe cap vreme de șaisprezece săptămâni, cât va dura dezalcoolizarea și dezintoxicarea impuse de tribunal lui Sadie. Și noi ne-am pricopsit cu ea. Judecătorul a insistat să locuim alături de cineva din familie, chestie care ne-a restrâns considerabil opțiunile. Tatăl nostru a fost doar o aventură de o noapte – un cascador, sau cel puțin așa a pretins de-a lungul celor două ore pe care el și Sadie le-au petrecut împreună, după ce s-au întâlnit într-un club din LA. Nu avem mătuși, unchi sau verișori. Pe nimeni altcineva în afară de Nana, care să ne ia să locuim împreună.

Stăm câteva minute în liniște, ascultând cum grindina lovește capota mașinii, până când frecvența pietrelor se mai reduce și într-un final ploaia încetează. Melanie intră din nou pe autostradă și mă uit la ceasul de pe bord. E aproape unșpe; am dormit cam o oră.

Îi dau un ghiont lui Ezra și-l întreb:

— Aproape am ajuns, nu?

— Aproape, spune Ezra, apoi își coboară vocea. Locul ar trebui să fie animat din moment ce e vineri seara, dar n-am văzut nici măcar o clădire de kilometri întregi.

E întuneric beznă afară. Îmi frec ochii cu degetele, dar tot nu pot vedea decât siluetele încețoșate ale copacilor. Fac un efort, totuși, pentru că vreau să văd cât mai mult din locul pe care Sadie de abia aștepta cândva să-l lase în urmă.

E ca și cum ai trăi într-o ilustrată de vacanță, spunea ea. *Drăguț, strălucitor și cu granițele bine delimitate. Toți locuitorii din Echo Ridge se purtau de parcă ai fi dispărut dacă te-ai fi aventurat dincolo de marginile orașului.*

Mașina se lovește de un obstacol și centura îmi rănește gâtul în momentul impactului, care mă aruncă în geamul mașinii. Ezra cască atât de puternic, încât maxilarul îi trosnește. Sunt convinsă că după ce eu am adormit, a stat treaz și a făcut conversație, deși niciunul dintre noi nu a mai dormit ca lumea de zile întregi.

— Mai avem doar vreun kilometru și ceva până acasă, ne scoate din visare vocea Nanei, din față. Tocmai am trecut de semnul care ne urează bun venit în localitate, deși, la cât e de prost luminat, nu cred că l-ați observat.

Are dreptate. Nu l-am văzut, deși îmi propusesem să mă uit după el. Plăcuța era printre puținele lucruri legate de Echo Ridge despre care Sadie chiar vorbea, de obicei după câteva pahare de vin.

Populație – 4.935. Nu s-a schimbat nimic în cei optsprezece ani cât am stat eu acolo, spunea

ea, strâmbându-se. *Aparent, dacă vrei să aduci pe cineva în oraș, mai întâi trebuie să te asiguri că ai eliminat pe careva*.

— Aici trebuie să fie tunelul, Melanie, spune Nana, pe ton de avertizare.

— Știu, zice Melanie.

Șoseaua cotește brusc și intrăm pe sub un arc de piatră gri închis, iar Melanie încetinește. Nu există becuri în zona respectivă, iar Melanie pune farurile pe faza lungă.

— Nana e cel mai groaznic și cicălitor copilot pe care-l poate avea un șofer, șoptește Ezra.

— Crezi? Nu știu dacă pe Melanie o deranjează. Și conduce cu grijă, oricum.

— Mergem prea repede.

Chicotesc, și chiar atunci Nana strigă *Stop!*, iar eu și Ezra sărim de la locurile noastre. Melanie apasă frâna, iar mașina se oprește atât de brusc, încât aproape rămân atârnată de centura de siguranță.

— Ce naiba..., începem eu și Ezra în același timp, dar Melanie și Nana deja au coborât din mașină.

Schimbăm o privire între noi, apoi coborâm după ele. Asfaltul e acoperit de gheață, grindină pe jumătate topită, și pășesc printre bucățile mari spre bunica mea. Nana fixează cu privirea bucata de șosea luminată de farurile mașinii lui Melanie.

Și silueta nemișcată care stă întinsă în mijloc. Acoperită de sânge, cu gâtul sucit într-un unghi oribil, nefiresc, cu ochii holbați privind spre nicăieri.

Capitolul doi

Ellery

Sâmbătă, 31 august

Mă trezește soarele, intrând prin draperiile care clar nu au fost cumpărate pentru abilitatea lor de-a păstra întunericul în cameră. Dar rămân în continuare nemișcată sub cuvertura moale, ca o petală, până ce aud o bătaie timidă în ușă.

— Da?, spun eu și mă ridic, dându-mi părul la o parte de pe frunte, când Ezra pășește în cameră.

Ceasul cu suport argintiu de pe noptieră spune că e 9.50, dar, cum încă nu m-am adaptat la noul fus orar, nu mi se pare că am dormit suficient.

— Neața, spune Ezra. Nana mi-a zis să te trezesc. Un polițist e pe drum, vine încoace. Vrea să discute cu noi despre ce s-a întâmplat seara trecută.

Seara trecută. Am rămas lângă bărbatul din mijlocul drumului, ghemuiți lângă balta de sânge, până ce a sosit o ambulanță. La început, n-am putut să privesc spre chipul lui, dar apoi, odată ce am făcut-o, nu mi-am mai putut desprinde privirea. Era atât de tânăr. Nu avea mai mult de treizeci de ani și purta haine sport și teniși. Melanie, care e asistentă medicală, a încercat să-l resuscite până a venit ambulanța, dar mai mult pentru că spera într-un miracol, decât pentru că ar fi putut să-i fie cu adevărat de ajutor. Când ne-am întors la mașină, ne-a zis că era mort înainte să ajungem noi.

— Jason Bowman, spusese Melanie, cu voce tremurătoare. E... a fost... unul dintre profesorii de științele naturii la Liceul Echo Ridge. Era foarte popular printre elevi. L-ați fi cunoscut... ar fi trebuit să-l cunoașteți săptămâna viitoare.

Ezra, care e complet îmbrăcat și cu părul puțin umed încă de la duș, aruncă o pungă de plastic pe patul meu, readucându-mă în prezent.

— Și a mai zis să-ți dau astea.

Pachetul nedesfăcut are pe el logo-ul de la Hanes, împreună cu fotografia unei femei blonde ce poartă o bustieră sport și un fel de șort care îi vine până aproape sub sâni.

— O, nu.

— O, da. Ăștia sunt la propriu chiloți de babă. Nana a zis că din greșeală și-a cumpărat unii cu câteva mărimi mai mici. Acum sunt ai tăi.

— Fantastic, mormăi eu, dându-mi jos picioarele din pat.

Port tricoul pe care l-am avut ieri pe sub pulover, plus o pereche de pantaloni de trening ai lui Ezra. Când am aflat că urmează să mă mut în Echo Ridge, am luat la

mână întregul șifonier și am donat fără milă tot ce nu purtasem în ultimele luni. Am păstrat doar atâtea haine cât să încapă într-o singură valiză, plus câteva perechi de încălțăminte și haine de iarnă pe care le-am trimis înainte cu restul bagajelor. La vremea aceea, m-am simțit ca și cum dețin controlul măcar asupra unei mici părți din viața mea.

Dar acum, bineînțeles, asta înseamnă că nu am nimic ce să port.

Îmi iau telefonul de pe noptieră și mă uit să văd dacă am primit vreun mesaj sau apel legat de bagajul pierdut. Nu e niciunul.

— Cum de te-ai trezit așa devreme?, îl întreb pe Ezra.

Ridică din umeri.

— Nu e chiar *atât de* devreme. M-am plimbat prin jur, am fost în recunoaștere. E drăguț. Multe frunze pe asfalt. Am postat câteva InstaStories. Și am făcut un playlist.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Nu încă un playlist dedicat lui Michael.

— Nu, spune Ezra, bătând în retragere. E un tribut muzical pentru Northeast. Ai fi surprinsă să vezi ce multe piese au în titlu numele unui stat din New England.

— Aham.

Michael, iubitul lui Ezra, s-a despărțit de el preventiv cu o săptămână înainte să plecăm. *Relațiile la distanță nu durează*, spusese el.

Ezra încearcă să se prefacă acum că nu e afectat, dar a făcut niște playlist-uri foarte lacrimogene de când cu despărțirea.

— Nu mă mai judeca atât.

Ochii lui Ezra rătăcesc pe rafturile bibliotecii, unde *Cu sânge rece* e așezat lângă colecția mea de Ann Rule, *Imagine fatală*, *Miezul nopții în Grădina Binelui și Răului* și restul cărților polițiste pe care le-am adus. Sunt singurele chestii pe care le-am despachetat noaptea trecută din cutiile care stau îngrămădite într-un colț al camerei.

— Cu toții ne chinuim să facem față așa cum putem.

Se retrage în camera lui, iar eu mă uit la spațiul nefamiliar unde urmează să trăiesc în următoarele patru luni. Când am ajuns, aseară, Nana mi-a spus că voi dormi în fosta cameră a lui Sadie. Eram nerăbdătoare, dar și emoționată atunci când am deschis ușa, imaginându-mi ce fantome ale maică-mii urma să descopăr înăuntru. Dar am pășit într-o cameră clasică, normală, fără nicio urmă de personalitate. Un dormitor pentru musafiri. Mobila e din lemn vopsit într-o culoare închisă, iar pereții sunt un verzui deschis. Nu prea există cine știe ce decorațiuni, cu excepția perdelelor dantelate, un covor rotund în mijloc și o lampă pictată. Miroase a lămâie și cedru. Când încerc să mi-o imaginez pe Sadie aici – aranjându-și părul în oglindă, sau scriindu-și temele la biroul de modă veche –, imaginea refuză să se formeze.

Camera lui Ezra e aproape identică. Nu există niciun indiciu că o adolescentă a trăit cândva în una dintre ele.

Mă așez pe podea, lângă cutiile mele și scotocesc până ce găsesc fotografiile înrămate. Prima pe care o despachetez este una cu mine și cu Ezra stând pe podul Santa Monica. Este făcută anul trecut, și pe fundal, în spatele nostru, se observă un apus perfect. Atmosfera e minunată, dar pe mine propriu-zis nu prea mă flatează cum am ieșit. Nu eram pregătită să fiu imortalizată, iar expresia mea tensionată e în contradicție cu rânjetul larg al lui Ezra. Am păstrat-o, totuși, pentru că-mi amintește de o alta.

Pe care o scot acum din cutie – una mult mai veche, ușor îngălbenită, cu două adolescente identice, cu părul lung și cârlionțat ca al meu, îmbrăcate după moda grunge a anilor 90. Una are un zâmbet luminos, cealaltă pare plictisită. Mama și sora ei geamănă, Sarah. Aveau șaptesprezece ani când a fost făcută poza, erau în clasa a douăsprezecea la Liceul Echo Ridge, așa cum urmează să fim eu și Ezra.

La câteva săptămâni după ce a fost făcută poza, Sarah a dispărut.

Au trecut douăzeci și trei de ani și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea. Sau poate că ar fi mai potrivit să spun că, dacă știe cineva ce s-a întâmplat cu ea, nu vrea să dezvăluie.

Așez fotografiile una lângă alta pe un raft al bibliotecii și mă gândesc la cuvintele lui Ezra din seara trecută, după ce Andy de la aeroport i-a spus povestea originii lui. *Ce chestie aiurea cu care să crești, nu? Știind că ai fi putut tu să fii geamănul mai puțin norocos.*

Lui Sadie nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre Sarah, oricât de însetată aș fi fost eu să aflu mai multe. În apartamentul nostru, nu existau poze cu ea – a trebuit s-o iau pe cea pe care o am de pe internet. Obsesia mea de a dezlega crime a început odată cu moartea lui Lacey, dar, să fiu sinceră, de când am fost suficient de mare ca să pricep ce i s-a întâmplat lui Sarah, am devenit fixată pe dispariția ei. Mi se părea cel mai oribil lucru pe care ți-l puteai imagina: să-ți dispară sora geamănă și să n-o mai vezi niciodată.

Zâmbetul lui Sadie din fotografie e la fel de orbitor cum este al lui Ezra. Era o divă în vremurile alea: regina balului, o fată mega-populară, la fel ca Lacey. Și reîncearcă să redevină o divă încă de atunci. Nu știu dacă Sadie ar fi reușit mai mult decât niște roluri de duzină în cazul în care ar fi avut-o pe sora ei alături, să o sprijine. Știu însă că nu are cum să se simtă completă fără ea. Când vii pe lume împreună cu o altă ființă, acea persoană e o parte din tine la fel de mult pe cât îți este și bătaia inimii.

Sunt multe motive pentru care mama a ajuns dependentă de analgezice. Un umăr luxat, o despărțire urâtă, un alt rol pierdut, să se mute în cel mai urât apartament posibil la aniversarea ei de patruzeci de ani, dar nu mă pot opri din a-mi spune că

totul a început cu pierderea acelei fete cu un chip serios în fotografie.

Aud soneria și aproape că scap poza înrămată din mână. Uitasem complet că urmează să mă întâlnesc cu un polițist și că ar fi trebuit să mă pregătesc. Mă uit în oglinda șifonierului. Părul îmi arată ca o perucă, și toate produsele pentru întinderea lui sau măcar îmblânzirea buclelor sălbatice sunt în valiza pierdută. Mi-l strâng într-o coadă, apoi o învârt de câteva ori și o leg cu două șuvițe laterale, într-un nod, fără să am nevoie de elastic. E unul dintre primele secrete pe care le-am învățat de la Sadie. Când eram mică, stăteam în fața chiuvetei duble din baia noastră și o urmăream în oglindă, ca să-i învăț și apoi să-i reproduc mișcările.

Ochii mă înțeapă când Nana mă strigă de jos:

— Ellery? Ezra? Domnul polițist Rodriguez e aici.

Ezra deja e pe hol când ies eu din cameră, și ne îndreptăm împreună spre bucătăria Nanei. Un bărbat brunet în uniformă albastră, cu spatele la noi, acceptă cana plină cu cafea pe care i-o întinde Nana. Bunica arată ca desprinsă dintr-un catalog L. L. Bean, cu pantaloni militari kaki, saboți și un tricou cu dungi orizontale.

— Poate că acum vor lua într-un final măsuri pentru podul ăla, zice Nana.

Mă observă pe mine, privind peste umărul polițistului.

— Aici erați. Ryan, aceștia sunt nepotul și nepoata mea. Ellery și Ezra, dânsul este polițistul Ryan Rodriguez. Locuiește pe strada noastră și a trecut pe aici să ne pună câteva întrebări despre seara trecută.

Polițistul se întoarce spre noi cu jumătate de zâmbet pe față, zâmbet care îngheață brusc și cana îi cade din mână, spărgându-se pe podea. Pentru câteva secunde, nimeni nu are nicio reacție, apoi ne repezim la prosoapele de hârtie și încercăm să adunăm bucățelele de ceramică de pe gresia în alb și negru din bucătăria Nanei.

— Îmi pare atât de rău, tot repetă polițistul.

Nu cred că are cu mai mult de cinci ani peste mine și Ezra, și păstrează acel aer care spune că încă nu e foarte convins că este adult.

— Nu am idee ce s-a întâmplat. O să cumpăr altă cană, s-o înlocuiți.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, zice Nana. Astea costă numai doi dolari bucata la Dalton. Stai jos și îți aduc alta. Și voi, copii, serviți-vă. E suc pe masă, dacă vreți.

Ne așezăm cu toții în jurul mesei din bucătărie, care e deja pusă, cu trei rânduri de șervețele și tacâmuri argintate. Polițistul Rodriguez își scoate un carnet din buzunarul din față și îl răsfoiește, ținându-și o sprânceană ridicată. Are o expresie asemănătoare unui buldog, pare mereu îngrijorat. Chiar și acum, când nu mai sparge vreo ceașcă de-a Nanei.

— Mulțumesc că v-ați făcut timp să vorbim în dimineața asta. Tocmai vin de la

casa familiei Kilduff, unde Melanie m-a pus la curent cu ce s-a întâmplat seara trecută. Un eveniment care, îmi pare rău s-o spun, arată ca și cum cineva a lovit, apoi a fugit de la locul accidentului.

Nana îi întinde o altă ceașcă de cafea, apoi se așază lângă Ezra. Polițistul ia cu grijă o înghițitură din ea.

— Mulțumesc, doamna Corcoran. Deci, mi-ar fi ajutor dacă mi-ați spune cu toții ce ați văzut, chiar dacă la prima vedere nu pare important.

Îmi îndrept spatele pe scaun, iar Ezra își dă ochii peste cap. Știe exact ce-mi trece prin minte. Chiar dacă seara trecută a fost îngrozitoare, nu mă pot opri din a simți un oarecare entuziasm că sunt parte dintr-o anchetă reală de poliție. Jumătate din viață am așteptat un moment ca ăsta.

Din nefericire, nu sunt deloc de ajutor, pentru că de abia îmi mai amintesc ceva, cu excepția faptului că Melanie a încercat să-l readucă la viață pe domnul Bowman. Nici Ezra nu e mai grozav. Doar Nana se pare că a observat unele amănunte, cum ar fi o umbrelă și o cutie Tupperware aruncate pe jos, lângă corpul lipsit de viață al domnului Bowman.

Dacă mă gândesc la așteptările mele față de polițiști, Ryan Rodriguez este dezamăgitor. Repetă aceleași întrebări, aproape vărsând și a doua ceașcă de cafea, și aduce mereu în discuție numele lui Melanie. Pe când ne mulțumește pentru ajutor și Nana îl conduce la ușă, sunt deja convinsă că ar fi avut nevoie de încă niște ani de pregătire înainte să fie aruncat pe teren.

— Ce dezorganizat, îi spun Nanei, când se întoarce în bucătărie. Oamenii chiar se bazează pe astfel de polițiști pe aici?

Scoate o tigaie dintr-un sertar de lângă aragaz și o pune pe foc.

— Ryan e destul de capabil, zice ea convinsă.

Scoate un pachet de unt din frigider și taie o bucată sănătoasă, pe care o aruncă în tigaie.

— Dar poate că nu e tocmai în apele lui. Tatăl lui a murit în urmă cu câteva luni. De cancer. Erau foarte apropiați. Iar mama lui a murit cu un an în urmă, așa că a fost o nenorocire după alta pentru familia lui. Ryan e cel mai tânăr dintre frați și e singurul care a rămas acasă. Mă gândesc că se simte cam singur.

— Locuia cu părinții?, întreabă Ezra. Câți ani are?

Fratele meu îi judecă aspru în general pe adulții care încă mai locuiesc cu părinții. El va fi una dintre acele persoane care, la fel ca Sadie, se va muta de unul singur imediat ce cerneala se va usca pe diploma lui de liceu. Are deja făcut planul pentru următorii zece ani, și el include să se angajeze la un radio, în timp ce își va continua în paralel munca de DJ, până când va acumula destulă experiență ca să-și țină propriul

show. Încerc să nu mă panichez când mi-l imaginez lăsându-mă singură, să fac... Dumnezeu știe ce.

— Douăzeci și doi, cred? Sau douăzeci și trei, spune Nana. Toți copiii familiei Rodriguez au stat acasă până au terminat facultatea. Ryan a rămas și ca să aibă grijă de tatăl lui bolnav.

Ezra își lasă umerii în jos, în semn de vinovăție.

— Douăzeci și trei?, repet eu. Nu a fost în clasă cu Lacey Kilduff?

— Ba cred că da, spune Nana, spărgând coaja unui ou și aruncându-l în tigaia care sfârâie.

Ezit. De abia o cunosc pe bunica mea. N-am vorbit niciodată despre mătușa mea dispărută, în conversațiile noastre ciudate și nu tocmai frecvente pe Skype, și nu am idee dacă moartea lui Lacey e dureroasă pentru ea, din cauza a ce s-a întâmplat cu Sarah. Poate că ar trebui să-mi țin gura, dar...

— Erau prieteni?, izbucnesc.

Ezra face o față care vrea să spună *Mda, acum începe*.

— N-aș putea să-ți spun. Se cunoșteau, cu siguranță. Ryan a crescut prin apropiere și amândoi au lucrat la... Ferma Groazei.

Ezită înainte să spună noul nume, o ezitare ușoară, pe care de abia o remarc.

— Cei mai mulți copii din oraș au muncit acolo. Încă o mai fac.

— Când se deschide?, întreabă Ezra.

Mă privește ca și cum mi-ar face o favoare întrebând, dar nu trebuia să se deranjeze. Mi-am notat programul de îndată ce am aflat că ne mutăm în Echo Ridge.

— Weekendul viitor. Chiar înainte ca voi doi să începeți școala, spune Nana.

Școala în Echo Ridge începe mai târziu față de majoritatea liceelor din țară, ceea ce e o bilă albă pentru oraș. În La Puente, de Ziua Muncii eram deja de două săptămâni la școală.

Nana face semn cu paleta de întors ouăle spre fereastră, care dă înspre pădurea din spatele casei.

— O să auziți când se deschide. De aici, sunt doar zece minute de mers prin pădure.

— Pe bune?, zice Ezra, uimit.

Și eu sunt uimită, dar numai de cât de puțin s-a documentat frate-miu.

— Păi, cum ar veni, familia Kilduff stă în continuare aproape de locul unde fiica lor... unde cineva a...

Se oprește, pe când Nana se apropie de noi cu două farfurii pe care se lăfăie două omlete pufoase. Ni le așază în față. Eu și Ezra schimbăm priviri uimite. Nici nu mai țin minte de când micul nostru dejun a constat și în altceva decât cafea. Dar mirosul

îmi face să-mi plouă în gură, iar stomacul îmi chiorăie. Nu am mâncat nimic de la batonul de ciocolată pe care l-am înghițit în timpul zborului.

— Ei bine.

Nana se așază între noi, la masă, și își toarnă un pahar de suc de portocale dintr-un vas ceramic. Nu dintr-un recipient de carton, cum suntem noi obișnuiți. Îmi ia câteva secunde să mă prind de ce ai vrea să răstorni suc dintr-un carton într-un vas de ceramică, dar apoi îl gust și îmi dau seama că e proaspăt stors.

Cum e posibil ca Nana și Sadie să fie înrudite?

— Păi, e casa lor. Fetițele cele mici au prieteni în vecinătate.

— Ce vârstă au?, întreb.

Melanie nu a fost doar babysitterul preferat al lui Sadie – a fost aproape un mentor pentru ea, în liceu. Și cam singura persoană din Echo Ridge despre care mama a vorbit vreodată. Dar cu toate astea nu știu prea multe despre Melanie, în afara faptului că fiica ei a fost ucisă.

— Caroline are doisprezece, iar Julia, șase, spune Nana. E o diferență destul de mare între ele, și a fost și între Lacey și Caroline. Melanie a rămas cu greu însărcinată. Dar e și un avantaj în asta, bănuiesc. Fetele erau așa de mici când a murit Lacey, așa că să aibă grijă de ele a fost singurul lucru care i-a ținut pe Melanie și pe Dan pe linia de plutire, în perioada aia oribilă.

Ezra taie un colț din omletă, și din ea iese un nor de abur.

— Poliția nu a avut suspecți în cazul Lacey, nu?, întreabă el.

— Nu, spune Nana.

— Iubitul ei, zic eu.

Nana ia o înghițitură de suc.

— Multă lume a crezut așa atunci. Încă mai crede, spune ea. Dar Declan Kelly nu a fost suspect în mod oficial. A fost anchetat, da. De mai multe ori. Dar niciodată reținut.

— Încă mai locuiește în Echo Ridge?, întreb.

Nana clatină din cap.

— A plecat imediat după absolvire. A fost cel mai bine pentru toți cei implicați, sunt convinsă. Toată povestea a distrus familia lui. Tatăl lui a plecat și el la scurt timp din oraș. Credeam că și mama și fratele vor urma, dar… lucrurile au evoluat altfel pentru ei.

Mă opresc cu furculița în aer.

— Fratele?

Nu știam că iubitul lui Lacey avea un frate. La știri nu au spus asta.

— Declan are un frate mai mic, Malcolm. Cam de vârsta ta, spune bunica. Nu îl

știu prea bine, dar pare genul tăcut, rezervat. Nu se învârte prin oraș ca și cum totul ar fi la cheremul lui, cum o făcea frati-su.

Mă uit cum mușcă cu grijă dintr-o bucată de omletă și îmi doresc s-o pot descifra mai bine, să aflu dacă și în mintea ei Lacey și Sarah sunt îngemănate, cum sunt în a mea.

A trecut atât de mult de la dispariția mătușii mele – aproape un sfert de veac, și încă nu există răspunsuri. Părinții lui Lacey au primit în schimb alt fel de răspunsuri: știu ce s-a întâmplat, când și cum, dar nu știu cine și de ce.

— Crezi că Declan Kelly e vinovat?, întreb.

Fruntea Nanei se încrețește, ca și cum toată conversația o dezgustă brusc.

— N-am spus asta. Nu au existat niciodată dovezi concludente împotriva lui.

Mă întind după solniță și nu răspund. O fi adevărat, dar dacă e un lucru pe care l-am învățat după ani întregi de citit romane polițiste, acela este că iubitul e mereu vinovatul.

Capitolul trei

Malcolm

Miercuri, 4 septembrie

Cămașa îmi este exagerat de apretată. Practic trosnește când îmi îndoi mâinile ca să-mi leg cravata în jurul gâtului. Îmi privesc mâinile în oglindă, încercând să nimeresc nodul.

Oglinda pare veche și scumpă, ca orice altceva din casa familiei Nilsson. În ea se reflectă un dormitor de trei ori mai mare decât cel vechi al meu. Cât jumătate din apartamentul lui Declan e dormitorul ăsta.

Seara trecută, fratele meu m-a întrebat cum e să locuiesc în casa asta. Mânca ultima felie de tort rămasă de la ziua lui. Mama cumpărase baloane, care arătau însă minuscule în holul familiei Nilsson.

— Ca naiba, i-am zis.

Era adevărat. Dar la fel de aiurea fuseseră și ultimii cinci ani. Cea mai mare parte a lor Declan o petrecuse în New Hampshire, într-un apartament la subsol închiriat de la mătușa noastră.

Se aude o bătaie în ușa dormitorului meu, și balamalele scârțâie când sora mea vitregă își vâră capul înăuntru.

— Ești gata?, mă întreabă.

— Dap, spun, ridicând un sacou albastru de pe pat și punându-l peste cămașă.

Katrin se încruntă, scuturându-și părul blond pai. Știu privirea aia – *e ceva în neregulă cu tine, și o să-ți spun chiar acum ce anume și cum poți remedia situația*.

Am parte de asta de luni bune deja.

— Ai cravata strâmbă.

Tocurile ei bocăne pe podea, când se îndreaptă spre mine. O cută îi apare între sprâncene când aranjează nodul, apoi se dă câțiva pași în spate ca să-și contemple munca.

— Așa, zice ea, și mă bate pe umăr cu o expresie satisfăcută. Mult mai bine.

Mâna ei îmi coboară pe piept, luând apoi o scamă posibil imaginară de pe sacou și aruncând-o pe jos.

— Te-ai aranjat bine, Mal. Nu doar acum, ci în ultima vreme. Cine ar fi crezut?

În mod sigur, nu ea. Katrin Nilsson nu s-a obosit să vorbească cu mine până ce tatăl ei nu s-a cuplat cu maică-mea, iarna trecută. E cea mai populară tipă din Liceul Echo Ridge, iar eu sunt tipul retras, care provine dintr-o familie cu reputație proastă. Dar

acum, că locuim sub același acoperiș, Katrin nu are cum să mă mai ignore. Face față noii realități tratându-mă, în funcție de toanele ei, fie ca un proiect de dus la bun sfârșit, fie ca pe o plictiseală infernală.

— Să mergem, spune ea și mă trage ușor de braț.

Poartă o rochie neagră care îi flatează formele și care i se termină puțin deasupra genunchilor. Ar fi îmbrăcată aproape conformist, dacă nu ar fi tocurile ei subțiri și înalte, care practic te obligă să-i privești picioarele. Asta fac și eu. Noua mea soră vitregă poate că e o bătaie de cap și o scorpie, dar e al naibii de sexy.

O urmez pe Katrin pe hol, apoi pe scara panoramică. Mama și Peter ne așteaptă jos, iar eu îmi feresc privirea, pentru că de fiecare dată când stau atât de aproape unul de altul mâinile lui sunt într-un loc nepotrivit. Katrin și iubitul ei fotbalist sunt mai puțin libidinoși decât ăștia doi.

Dar mama e fericită, așa că bănuiesc că n-am de ce să mă plâng.

Peter ia o pauză de la pipăieli și se uită în sus, la noi.

— Ei, dar ce bine arătați!

Poartă și el costum, tot albastru, ca al meu, doar că al lui e scump, făcut la croitor, și îi vine impecabil. Peter arată ca desprins din reclamele la ceasuri din revista *GQ* – privire penetrantă, maxilar puternic, păr blond ondulat, cu câteva fire albe, care îi dau și mai multă prestanță. Când el și mama au început să iasă, nimănui nu-i venea să creadă că îi căzuse cu tronc tocmai ea. Au fost și mai șocați când a luat-o de nevastă.

I-a salvat.

Asta gândește întregul oraș. Peter Nilsson, seducătorul și bogatul patron al singurei firme de avocatură din oraș, ne-a ridicat de la rangul de proscriși la rangul de protipendadă, și a făcut-o cu o simplă ceremonie la Echo Ridge Lake.

Și poate chiar așa a fost. Lumea nu o mai evită pe mama, și nici nu o mai bârfește. Primește invitații la cluburi de grădinărit, comitete școlare, strângeri de fonduri și multe alte căcaturi.

Chiar și așa, nu înseamnă că e musai să-mi placă de el.

— Mă bucur că te-ai întors, Malcolm, adaugă el și aproape că pare sincer.

Eu și maică-mea am lipsit o săptămână, ne-am vizitat rudele din New Hampshire și apoi am ajuns în apartamentul lui Declan. Peter și Katrin nu au vrut să vină. Parțial pentru că el avea de lucru, și parțial pentru că niciunul dintre ei nu pleacă din oraș spre un loc care nu are hoteluri cu spa și servire în cameră.

— Ai luat cina cu domnul Coates cât am lipsit noi?, întreb, brutal.

Nările lui Peter se dilată brusc, dar ăsta e singurul semn de enervare pe care îl lasă să-i scape.

— Da, vineri. Încă își mai pune afacerea la punct. Când va veni timpul, va fi

bucuros să discute cu Declan. O să-l mai bat la cap.

Ben Coates a fost primarul orașului Echo Ridge. După asta, s-a mutat în Burlington, unde deține o firmă de consultanță politică. Declan ar avea puțină nevoie – ok, foarte multă – de o recomandare, după ce a absolvit facultatea, ca să se poată angaja. E singura chestie pe care i-a cerut-o vreodată lui Peter. Mă rog, pe care i-a cerut-o maică-mii, din moment ce Declan și Peter propriu-zis nu vorbesc.

Mama radiază de bucurie, așa că o las baltă, toată discuția aia despre favoruri. Katrin coboară și întinde mâna pentru a atinge colierul pe care îl poartă mama.

— Ce drăguț! Foarte boem. Ceva proaspăt și neobișnuit, în comparație cu toate perlele obosite pe care le vom vedea diseară.

Zâmbetul maică-mii pălește.

— Am și eu perle, spune ea agitată, privindu-l pe Peter. Oare ar trebui...

— Ești bine așa. Arăți minunat, i-o taie el scurt.

Aș strânge-o de gât pe Katrin. Nu propriu-zis. Simt nevoia să adaug asta de fiecare dată până și în propriile mele gânduri, dată fiind istoria familiei noastre. Dar nu pot pricepe de ce e mereu răutăcioasă cu maică-mea. Nu e ca și cum ai ei s-au despărțit din cauza mamei mele – e *a treia* soție a lui Peter.

Maică-sa lui Katrin era de mult plecată la Paris, alături de un soț nou, înainte ca mama și Peter să iasă la prima lor întâlnire.

Iar Katrin sigur știe că maică-mea e emoționată când se gândește la seara asta. Nu am mai fost la o strângere de fonduri în memoria lui Lacey Kilduff până acum. Poate și pentru că nu am fost niciodată invitați.

Sau bine văzuți.

Nările lui Peter se lărgesc din nou și spune:

— Să ieșim, bine? Se face târziu.

Deschide ușa și ne lasă să pășim înaintea lui, apoi apasă pe un buton și Range Rover-ul lui negru de pe alee se luminează. Katrin și cu mine ne urcăm în spate. Mama se urcă pe locul de lângă șofer și mută radioul de pe Top 40, care îi place lui Katrin, pe NPR. Peter e ultimul care urcă.

Aleea de acces a familiei Nilsson e cea mai lungă parte a călătoriei. După ce ieșim de pe ea, dăm de câteva ori colțul și suntem deja în centrul orașului. Vorba vine, centru... Sunt doar câteva clădiri de cărămidă roșie de o parte și de alta a Străzii Manchester, care se îmbină perfect cu felinarele retro. Nu e niciodată foarte aglomerat pe aici, iar într-o miercuri seară, înainte de începerea școlii, orașul e chiar mort. Jumătate dintre locuitori sunt încă în vacanță, cealaltă jumătate sunt la strângerea de fonduri. Cele mai interesante lucruri se întâmplă la genul ăsta de reuniuni, atunci când nu se petrec la reședința Nilsson.

La reședința *noastră*. Încă nu mă pot obișnui cu gândul.

Peter parchează pe Strada Manchester și coborâm pe trotuar. Suntem chiar în fața clădirii de servicii funerare O'Neill, iar Katrin lasă să-i scape un suspin.

— Mare păcat că n-ați fost aici și ați pierdut înmormântarea domnului Bowman. A fost chiar drăguț. Corul a cântat așa frumos, că toată lumea a izbucnit în lacrimi.

Stomacul mi se strânge. Domnul Bowman era profesorul meu preferat, de departe. Avea acest fel discret de a-și da seama la ce ești bun și de a te încuraja să mergi pe acel drum. După ce Declan s-a mutat și taică-miu și-a luat tălpășița, când aveam multă energie negativă de consumat, el m-a sfătuit să încerc să cânt la tobe. Mi se face rău când mă gândesc că a dat cineva peste el cu mașina și l-a lăsat să moară în mijlocul drumului.

— De ce naiba ieșise pe ploaia aia cu grindină?, întreb, pentru că e mai ușor să te concentrezi pe amănunte decât să continui să te simți ca naiba.

— Au găsit o cutie Tupperware lângă el, spune Peter. Unul dintre profesorii de la înmormântare credea că ieșise să culeagă bucățile de gheață pentru o lecție pe care avea de gând să o țină, despre schimbările climei. Dar bănuiesc că nu vom ști niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat.

Acum mă simt și mai rău, fiindcă îmi pot imagina. Domnul Bowman, ieșind din casă seara târziu, cu o umbrelă și o cutie care se închide etanș și păstrează temperatura, entuziasmat pentru că putea în sfârșit *să facă fizica să pară reală*. Spunea des genul ăsta de chestii.

După ce trecem de câteva blocuri, vedem indicatorul de lemn care ne ghidează spre centrul cultural. E cea mai impresionantă clădire din cărămidă, cu un turn cu ceas și scări largi, care duc la o ușă masivă din lemn, sculptată. Mă întind să o deschid, dar Peter e mai rapid. Mereu e primul când vine vorba s-o facă pe cavalerul. Mama îi zâmbește recunoscătoare când intră pe ușa pe care el o ține, galant.

Când ajungem în hol, o femeie ne conduce spre o sală unde se găsesc mai multe mese. Unii s-au așezat deja, dar majoritatea invitaților socializează, plimbându-se de la un grup la altul. Câțiva se întorc spre noi și apoi, ca la un domino uman, toți ochii ne fixează.

E clipa pe care toată lumea din Echo Ridge a așteptat-o. Pentru prima dată în ultimii cinci ani, familia Kelly a venit la un eveniment în memoria lui Lacey Kilduff.

Fata pe care tot orașul crede că a omorât-o fratele meu.

— Ah, uite-l pe Theo, murmură Katrin și se pierde în mulțime, căutându-l pe iubitul ei.

Cam asta a fost solidaritatea noastră. Mama își umezește buzele, nervoasă. Peter o apucă de braț și afișează un zâmbet larg. Pentru o secundă, aproape că-l simpatizez.

Declan și Lacey s-au tot certat în săptămânile de dinaintea morții ei. Ceea ce era neobișnuit; Declan putea fi un idiot arogant în cea mai mare parte a timpului, dar cu prietena lui era diferit. Apoi, brusc, ușile au început să se trântească de perete, întâlnirile să fie anulate, iar pe social media să se spioneze asiduu unul pe celălalt. Ultimul mesaj pe care Declan l-a lăsat pe Instagram-ul lui Lacey, unul plin de furie, a tot fost exploatat de poliție, după ce cadavrul ei a fost găsit.

Am terminat-o definitiv cu tine. DEFINITIV. Nici n-ai idee.

Mulțimea de la centrul cultural e mult prea tăcută. Chiar și zâmbetul lui Peter devine exagerat. Armura Nilssonilor ar trebui să fie impenetrabilă, totuși. Sunt pe cale să spun sau să fac o chestie radicală, care să sfâșie tensiunea, când o voce caldă plutește spre noi.

— Bună, Peter. Și Alicia! Malcolm! Mă bucur să vă văd.

E mama lui Lacey, Melanie Kilduff, care vine spre noi cu un zâmbet sincer. O îmbrățișează pe mama, apoi pe mine și, când se desprinde de noi, nimeni nu se mai holbează.

— Mulțumesc, îngaim eu.

Nu știu ce crede Melanie despre Declan. N-a spus niciodată nimic. Dar ducă ce Lacey a murit, când părea că toată lumea îmi urăște familia, Melanie a fost mereu amabilă cu noi. Mulțumirile sunt prea puțin în loc de răsplată, dar Melanie îmi mângâie brațul, apoi se întoarce spre mama și Peter.

— Vă rog, luați loc oriunde vreți, spune ea și face un semn care cuprinde întreaga sală. Va fi servită imediat cina.

Se îndepărtează, mergând spre masa unde se află familia ei, vecina și niște puști pe care nu i-am mai văzut până acum. E ceva neobișnuit să apară figuri noi în oraș, așa că îmi lungesc gâtul să văd mai bine. Nu-l pot vedea bine pe tip, dar fata e greu de ratat. Are păr creț și sălbatic, care aproape că arată ca un animal viu, și poartă o rochie înflorată, despre care ai zice că e luată din șifonierul bunicii ei. Poate e vreo modă retro, habar n-am. Katrin nu ar purta așa ceva nici moartă. Fata mă surprinde privind-o, așa că îmi feresc imediat ochii. O chestie pe care am învățat-o pe pielea mea, fiind fratele lui Declan, este că nimănui nu-i place când un băiat din familia noastră se holbează.

Peter pornește spre mijlocul încăperii, dar Katrin se întoarce chiar atunci și îl apucă de braț.

— Tată, putem să stăm la masa lui Theo? E mult loc.

Peter ezită. Nu-i place când altcineva îi sugerează ce să facă.

Katrin însă își ia cea mai dulce voce.

— Te rooog... Nu l-am văzut toată săptămâna, iar părinții lui vor oricum să

vorbească cu tine despre chestia aia cu semafoarele.

Se pricepe. Nimic nu-i place mai mult lui Peter decât să pună țara la cale, legat de problemele administrative ale orașului. Pe altcineva asemenea subiecte l-ar plictisi de moarte. Nu și pe Peter, care zâmbește și își urmează fiica.

Theo, prietenul lui Katrin, și părinții lui ocupă o masă de zece persoane. Sunt coleg cu Theo încă de la grădiniță, dar, ca de obicei, privește prin mine, făcându-i altcuiva din mână.

— Bă, Kyle! Vino aici.

Oh, la naiba.

Kyle, cel mai bun prieten al lui Theo, se așază între el și maică-mea, iar scaunul de lângă mine scârțâie când un bărbat corpolent, cu părul blond grizonant, se lasă cu putere pe el. Chad McNulty, tatăl lui Kyle și în același timp polițistul din Echo Ridge care a investigat uciderea lui Lacey. Ca și cum seara n-ar fi fost destul de ciudată și așa. Mama are expresia aia de căprioară în bătaia farurilor, pe care o capătă mereu când se află în preajma polițistului, iar Peter pare nervos.

— Salut, Malcolm, spune polițistul McNulty, despăturindu-și șervetul și așezându-l în poală. Cum ți-a fost vara?

— Minunată, spun eu și beau dintr-un pahar cu apă.

Polițistului nu i-a plăcut niciodată de frate-miu. Declan a fost și cu fiica lui, Liz, timp de câteva luni, apoi a părăsit-o ca să fie cu Lacey. Chestia asta a dat-o așa tare peste cap pe Liz, că a și abandonat școala o vreme. Ca să se răzbune, Kyle s-a purtat mereu oribil cu mine. Lucrurile s-au înrăutățit când Declan a devenit și suspect de crimă.

Chelnerii au început să mișune prin sală și să pună câte o farfurie cu salată în fața oamenilor. Melanie pășește pe podium, în mijloc, iar polițistul McNulty devine încordat.

— Femeia aia e grozav de puternică, îmi spune mie, de parcă m-ar provoca să-l contrazic.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit, spune Melanie, aplecându-se spre microfon. Înseamnă enorm pentru mine, pentru Dan, Caroline și Julia să văd ce mult a crescut această bursă școlară oferită în memoria lui Lacey.

Încerc să nu aud restul discursului. Nu pentru că nu mi-ar păsa, ci pentru că e dureros să ascult. Anii în care nu am fost invitat la acest eveniment m-au făcut să nu am experiență în a fi superficial. După ce termină de vorbit, Melanie îl prezintă pe beneficiarul din acest an al bursei. Este o fată, care vorbește despre dorința ei de a urma o carieră medicală. Între timp, la mese este adus felul principal. Când ceremonia se termină, lumea își întoarce scaunele și toți devin preocupați de mâncare.

Înțep cu furculița în friptura de pui, în timp ce Peter turuie despre semafoare. Oare e prea devreme să mă retrag la baie?

— Treaba e că echilibrul între a menține aspectul orașului și a introduce noile utilități e foarte precar, spune Peter.

Nu, nu-i prea devreme să merg la baie. Mă ridic, las șervetul pe scaun și o tulesc.

După ce mi-am spălat mâinile de o mie de ori, ies din toaletă și mai rămân o vreme pe culoar. Îmi pocnește capul numai când mă gândesc să mă întorc la masă. Nimeni n-o să-mi simtă lipsa dacă lipsesc câteva minute în plus.

Deschid ușa și ies afară, în beznă. E o atmosferă sufocantă și afară, dar tot e mai bine ca la ceremonie. În astfel de seri am senzația că nu mai pot respira, ca și cum tot ce a făcut fratele meu, tot ce se presupune că a făcut, mi s-a așezat în spinare de când aveam doisprezece ani și de atunci tot vrea să mă pună la pământ. Am devenit *fratele lui Declan Kelly* înainte să am o șansă de a deveni orice altceva, și uneori am senzația că nici nu voi fi vreodată altceva în afară de asta.

Trag adânc aer în piept și simt un miros chimic, ciudat. Pare și mai puternic pe măsură ce cobor scările și mă îndrept spre peluză. Calc pe un obiect aruncat pe iarbă. Mă aplec și observ că e un tub de spray cu vopsea. Îi lipsește capacul.

Asta e ceea ce am simțit în aer – vopsea proaspătă. Dar de unde vine? Mă întorc spre clădirea centrului cultural. E luminată, și arată la fel ca întotdeauna, cu excepția...

Indicatorul este în fața clădirii, pe iarbă, și acum observ că pe lemnul din care e făcut au fost adăugate litere mari, roșii, care acoperă toată suprafața:

ȚINUTUL CRIMEI
CONTINUAREA
ÎN CURÂND

Nu-mi dau seama cât timp rămân acolo, holbându-mă, până ce îmi dau seama că nu sunt singur. Fata de la masa lui Melanie, cu părul creț și rochie ciudată, stă la câțiva metri de mine. Ochii ei pendulează de la literele de pe indicator, la tubul cu spray din mâna mea.

— Nu e ceea ce pare, îi spun.

Capitolul patru

Ellery

Sâmbătă, 7 septembrie

Cum merge treaba pe acolo?

Mă gândesc la mesajul primit de la prietena mea Lourdes. Este în California acum, dar nu în La Puente. Am cunoscut-o în clasa a șasea, pe când locuiam în același oraș cu ea, înainte să ne mutăm de patru ori. Spre deosebire de Ezra, care devine centrul atenției în fiecare grup în care trebuie să ne integrăm, eu am preferat să-mi păstrez vechii prieteni, cu care să am o relație virtuală. Nu le spun prea multe despre mine, nici așa. E mai ușor să mă desprind, în felul ăsta. Nu am nevoie mai apoi de playlist-uri emo.

Să vedem. Sunt aici de o săptămână și cel mai palpitant lucru a fost că am învățat să grădinăresc.

Lourdes îmi trimite câteva fețe triste, apoi scrie:

Va fi mai bine după ce începe școala. N-ai întâlnit deja vreun tip drăguț de prin partea locului?

Doar unul. Un potențial vandal.

Povestește-mi, povestește-mi.

Mă opresc, neștiind cum să explic mai bine întâlnirea mea cu băiatul de la strângerea de fonduri în memoria lui Lacey Kilduff, și chiar atunci telefonul meu bâzâie. Mă sună cineva cu număr de California. Nu recunosc numărul, dar inima îmi bate deja mai repede, așa că o expediez cu Lourdes cu un mesaj scurt.

Stai puțin, mă sună cineva în legătură cu bagajul meu, sper.

Sunt în Vermont de o săptămână întreagă, iar hainele mele sunt în continuare pierdute. Dacă nu apar în următoarele două zile, va trebui să merg la școală purtând ce a cumpărat bunică-mea din singurul magazin de îmbrăcăminte din Echo Ridge. Se cheamă Dalton's Emporium și vinde și ustensile casnice, aparatură, și cred că lucrul ăsta spune destule despre cât e de rafinat când vine vorba de modă. Nimeni care a trecut de șase ani și care are sub șaizeci nu se îmbracă de acolo.

— Alo?

— Ellery, bună!

Aproape că scap telefonul din mână. Lipsa mea de reacție face vocea să devină și mai entuziasmată.

— Eu sunt!

— Mda, mi-am dat seama.

Palmele îmi transpiră și mă las într-un cot pe pat.

— Cum de mă suni?

Tonul lui Sadie se încarcă acum de reproș.

— Nu pari bucuroasă că mă auzi.

— Nu, doar că... credeam că vom vorbi de abia joia viitoare.

Astea sunt regulile de la sanatoriul de dezintoxicare, din ce știu de la Nana: cincisprezece minute pe Skype, o dată pe săptămână, dar nu în primele două săptămâni de la internare. Oricum, nu telefoane date de pe un număr străin.

— Regulile de aici sunt ridicole, spune Sadie.

Aproape că mi-o imaginez dându-și ochii peste cap.

— Una dintre infirmiere mi-a împrumutat mobilul ei. E fană *Defender*.

Unul dintre puținele roluri în care Sadie și vorbea, filmul s-a transformat într-un serial de acțiune, în anii 90. E despre un soldat mai puțin norocos, care devine un cyborg însetat de răzbunare. A jucat rolul unui robot feminin sexy, pe nume Zeta Voltes. Deși are o singură replică – *Nu poate fi calculat* – încă mai există site-uri create de fanii personajului ei.

— De abia aștept să te văd, scumpo. Hai să intrăm pe FaceTime.

Mă opresc puțin înainte să dau Accept, pentru că nu sunt pregătită pentru asta. Deloc. Dar ce aș putea să fac, să-i închid maică-mii telefonul în nas? În numai câteva secunde, moaca lui Sadie inundă ecranul, lucind de entuziasm. Arată la fel ca întotdeauna. Nu seamănă cu mine, cu excepția părului. Ochii lui Sadie sunt albastru intens, în timp ce ai mei sunt foarte închiși la culoare, aproape negri. Fața ei are ceva copilăresc, moale și drăgălaș; a mea este mai dură, mai ascuțită. Mai avem ceva în comun – o gropiță în obrazul drept, care apare când zâmbim.

— Iată-te!, croncăne ea, apoi se încruntă. Ce-ai pățit la păr?!

— Pe bune că asta e prima întrebare pe care mi-o pui?

N-am mai vorbit cu Sadie de când a intrat în acel sanatoriu scump, pentru care plătește Nana. Ținând cont că a spulberat o vitrină întreagă, Sadie a avut noroc – nu a accidentat pe nimeni, situație în care ar fi fost trimisă direct la închisoare. Dar nu s-a bucurat cine știe ce. Dă vina pe toți ceilalți: medicul care i-a prescris medicamente prea puternice, proasta iluminare a străzii, frânele uzate ale mașinii noastre. Nu mi-am dat seama până acum, când stau în dormitorul unei bunici pe care de abia o cunosc, ascultând-o pe Sadie cum îmi critică părul, printr-un telefon primit de la cineva care poate a fost concediat deja pentru neglijență – cât de tare mă înfurie situația.

— Oh, El, doar glumeam. Ești foarte frumoasă. Cum te simți?

Oare ce ar trebui să răspund?

— Sunt bine.

— Cum a fost prima săptămână? Spune-mi totul.

Aș putea refuza să mă prind în horă, cred. Dar când privirea îmi zboară la poza cu Sadie și sora ei, pe care am așezat-o pe un raft al etajerei, îmi doresc deja să-i fac maică-mii pe plac. Să fiu blândă și să o fac să zâmbească. Așa am făcut toată viața, nu are rost să mă opresc acum.

— E exact așa ciudat cum spuneai tu că va fi. Deja am fost interogată de două ori de poliție.

Ochii ei se măresc.

— Ce?

Îi povestesc despre accidentul de mașină și fuga vinovatului de la locul faptei, apoi despre graffiti-ul de la centrul cultural.

— Fratele lui Declan Kelly a scris așa ceva?

Pare scandalizată.

— El a spus că doar a găsit tubul cu spray.

— Pfff, ce convenabil.

— Nu știu. Părea destul de șocat când am dat eu peste el.

— Dumnezeule, săracii Melanie și Dan. Era ultima chestie de care aveau nevoie.

— Polițistul cu care am discutat la evenimentul de strângere de fonduri spunea că te știe. Polițistul McNulty? I-am uitat prenumele.

Sadie rânjește.

— Chad McNulty! Mda, am ieșit împreună când eram în liceu. Doamne, acum o să ajungi să-i cunoști pe toți foștii mei, nu-i așa? Cumva era și Vance Puckett pe acolo? Pe vremuri, era un tip absolut superb.

Dau din cap că nu.

— Ben Coates? Peter Nilsson?

Cel din urmă îmi e familiar. L-am întâlnit la eveniment, când eu și fiul lui vitreg ne-am dus să raportăm incidentul.

— Ai fost cu tipul ăsta?, o întreb. Am auzit că deține jumătate de oraș.

— Mda, previzibil pentru el. Drăguț, dar înțepat. Am ieșit de vreo două ori când eram eu într-a doișpea, dar el era deja la facultate și nu prea ne-am potrivit.

— E tatăl vitreg al lui Malcolm acum, îi spun.

Sadie pare confuză.

— Al cui?

— Al lui Malcolm Kelly. Fratele lui Declan? Cel cu spray-ul?

— Ah, Doamne. N-am putut ține pasul niciodată cu orașul ăla, murmură Sadie.

O parte din tensiune dispare. Acum râd și mă trântesc pe perne, cu spatele mai relaxat. Superputerea lu Sadie e să te facă mereu să crezi că totul va fi bine, chiar și în mijlocul unui dezastru.

— Polițistul McNulty a zis că fiul lui o să fie coleg cu mine. Cred că era și el la eveniment.

— Offf, suntem atât de *bătrâni* acum. Ai vorbit cu el și despre accidentul de mașină?

— Nu, despre aia am vorbit cu un polițist tânăr. Ryan Rodriguez?

Nu mă așteptam ca Sadie să recunoască numele, dar fața ei capătă imediat o expresie ciudată.

— Ce-i? Îl cunoști?

— Nu! De unde să-l știu?, spune Sadie, repezită.

Când vede că mai mult m-a făcut curioasă, adaugă:

— E doar că... nu te ambala prea tare, pentru că știu cum ești tu. E vorba doar că tipul ăsta s-a dezintegrat pur și simplu la înmormântarea lui Lacey. Mai tare și decât iubitul ei. Mi-a atras atenția, de asta mi-am amintit de el. Asta e tot.

— Dar cum s-a dezintegrat?

Sadie expiră teatral.

— Știam că o să mă întrebi asta.

— Păi, tu ai adus subiectul în discuție!

— Ei bine... nu știu. A plâns foarte mult. Aproape că a leșinat. Prietenii lui au trebuit să-l scoată pe sus din biserică. Am întrebat-o pe Melanie dacă erau într-adevăr atât de apropiați, dar mi-a zis că Lacey de abia îl cunoștea.

Sadie ridică din umeri și continuă:

— Probabil era îndrăgostit de ea, asta e explicația. Lacey a fost o frumusețe. Ce-i asta?

Sadie dispare de pe ecran și aud o altă voce pe fundal.

— Bine, bine. Scuză-mă, El, dar trebuie să fug. Spune-i lui Ezra că o să-l sun în curând. Te iubesc și...

Face o pauză și văd pe fața ei ceva asemănător cu regretul.

— Și mă bucur că întâlniți oameni noi.

Fără scuze. Sadie nu își cere niciodată scuze, ar însemna să recunoască faptul că a greșit, iar Sadie nu e în stare de asta. Nu răspund nimic, așa că adaugă:

— Sper că te distrezi mai târziu, e sâmbătă!

Nu știu dacă se califică drept distracție, dar e ceva ce am pus la cale încă de când am aflat că vin aici.

— Se deschide Ferma Groazei azi și merg acolo.

Sadie dă din cap, de parcă ar fi mândră de mine.

— Sigur că mergi, spune, și suflă spre mine un pupic înainte să închidă telefonul.

Câteva ore mai târziu, eu și Ezra mergem prin pădure, pornind din spatele casei lui Nana, spre Ferma Groazei. Frunzele uscate foșnesc sub pașii noștri.

De când am plecat de acasă, Ezra se holbează în neștire la hainele mele.

— Vreau să spun, nici nu știu cum să le zic pantalonilor de pe tine. Pantaloni de casă, poate?

— Taci din gură, mormăi eu.

Pantalonii, dintr-un material sintetic, supraelastic, au fost cea mai inofensivă piesă vestimentară pe care am putut-o găsi. Cel puțin sunt negri și îmi vin relativ bine. Tricoul pe care-l port e în picățele și are un guler atât de strâmt, că aproape mă sufocă. Sunt destul de sigură că n-am arătat niciodată mai rău.

— Întâi Sadie care se ia de părul meu, acum tu, care te iei de haine.

Zâmbetul lui Ezra e sincer și luminos.

— Arăta bine, nu? După toate care s-au întâmplat?

El și Sadie seamănă uneori incredibil de bine. Au un optimism atât de debordant, încât nu mai poți spune în preajma lor ce ai cu adevărat în minte.

Când încercam s-o fac, Sadie suspina și îmi spunea să nu mai fiu așa prăpăstioasă. Odată, mi-a zis: *Ești exact ca Sarah*. Apoi s-a prefăcut că nu m-a auzit, când am rugat-o să repete.

Înainte să vedem parcul, auzim zgomotele. Când ieși însă din pădure, nu ai cum să-l ratezi – intrarea e sub forma capului unui monstru, cu ochi strălucitori și gura deschisă într-un urlet. Arată exact cum am văzut în reportajele despre moartea lui Lacey. Diferă doar numele, scris acum cu litere mari pe plăcuța în formă de semicerc: Ferma Groazei.

Ezra ridică mâna să-și ferească ochii de soare.

— Cred că numele ăsta e cam de căcat. Tărâmul Crimei suna mult mai bine.

— Sunt de acord, spun.

E o șosea care duce spre intrarea principală, și așteptăm să treacă trei, patru mașini înainte să traversăm. Un gard înalt, negru, înconjoară parcul, ținând la adăpost corturi și chestii în care te poți urca, pentru a obține senzații tari. Deși s-a deschis doar cu o oră în urmă, e plin. În aer se aud țipete, caruselul se învârte. Când ajungem în fața intrării, observ că monstrul e pictat în așa fel încât să pară un cadavru în descompunere. Sunt patru cabine și mulți oameni care stau la rând să intre.

Eu și Ezra ne așezăm la coadă, dar apoi îmi abandonez rândul, ca să ridic niște pliante puse în fața ghișeului de informații.

— Uite, hărți, îi arăt lui Ezra. Și formulare de înscriere, dacă vrei să te angajezi.

Își ridică sprâncenele.

— Te gândești să *lucrezi* aici?

— Nu avem bani, ai uitat? Și unde în altă parte am putea munci? Nu cred că mai angajează pe undeva prin zonă, unde să poți ajunge pe jos la muncă.

Niciunul dintre noi nu are carnet, iar despre Nana pot spune că nu mi se pare genul care să facă pe șoferul.

— Bine, dă-mi să văd.

Scot două pixuri din geanta mea tip poștaș, și deja am completat rubricile până să ne vină rândul să intrăm. Împăturesc foile și le pun în geantă.

— Le putem depune înainte să ne întoarcem acasă.

— Unde să mergem mai întâi?, întreabă Ezra.

Despăturesc o hartă și o analizez.

— Acum suntem în zona destinată copiilor. Materia Întunecată e la stânga, un laborator dedicat științei oculte. Și Casa Ororilor e chiar în față. Dar nu se deschide înainte de ora șapte.

Ezra se apleacă spre mine și își coboară vocea.

— Unde a murit Lacey?

Arăt spre o poză cu roata Ferris.

— Chiar acolo, dedesubt. Mă rog, acolo i-au găsit cadavrul, cel puțin. Polițiștii sunt de părere că urma să se vadă cu cineva. Puștii din Echo Ridge se strecurau în parc după ora închiderii, era ceva obișnuit. Nu aveau camere de luat vederi pe atunci.

Ne uităm în jur, și chiar atunci o luminiță roșie, mică, sclipește.

— Au acum, se pare.

— Să începem de acolo?, întreabă Ezra.

Mi se pune un nod în gât. Pe lângă noi trec niște copii mascați, iar unul se lovește de umărul meu cu atâta forță, că mă dezechilibrez.

— Poate ar trebui să mergem întâi la jocuri, spun, împăturind harta.

Era mult mai ușor să faci planuri de vizitare a locului crimei, înainte să apuci să cunoști familia victimei.

Trecem de standurile cu gustări și de jocurile de carnaval, și ne uităm cum un băiat de vârsta noastră câștigă o pisică uriașă de pluș, pentru iubita lui. Următoarea cabină e destinată grupurilor de doi jucători, care trebuie să dărâme doisprezece ținte dintr-o cutie. Un tip jerpelit, pe la vreo patruzeci de ani, cu o jachetă de vânătoare care a văzut și zile mai bune, își aruncă pumnul în aer și zbiară:

— Ți-am tras-o!, apoi îl izbește în glumă cu pumnul pe puștiul de lângă el.

Tot bărbatul se dezechilibrează în urma gestului, iar băiatul se dă câțiva pași în

spate.

— Poate ar trebui să mai lași și pe altcineva să joace.

Fata de la ghișeu e cam de vârsta mea, drăguță, cu o coadă de cal lungă, șatenă, prin care își trece nervoasă degetele.

Bărbatul cu haina de vânătoare agită în aer pistolul de jucărie pe care-l are.

— E un loc liber, să joace cu m'ne cine o vrea. Dacă are curaj!

Vocea lui e stridentă și pronunță cuvintele stâlcit.

Fata își încrucișează brațele.

— Mai sunt și alte jocuri, ai putea încerca și altceva.

— Tu ești sup'rată că nime' nu poa' să mă bată. Uite, dacă vreunul de aici dărâmă mai multe popice decât mine, o să mă car. Cine vrea să încerce?

Ezra îmi dă un ghiont.

— Bagă-te tu.

Ezit, uitându-mă dacă nu e cineva mai forțos sau mai în vârstă pe acolo, care să accepte provocarea, și, cum nu văd doritori, fac un pas în față.

— Vreau eu.

Întâlnesc privirea fetei. Are ochii căprui, genele încărcate de rimel, și cearcăne adânci. Pare că nu a mai dormit de o săptămână.

Bărbatul clipește nedumerit în direcția mea, apoi face o plecăciune teatrală, care aproape că-l dezechilibrează din nou.

— Provocare acceptată, do'niță. Uite, plătesc eu.

Scoate doi dolari din buzunar și-i întinde fetei. Ea îi aruncă într-o cutie pe care o ține în față, de parcă nu ar vrea să-i mai atingă o secundă în plus.

— Să nu cumva să spună careva că Vance Puckett nu e gentleman.

— Vance Puckett?!, izbucnesc eu, înainte să mă pot controla.

Ăsta e fostul *minunat* al lui Sadie? Fie criteriile ei erau foarte joase pe atunci, fie tipul și-a atins potențialul maxim pe vremea liceului.

Ochii lui roșii, injectați, mă fixează, dar nu dă vreun semn că m-ar recunoaște. Cu părul prins, nu semăn câtuși de puțin cu Sadie.

— Te cunosc de undeva?

— Ah, nu... Doar... îmi place numele.

Fata cu coada de cal apasă pe un buton și ne așază țintele.

Vance trage primul, cu arma lui de jucărie.

— Campionii primii, spune cu vocea răstită și gălăgioasă, apoi urmează o rafală de împușcături.

Deși e evident că e beat, nimerește zece din doisprezece. Când termină, ridică pistolul și-i sărută țeava, gest care o face pe fată să se strâmbe de dezgust.

— Încă le mai am. Haide, e rândul tău, coniță.

Ridic și eu pistolul. Se întâmplă să am o precizie bună, știu să țintesc, chiar dacă la alte sporturi sunt zero barat. Mâinile îmi sunt umede de transpirație. Îmi închid ochii.

Nu te gândi prea mult, îmi spun. *Doar ochește și trage*.

Ratez prima țintă. Vance se bucură, lângă mine. Îmi repoziționez brațul și trag în a doua.

Mulțimea se adună în spatele meu când încep să le nimeresc una după alta, iar la a noua deja aplaudă. Aplauzele se întețesc când o lovesc pe a zecea, apoi pe a unșpea. Ezra își ridică ambele brațe în aer, victorios.

Lui Vance pare că i-a picat fața.

— Ești o trăgătoare dată naibii.

— Dă-te la o parte, Vance, strigă cineva. Avem un nou șerif în oraș.

Mulțimea râde, iar Vance se îmbufnează, pufnește, și sunt aproape convinsă că nu se va da la o parte. Însă se răzgândește și lasă pistolul pe tejghea.

— Jocul ăsta e aranjat, oricum, bombăne el și se pierde în mulțime.

Fata se întoarce spre mine, cu un zâmbet recunoscător.

— Mulțumesc. E aici de mai bine de jumătate de oră, i-a speriat pe toți, i-a gonit. Mă așteptam să înceapă să tragă spre oameni, în loc de ținte. Sunt doar bile de lemn, dar oricum.

Scoate un șervețel și începe să șteargă pistolul lăsat de mâna lui Vance.

— Vă sunt datoare. Vreți brățări ca să intrați gratis la Casa Ororilor?

Aproape că zic da, dar apoi mă răzgândesc și scot formularele pentru angajare din geantă.

— De fapt, ai putea să ne pui o vorbă bună la șeful tău? Sau la persoana care se ocupă de angajări?

Fata se joacă prin păr, în loc să ne ia hârtiile.

— Chestia e că... nu angajăm decât locuitori din Echo Ridge.

— Suntem de aici, spun, bucuroasă. Tocmai ne-am mutat.

Clipește nedumerită.

— Pe bune? Sunteți... Aaaa.

Aproape că văd cum completează spațiile libere, în timp ce își mută privirea de la mine la Ezra și înapoi.

— Trebuie să fiți gemenii Corcoran.

E reacția pe care am stârnit-o întreaga săptămână. Ca și cum, odată cu numele noastre, lumea are impresia că știe totul despre noi. După ce ne-am petrecut întreaga viață într-un loc unde toți se luptă să fie remarcați, e ciudat să fii atât de vizibil fără să

fac niciun efort. Nu știu încă dacă îmi place asta, dar nu pot nega avantajele, atunci când fata se întinde și ne preia formularele.

— Eu sunt Brooke Bennett. O să fim colegi de clasă. Lăsați-mă să văd dacă vă pot ajuta.

Capitolul cinci

Malcolm

Duminică, 8 septembrie

— Aveți patru feluri de apă minerală, mă informează Mia, cu capul băgat complet în frigiderul nostru. Nu arome, ci *mărci*. Perrier, San Pellegrino, LaCroix și Polar. Asta din urmă e locală și mai ieftină, deci bănuiesc că e o trimitere la originile tale umile. Vrei una?

— Vreau o Cola, spun, dar fără mare speranță.

Menajera familiei Nilsson, care face și cumpărăturile, nu e mare fană a zahărului rafinat.

Este duminica de dinaintea începerii școlii, iar eu și Mia suntem singuri în toată casa. Mama și Peter au plecat după ce au luat prânzul, iar Katrin și prietenele ei fac cumpărături de rechizite și țoale.

— Mă tem că nu există opțiunea asta, zice Mia și scoate două sticle de apă minerală cu lămâie. Frigiderul ăsta conține numai băuturi sănătoase.

— Măcar are de ajuns.

Îmi pun sticla cu apă pe insula de bucătărie, lângă niște broșuri de facultate care au început să fie trimise pentru Katrin: Brown, Amherst, Georgetown, Cornell. Pare că s-a aruncat cam sus ținând cont de mediile ei, dar Peter vrea numai ce e excelent.

Mia deșurubează capacul și ia o înghițitură, apoi se strâmbă.

— Câh. Are gust de detergent.

— Putem oricând să mergem acasă la tine, să știi.

Mia clatină din cap atât de violent, încât părul ei brunet, cu vârfuri roșcate, îi acoperă fața.

— Nu, mersi. Tensiunea e groasă s-o tai cu cuțitul în gospodăria Kwon, prietene. Întoarcerea lui Daisy a șocat pe toată lumea.

— Credeam că s-a întors doar temporar.

— Cu toții am crezut, spune Mia. Și, cu toate astea, uite că a rămas.

Eu și Mia ne-am împrietenit și pentru că, în urmă cu mult timp, Declan și sora ei, Daisy, au fost apropiați. Lacey Kilduff și Daisy Kwon au fost cele mai bune prietene încă de la grădiniță, așa că odată ce Declan și Lacey au început să iasă împreună, Daisy a devenit foarte prezentă și ea în peisaj. Daisy a fost prima fată de care m-am îndrăgostit vreodată – cea mai frumoasă ființă de sex feminin pe care am întâlnit-o în viața reală. Nu am putut să-mi dau seama ce a văzut Declan la Lacey, când Daisy era

chiar acolo, în fața lui.

În timpul ăsta, Mia era fascinată atât de Lacey, cât și de Declan. Eram un cuplu de preadolescenți care se țineau după rudele lor minunate și fascinante, dând din coadă de fiecare dată când primeau atenție de la ele.

Apoi totul a sărit în aer.

Lacey a murit. Declan a șters-o, căzut în dizgrație, suspectat de crimă. Daisy a mers la Princeton, așa cum fusese planul de la început, a terminat cu succes și a obținut un post extraordinar la o firmă de consultanță din Boston. Pe urmă, la numai o lună de când a început jobul, și-a dat brusc demisia și s-a întors acasă, la ai ei.

Nimeni nu știe de ce. Nici chiar Mia.

Se aude o cheie zăngănind, apoi niște râsete gălăgioase în hol. Katrin năvălește în bucătărie cu prietenele ei Brooke și Viv, toate încărcate cu pungi colorate pline de cumpărături.

— Salut, spune ea și își trântește pungile pe insula de bucătărie, aproape dărâmând sticla Miei. Să nu mergeți la Bellevue Mall azi. E o menajerie. Toate fetele își cumpără rochiile pentru bal.

Suspină teatral, de parcă ea nu ar fi făcut fix asta. Cu toții am primit ieri seară un mail din partea directorului, care includea un link către o aplicație care îți permite să-ți alegi online cursurile la care vrei să participi și să te înscrii direct acolo. A fost făcută publică și lista candidaților la titlul de rege și regină ai balului. Cam toată lumea știe că patru locuri sunt deja ocupate de Katrin, Theo, Brooke și Kyle.

— Nici nu aveam de gând să merg la mall, spune Mia, sec.

Viv se strâmbă la ea.

— Păi da, că nu există o cameră pentru studiu individual acolo, deci...

Katrin și Brooke chicotesc, deși Brooke are un aer vinovat când o face.

O mare parte din viețile noastre – a mea și a lui Katrin – nu se amestecă bine împreună, iar prietenii noștri sunt în topul listei cu chestii pe care nu le avem în comun. Brooke e cât de cât de treabă, dar Viv se simte de multe în plus alături de cele două, iar nesiguranța o face agresivă. Sau poate așa e felul ei de a fi.

Mia se apleacă și își proptește degetul mijlociu de bărbie, dar, înainte să apuce să spună ceva, înșfac un buchet de flori împachetat în celofan de pe dulap.

— Ar trebui să plecăm înainte să înceapă ploaia, spun. Sau grindina.

Katrin ridică din sprâncene, nedesprinzându-și privirea de pe florile mele.

— Pentru cine sunt alea?

— Pentru domnul Bowman, spun eu, iar rânjetul i se șterge imediat de pe față.

Brooke scoate un sunet ciudat și ochii i se umplu de lacrimi. Până și Viv tace. Katrin suspină și se sprijină de chiuvetă.

— Școala nu va mai fi la fel fără el, zice ea.

Mia sare de pe scaunul ei.

— E al naibii de frustrant cum oamenii din orașul ăsta scapă basma curată după ce îi omoară pe alții, nu?

Viv pufnește pe nas, dându-și o șuviță de păr roșu după ureche.

— A fost un accident.

— După părerea mea, nu, spune Mia. Că a fost lovit, asta poate că da. Dar fuga de la locul faptei nu e un accident. Domnul Bowman poate că ar mai fi în viață acum, dacă cine l-a lovit ar fi sunat la Urgență.

Katrin o apucă pe Brooke de mijloc, iar Brooke plânge încet, în tăcere. Așa a fost toată săptămâna – toți colegii pe care i-am întâlnit erau cu ochii în lacrimi. Asta îmi amintește destul de mult de moartea lui Lacey. Mai puțin reporterii, prezenți acum peste tot.

— Cum ajungeți la cimitir?, mă întreabă Katrin.

— Iau mașina maică-mii, spun.

— Am blocat-o eu în parcare. Ia-o mai bine pe a mea, spune ea și bagă mâna în geantă după chei.

E ok în ce mă privește. Katrin are un BMW X6, pe care îmi place să-l conduc. Nu mi-l oferă prea des, așa că profit atunci când am ocazia. Apuc cheile și ies grăbit, până nu se răzgândește.

— Cum suporți să trăiești în aceeași casă cu ea?, mormăie Mia când ieșim pe ușă.

Când suntem în fața casei, se întoarce și privește.

— Bănuiesc că tot luxul ăsta e pe undeva o consolare.

Deschid portiera și mă strecor pe scaunele tapisate cu piele de culoarea untului. Uneori, nici mie nu-mi vine să cred că așa e viața mea.

— Se putea și mai rău, zic.

E scurt drumul până la cimitirul orașului, și Mia petrece tot timpul căutând un post de radio printre cele salvate de Katrin.

— Nope, nope, nope, mormăie ea neîncetat, până ce opresc în fața porților metalice ale cimitirului.

Echo Ridge are unul dintre acele cimitire istorice, cu morminte care datează încă din 1600. Copacii sunt și ei antici, unii atât de groși încât ramurile conturează un fel de tavan deasupra capetelor noastre. Potecile sunt pietruite, de o parte și de alta sunt tufe bogate, iar pereții întregului așezământ sunt din piatră. Pietrele funerare au toate dimensiunile posibile. Unele sunt atât de mici, încât de abia se ițesc din iarbă. Altele au statui de îngeri sau de copii.

Mormântul domnului Bowman este în aripa nouă. Îl ochim imediat: iarba e

acoperită de flori, cu animale de pluș, și foi de hârtie cu scrisuri de mână. Piatra lui de mormânt e simplă, doar cu numele și datele nașterii și morții, alături de o inscripție:

Doar spune-mi și voi uita

Învață-mă și poate îmi voi aminti

Implică-mă și pe mine și atunci voi învăța.

Desfac buchetul nostru și îl așez lângă celelalte. Credeam că voi avea niște cuvinte de spus când voi ajunge aici, dar simt un nod în gât și un val de greață.

Eu și mama eram încă în vizită la rudele din New Hampshire când domnul Bowman a murit, așa că nu am ajuns la înmormântare. Pe de o parte îmi pare rău, dar pe de alta sunt ușurat. Nu am mai fost la altă înmormântare după cea a lui Lacey, cu cinci ani în urmă.

Fusese îngropată în rochia de la bal, și toți prietenii purtaseră haine de gală la ceremonie, în special fetele. O explozie de culori și sclipici într-o mare de negru. Era o zi călduroasă pentru luna octombrie, și îmi amintesc că transpiram în costum și mă mânca pielea. Deja începuseră bârfele despre Declan. Frati-miu stătuse mai departe de mine și tata, nemișcat asemeni unei statui. Tata trăgea mereu de gulerul cămășii, de parcă îl strângea de gât.

Mama și tata au mai fost împreună doar șase luni după moartea lui Lacey. Nici înainte nu aveau o căsnicie minunată. La suprafață, certurile lor erau mereu legate de bani – facturi, reparații pentru mașină, a doua slujbă pe care mama credea că ar trebui să și-o ia taică-miu, când i-au tăiat din orele de la depozit. Dar, în realitate, certurile erau despre faptul că, de-a lungul anilor, încetaseră să se mai placă unul pe celălalt. Nu țipau niciodată. Stăteau încruntați, încrâncenați, iar furia aceea tăcută se împrăștia în întreaga casă asemeni unui gaz otrăvitor.

La început m-am bucurat că a plecat. Apoi, când s-a mutat cu o femeie care avea jumătate din vârsta lui și a uitat să ne mai trimită bani, m-a cuprins furia. Dar nu puteam să o arăt. Furie era ceva ce se punea pe seama lui Declan, în toate conversațiile alea șoptite, pline de acuzații.

Vocea șovăitoare a Miei mă readuce în prezent.

— E oribil că nu mai sunteți printre noi, domnule Bowman. Vă mulțumesc că ați fost mereu atât de amabil și nu m-ați comparat niciodată cu Daisy, așa cum au făcut-o toți profesorii din univers pe care i-am întâlnit. Vă mulțumesc că ați făcut fizica să pară ceva aproape interesant. Sper că există karma și se va răzbuna crunt pe cel care v-a făcut asta.

Mă înțeapă ochii. Clipesc și mă uit în zare, unde observ ceva roșu.

— Ce e aia?

Mia îmi urmărește privirea.

— Ce e ce?

E greu de spus de aici, de unde stăm. Pornim prin iarbă, și trecem de niște morminte vechi, din era colonială. Crucile au pe ele capete de mort cu aripi.

Aici hodinește trupul doamnei Samuel White scrie pe o cruce.

Mia, momentan distrasă, se preface că aruncă o pietricică în inscripție.

— Avea și femeia propriul nume, măgarule, spune.

Ajungem în sfârșit la ceea ce ne-a atras privirea de la bun început. De data asta, nu e doar graffiti. Trei păpuși atârnă de marginea unui mausoleu, și toate au frânghii trecute în jurul gâturilor. Poartă coroane și au rochii sclipicioase, stropite cu vopsea roșie. Și la fel ca la centrul cultural, vopseaua se scurge ca sângele, de data asta pe albul pietrei funerare de dedesubt.

M-AM ÎNTORS
ALEGE-ȚI REGINA, ECHO RIDGE
UN BAL MINUNAT SĂ AVEȚI

Observ ceva vag familiar la unul dintre mormintele de lângă mausoleu și stomacul mi se întoarce pe dos. Cunosc această parte a cimitirului. Fix în locul ăsta am stat când a fost îngropată Lacey. Mia își reține un suspin când își dă și ea seama. Pe mormântul lui Lacey a fost pus un corset, vopsit și el cu roșu, iar mâna Miei se întinde să-l apuce și să-l dea la o parte, furioasă.

— Nu. Nu ar trebui să atingem nimic, spun.

Apoi îmi pică fisa.

— Rahat. Tot eu va trebui să dau raportul și despre asta.

Săptămâna trecută am avut noroc. Fata cea nouă, Ellery, a crezut povestea mea și nu a menționat nimănui că mă găsise ținând în mână tubul de spray. Dar zvonurile s-au răspândit oricum și m-au însoțit pretutindeni de atunci.

De două ori în aceeași săptămână nu poate fi minunat. Nu se pupă cu strategia *Ține-ți capul plecat și așteaptă să treacă*, pe care am tot perfecționat-o de când Declan s-a cărat din oraș.

— Poate a mai fost cineva aici înaintea noastră și a anunțat deja poliția?, întreabă Mia, privind în jur. E miezul zilei și cimitirul e destul de vizitat.

— Dacă poliția ar fi la curent, am fi auzit ceva.

Bârfele aici au un mod infailibil de a se răspândi rapid. Acum, când Katrin are și numărul meu de mobil, am fi primit vreo veste.

Mia își mușcă buza.

— Am putea s-o ștergem de aici și să lăsăm pe altcineva să descopere scena. Doar că... i-am spus lui Katrin că venim încoace, nu? Așa că nu ar merge să ne facem că plouă. Ar arăta și mai rău dacă am tăcea din gură. Plus că e... super înfricoșător.

Își șterge bocancii ei Doc Marten de iarba verde, proaspătă.

— Adică, ți se pare și ție că e un fel de avertisment? Ca și cum ce s-a întâmplat cu Lacey urmează să se întâmple din nou?

— Bănuiesc că asta e ceea ce vor să sugereze, spun.

Încerc să-mi păstrez vocea calmă, dar capul mi se învârte, iar creierul încearcă să facă lumină în ceea ce tocmai am văzut. Mia își scoate telefonul și începe să facă poze, înconjurând mausoleul ca să surprindă fiecare unghi. Aproape a terminat, când un zgomot puternic ne face pe amândoi să sărim de la locul nostru. Inima îmi bate mai să-mi spargă pieptul și observ o figură familiară țâșnind din niște tufișuri, ceva mai în fundul cimitirului. E Vance Puckett. Locuiește chiar în spatele cimitirului și probabil că pe aici o taie în fiecare zi. Aș zice că merge să-și ia băutură, dar magazinul ăla nu e deschis duminica.

Se clatină pe potecă, îndreptându-se spre intrarea principală. E la câțiva metri de noi când ne observă în sfârșit. Se panichează și el când vede scena de la mausoleu. Se dă înapoi să privească, se împiedică.

— Ce mama naibii?

Vance Puckett e singura persoană din Echo Ridge care a decăzut mai rău decât frati-miu de când a terminat liceul. Avea o afacere frumoasă, care s-a dus de râpă când o casă căreia îi făcuse el instalația electrică a luat foc, în Solsbury. De atunci, s-a consolat în fiecare zi cu sticla de whiskey. După ce Vance i-a instalat o antenă satelit lui Peter, pe acoperiș, s-au înregistrat o serie de spargeri în vecinătatea familiei Nilsson, așa că toată lumea a bănuit că a găsit o altă cale de a-și plăti facturile. Dar nu a fost prins niciodată.

— Așa am găsit-o și noi, spun.

Nu știu de ce simt nevoia de a mă justifica în fața lui Vance Puckett, dar uite-mă că o fac.

Se duce mai aproape de păpușile atârnate. Își ține mâinile în buzunarele jachetei lui kaki de camuflaj, înconjoară mausoleul și fluieră în loc de concluzie. Miroase vag a băutură, ca întotdeauna.

— Fetele drăguțe îți sapă mormântul, spune el, într-un final. Știți cântecul?

— Ce?, întreb eu, dar Mia răspunde:

— The Smiths[1].

E de neînvins când vine vorba despre referințe muzicale.

Vance încuviințează din cap.

— Se potrivește cu orașul ăsta, nu? Echo Ridge își tot pierde prințesele. Și surorile. Cineva a fost creativ, mai spune, privind cele trei păpuși.

— Nu e creativ, este oribil, îl corectează Mia.

— N-am zis că nu e oribil, pufnește Vance. Dar ce mai faceți pe aici? Mergeți și

anunțați gaborii.

Nu îmi place să primesc ordine de la Vance Puckett, dar nici nu vreau să rămân pe loc.

— Ne pregăteam să mergem.

Pornesc spre mașina lui Katrin, cu Mia pe urmele mele, dar Vance ne strigă. Ne întoarcem, iar el arată spre mine cu un deget tremurător.

— Poate ai vrea să-i spun soră-tii să se dea la fund o vreme. Nu pare un an prea bun pentru a fi prințesa balului.

---

1. *Pretty Girls Make Graves*, o piesă a formației The Smiths (n. tr.)

Capitolul șase

Ellery

Luni, 9 septembrie

— Parcă am fi în *Children of the Corn*, spune Ezra, scanând holul.

Nu greșește. Suntem aici doar de un sfert de oră și deja am văzut mai mulți oameni blonzi cu ochi albaștri decât am întâlnit în toată viața mea de până acum. Chiar și clădirea liceului are un farmec retro, în stilul Puritan. E veche, cu podele de lemn, late, cu ferestre arcuite și tavan înalt, care aduce ușor a sală de teatru. Am plecat de la consilierul școlii spre clasa unde avem cursul, și parcă am fi capul unei parade, la câtă atenție primim în momentul ăsta. Cel puțin m-am îmbrăcat cu hainele pe care le-am avut pe mine în avion, spălate pentru a fi pregătite pentru prima zi de școală. Măcar nu port ceva cumpărat de la Dalton.

Trecem de la unul la celălalt un pliant, iar Ezra se oprește un minut.

— Nu e prea târziu ca să ne alăturăm clubului 4H, îmi spune.

— Ce e ăsta?

— Ceva cu agricultură? Are treabă cu niște vaci, vezi?

— Nu, mersi.

Ezra suspină, uitându-se la restul opționalelor.

— Ceva îmi spune că nu sunt foarte implicați în activismul pentru drepturile persoanelor de altă orientare sexuală. Nici nu știu dacă mai e cineva gay pe aici.

În mod normal aș spune că mai trebuie să fie, dar Echo Ridge e destul de mic. În anul nostru sunt mai puțin de o sută de adolescenți, iar în tot liceul doar câteva sute.

Pe lângă noi trece o tipă asiatică, drăguță, într-un tricou cu Strokes și cu bocanci Doc Martens cu toc, cu părul tuns scurt într-o parte și vopsit roșcat în cealaltă.

— Mia, ai uitat să te tunzi și pe cealaltă parte!, zbiară la ea un băiat, făcând doi membri ai echipei de fotbal de alături să pufnească în râs.

Fata le bagă degetul ei mijlociu sub nas și nu se oprește din drum.

Ezra o privește admirativ.

— Bună, noua mea prietenă.

Mulțimea se desparte brusc și lasă să treacă trei fete, care par desprinse dintr-un film – o blondă, o brunetă și o roșcată. În mod cert, sunt niște personalități pe aici, și îmi ia o secundă până mă prind că una dintre ele este Brooke Bennett, de la Ferma Groazei. Se oprește când ne vede și ne zâmbește.

— Bună. V-a sunat Murph?

— Da, ne-a sunat, spun eu. Ne-a programat la interviu weekendul viitor. Mulțumesc mult.

Blonda pășește în față, cu aerul că e obișnuită să fie ea cea care ia mereu decizii. Poartă o ținută sexy: un pulover mulat peste o cămașă, fustă scurtă în carouri și tocuri înalte.

— Salut. Voi sunteți gemenii Corcoran, nu-i așa?

Eu și Ezra dăm din cap. Ne-am obișnuit deja cu popularitatea venită peste noapte. Ieri, când cumpăram mâncare cu Nana, o casieriță pe care n-o mai văzusem niciodată mi-a spus pe nume. Apoi, în timp ce ne împacheta cumpărăturile, mi-a tot pus întrebări despre cum e în California.

Blonda face un semn din cap înspre noi.

— Știm totul despre voi.

Tonul ei vrea să spună: *știm despre tatăl vostru, aventura de o noapte, despre accidentul mamei voastre cu vitrina, știm unde e acum*.

E interesant ce mult substrat poate transmite un simplu cuvânt.

— Sunt Katrin Nilsson. Văd că ați cunoscut-o deja pe Brooke. Iar ea e Viv.

Ne arată spre roșcata de lângă.

Am auzit numele Nilsson în mod constant de când am ajuns aici, iar tipa asta chiar pare din crema părții sus-puse a orașului. Nu e la fel de frumoasă ca Brooke, dar cumva e mai ușor de remarcat, cu ochii ei de un albastru intens, care îmi amintesc de cei ai unei pisici siameze.

Murmurăm cu toții saluturi, și mă simt inconfortabil, de parcă aș fi în fața unei comisii și aș da o probă. Poate și pentru că acum Katrin ne studiază din cap până în picioare, ca și cum ar vrea să se convingă că merităm timpul și atenția ei. Restul copiilor de pe hol se prefac ocupați la dulapurile lor, dar de fapt așteaptă verdictul fetei în ce ne privește.

Apoi se sună, iar ea ne zâmbește.

— Veniți să ne găsiți la prânz. Stăm la masa din spate, lângă cea mai mare fereastră.

Pleacă înainte să apucăm să-i răspundem, cu părul blond fluturând în ritmul pașilor ei.

Ezra o privește cu o expresie amuzată.

— Am o presimțire că miercurea poartă toate trei roz.

Eu și Ezra avem aproape aceleași ore de dimineață, cu excepția celei de dinainte de prânz, când eu am algebră, iar el geometrie. Matematica nu e punctul lui forte. Așa că mă duc la cantină de una singură. Mă așez la coadă și mă aștept ca el să mi se alăture dintr-un minut în altul, dar, când ies cu tava din rând, Ezra nu se vede pe nicăieri.

Ezit în fața rândului de mese și nu văd nicio față familiară. Chiar atunci, însă, îmi aud numele, rostit pe un ton poruncitor.

Mă ridic pe vârfuri și o văd pe Katrin agitând o mână în aer.

Am fost chemată.

Toată lumea se holbează la mine în timp ce îmi croiesc drum până la masa din spatele cantinei. Pe perete, lângă masa celor trei fete, e un poster uriaș care anunță că data balului e 5 octombrie și invită pe toată lumea să voteze Regele și Regina.

Roșcata, Viv, se trage de pe bancă pentru a-mi face loc lângă ea. Mă așez față în față cu Katrin.

— Bună, spune Katrin și ochii ei mă inspectează din nou, de sus până jos.

Dacă mă voi îmbrăca mâine în haine de la Dalton, o să-și dea seama.

— Unde e fratele tău?

— L-am rătăcit. Dar apare el, în cele din urmă.

— O să mă mai uit după el, mă anunță ea.

Strecoară o unghie vopsită în ojă roz pal sub coaja unei portocale și începe să o curețe.

— Deci, suntem foarte curioase în ce vă privește. N-am mai avut aici un elev nou de la... din clasa a șaptea, poate?

Viv își îndreaptă umerii. E minionă și are trăsături ascuțite. Poartă un ruj roșu strălucitor, care în mod surprinzător îi vine bine la culoarea părului.

— Da. Eu am fost aia.

— Pe bune? Da, ai dreptate. Ce zi fericită, zâmbește Katrin, ușor împrăștiată. Dar să te muți în timpul liceului e mare lucru. Totul e așa de... nou. Cum e să locuiești cu bunica?

Cel puțin ea nu mă întreabă, așa cum o făcuse casierița, dacă am lăsat în urmă vreun *frumușel de la Hollywood*. Răspunsul oricum ar fi fost *nu*. Nu am mai ieșit cu cineva de opt luni. Nu că le-aș număra...

— E în regulă, îi spun lui Katrin, mutându-mi privirea spre Brooke.

E neobișnuit de tăcută.

— E cam liniște și pace, prea multă, cred. Voi cum vă distrați pe aici?

Sper să o atrag și pe Brooke în conversația asta, dar tot Katrin e cea care îmi răspunde.

— Păi, suntem majorete. Asta ne consumă o grămadă de timp. Iar iubiții noștri sunt în echipa de fotbal.

Ochii i se mută spre o masă din apropiere, unde un tip blond tocmai își așază tava în față. Toată masa e ocupată de băieți cu jachete violet cu alb. Băiatul îi surprinde privirea și îi face cu ochiul, iar Katrin îi trimite un sărut.

— E prietenul meu, Theo. El și Kyle, iubitul lui Brooke, sunt căpitanii echipei.

Bineînțeles că sunt. Nu menționează totuși că și Viv ar avea un iubit la masa aia. Simt un impuls de solidaritate – poate e și ea single – dar când îi zâmbesc, Viv întoarce spre mine un chip fără expresie. Bănuiesc că nu e un aspect al vieții ei despre care îi face plăcere să vorbească.

— Pare mișto, spun.

Nu am făcut niciodată parte din grupul care se învârtea în jurul majoretelor și al fotbaliștilor, dar apreciez spiritul lor sportiv.

Viv își îngustează privirea.

— Poate că Echo Ridge nu e Hollywood, dar nu înseamnă că e *plictisitor*.

Nu mă obosesc să-i explic lui Viv că La Puente e la douăzeci de kilometri distanță de Hollywood. Toți cei din Echo Ridge și-au imaginat deja că am trăit în mijlocul unui platou de filmare, și nimic din ce spun nu o să-i convingă că nu a fost așa. În plus, nici nu are importanță acum.

— N-am spus că e plictisitor, protestez eu. Chiar îmi dau seama că se întâmplă lucruri pe aici.

Brooke în sfârșit rupe tăcerea.

— Dar nimic prea de bun augur, zice sec.

Pare că nu a mai dormit de zile bune și ochii îi sticlesc.

— Bunica ta l-a găsit pe domnul Bowman, nu?

Dau din cap că da, iar pe obrajii ei încep să se prelingă lacrimi.

Katrin își bagă în gură o felie de portocală și o bate pe braț, în semn de consolare.

— Ar trebui să lași baltă subiectul ăsta, Brooke. Prea te ambalezi.

Viv suspină dramatic.

— A fost o săptămână dată naibii. Întâi domnul Bowman, apoi toate actele alea de vandalism prin oraș.

Tonul ei pare îngrijorat, dar ochii mai degrabă îi trădează entuziasmul.

— Va fi primul subiect de anul ăsta despre care voi scrie în ziarul școlii. Un rezumat a ce s-a întâmplat pe parcursul săptămânii. O să-l corelez și cu ce s-a întâmplat în urmă cu cinci ani. Dacă îmi iese bine, va fi preluat și de emisiunile de știri.

Mă privește brusc cu mai multă căldură.

— Ar trebui să-ți iau un interviu. Tu ai găsit graffiti-ul de la centrul cultural, nu? Tu și cu Malcolm.

— Mda, spun. A fost oribil, dar mai rău e ce s-a întâmplat la cimitir.

Când am auzit, mi s-a făcut rău, mai ales când am încercat să-mi imaginez cum trebuie să se simtă familia Kilduff.

— Totul e oribil, recunoaște Viv, apoi se întoarce spre amicele ei. Sper să nu pățiți nimic, când veți fi anunțate săptămâna viitoare ca finaliste la titlul de regină.

— Anunțate?, întreb eu.

— Joia viitoare vor anunța cine intră în lupta pentru titlu, îmi explică Viv, gesticulând spre posterul cu detalii despre bal. Între timp, se votează. Ai downloadat aplicația? Chiar în meniul principal.

Clatin din cap.

— Nu, încă nu.

— Păi, să te grăbești. Votul se încheie miercurea viitoare. Deși se știe că Brooke și Katrin vor fi printre finaliste.

— Poate vei fi și tu, Viv, spune Katrin, generoasă.

Deși de abia am cunoscut-o, îmi dau seama că nu crede în șansele ca asta să se întâmple.

— Nu, mersi, zice Viv. Nu vreau să intru în vizorul unui psihopat care s-a hotărât să lovească din nou.

— Crezi că despre asta e vorba?, întreb, curioasă.

M-am tot gândit la vandalism în ultimele două zile și mor de dorința de a împărtăși teoriile mele. Chiar și cu Viv.

— Îmi dau seama că persoana care face asta vrea să credem că e un criminal psihopat care s-a întors. Și e tulburător, dar mă întreb... de ce modelele de operare sunt complet diferite acum.

Katrin face o față lungă.

— Modelele de...?

— Modus operandi, spun eu, deja încălzindu-mă. Metodele folosite de cineva pentru a comite o crimă? Lacey a fost strangulată. E un mod violent și personal de a ucide pe cineva, aproape sigur nu premeditat. Dar aceste amenințări sunt publice și necesită panificare. Și nu sunt atât de... ei, bine, directe. Pare mai mult un imitator. Ceea ce nu înseamnă că persoana respectivă nu e periculoasă. Dar poate e periculoasă într-un mod diferit.

Se lasă un moment de tăcere, apoi Katrin spune:

— Belea, și continuă să-și mănânce portocala.

Privește prin mine, undeva în spate. Asta e, îmi spun. Deja m-a tăiat de pe lista tipelor populare. Nu i-a luat prea mult.

Ezra mi-a spus de un miliard de ori că nimeni nu vrea să audă teoriile mele legate de crime. Mare păcat că mi-a tras țeapă tocmai acum, la prânz.

O nouă expresie apare pe fața lui Katrin, una de iritare și în același timp de milă.

— O să fii exmatriculat într-o zi fiindcă porți tricoul ăla, îi spune ea cuiva.

Mă întorc și îl văd pe Malcolm Kelly într-un tricou uzat, cu inscripția KCUF pe el.

— Încă nu s-a întâmplat, îi răspunde el.

În luminile puternice de la cantina școlii, pot să îl văd mult mai bine decât la centrul cultural. Poartă o șapcă de baseball cu cozorocul întors peste părul șaten, ciufulit, care îi încadrează o față cu bărbie ascuțită și ochi mari. Când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, îmi dau seama că m-a recunoscut. Îmi face cu mâna, iar mișcarea îi zgâlțâie tava așa tare, încât mâncarea aproape îi alunecă pe jos. E ciudat și, într-un fel, destul de drăguț.

— Îmi pare rău, spune Viv, după ce Malcolm se îndepărtează. Mi se pare prea mare coincidența ca fix fratele ciudat al lui Declan Kelly a găsit ambele vandalisme. Ceva nu e în regulă aici.

— Of, Viv, suspină Katrin, ca și cum ar mai fi avut discuția respectivă de zeci de ori. Malcolm chiar e un tip ca lumea. Un pic tocilar, dar în regulă.

— Mie nu mi se pare tocilar.

Brooke fusese iar tăcută, așa că răspunsul ei acum ne ia prin surprindere.

— O fi fost mai demult, dar acum s-a făcut chiar arătos. Nu chiar ca Declan, dar pe aproape.

Apoi Brooke își coboară din nou privirea și începe să se joace cu lingura, de parcă nu ar mai avea energie ca să continue conversația.

Katrin o privește întrebătoare.

— Nu mi-am dat seama că ai observat, Brooke.

Îmi întorc capul să mă uit după Malcolm, și observ că stă lângă fata aceea de mai devreme, Mia. Și, culmea, lângă frate-miu. Nu sunt surprinsă – Ezra are un talent de a se lipi de oameni. Poate intra în orice grup își dorește. Cel puțin, așa voi avea și eu o a doua opțiune, în cazul în care nu voi mai fi invitată la masă de către Katrin.

— Arătos, pe dracu', pufnește Viv. Declan ar trebui să fie în închisoare.

— Crezi că el a omorât-o pe Lacey Kilduff?, întreb eu, iar ea încuviințează.

— Dar nu ziceai că persoana care a omorât-o pe Lacey aruncă acum cu amenințări prin orașul nostru?, întreabă Katrin, confuză. Declan locuiește în alt stat.

Viv o privește cu ochii măriți de entuziasm.

— Locuiești cu familia Kelly și pe bune că nu ai aflat până acum?

Katrin se încruntă.

— Ce să aflu?

Viv așteptă un minut ca să sporească efectul dramatic.

— Declan Kelly s-a întors în oraș.

Capitolul șapte

Malcolm

Luni, 9 septembrie

Echo Ridge are un singur bar, care practic e doar pe jumătate în orașul nostru, fiindcă e pus fix pe granița cu Solsbury. Spre deosebire de oricare alt loc din Echo Ridge, Taverna Bukowski are reputația că lasă oamenii care îi trec pragul să-și vadă de treburile lor. Nu servesc băuturi alcoolice minorilor, dar nu îți cer actul de identitate de la ușă. Așa că acolo mă întâlnesc cu Declan luni după-amiază, după ce mi-am petrecut ziua la școală prefăcându-mă că știam. *Mda, sigur, frate-miu e pe aici, știu că e prin preajmă*.

Taverna nu arată prea mult a Echo Ridge. E mică și întunecoasă, cu un bar lung în față, câteva mese împrăștiate haotic prin încăpere, și o masă de biliard și un panou de darts în spate. Singura decorațiune de pe pereți e o reclamă luminoasă la Budweiser.

— Nu puteai să mă anunți și pe mine că ești în oraș?, spun când mă strecor pe un scaun lângă Declan.

Vreau să fie o glumă, dar nu prea iese așa.

— Salut și ție, frățioare, spune Declan.

L-am văzut cu doar o săptămână în urmă, dar aici pare mai masiv decât în apartamentul de la subsol al mătușii Lynne. Poate fiindcă Declan însemna totul în Echo Ridge.

Nu am mai fost la Taverna Bukowski împreună până acum. Nici în altă parte nu prea am ieșit cu el. Când eram în clasele primare, și taică-miu încerca să facă fotbalul să se lipească de mine, Declan se cobora să se joace cu mine, din când în când. Se plictisea repede și se enerva că nu eram bun. După o vreme, nici nu mai încercam să prind mingea, doar îmi apăram fața de mingile trimise de el.

Care-i problema ta?, se plângea. *Nu încerc să te lovesc. De ce nu ai încredere în mine?*

O spunea ca și cum făcuse vreodată ceva ca să o merite.

— Vrei ceva de băut?, mă întreabă.

— O Cola, cred.

Declan ridică mâna spre o chelneriță mai în vârstă, care poartă un tricou roșu, uzat, și șterge halbele de bere la bar.

— Două Cola, te rog.

Ea dă din cap fără entuziasm.

— Ce faci aici?, întreb.

Un mușchi tresare pe maxilarul lui Declan.

— O spui de parcă aș încălca vreun ordin de restricție. E o țară liberă.

— Da, dar...

Mă opresc când chelnerița se apropie de masa noastră, punându-ne câte un șervețel și câte un pahar înalt de Cola cu gheață. Telefonul mi-a piuit nonstop de când s-a dus vorba că fratele meu e în oraș. Și el știe asta. Știe ce gen de reacții stârnește.

Declan își sprijină brațele pe masă. Au de două ori dimensiunea pe care o au ale mele. Când nu merge la ore, lucrează în construcții, iar asta îl ține în formă mai bine decât o făcea fotbalul în liceu. Își coboară vocea, deși singurii clienți ai tavernei sunt doi bătrâni, la o masă din capătul opus.

— M-am săturat să fiu tratat ca un infractor, Mal. Nu am făcut nimic, ok? Sau nici tu nu mai crezi asta? Ai crezut-o vreodată?

— Sigur că am crezut. Cred.

Înțep cu paiul gheața din pahar.

— Dar de ce acum? Mai întâi s-a întors Daisy, apoi tu. Ce se petrece?

Se încruntă când mă aude pomenind-o pe Daisy, dar apoi cuta de pe frunte dispare rapid.

— Nu m-am *întors*, Mal. Încă mai locuiesc în New Hampshire. Sunt aici ca să văd pe cineva, asta e tot.

— Pe cine? Pe Daisy?

Declan suspină, exasperat.

— Ce naiba tot o ții cu Daisy? Încă mai ești îndrăgostit de ea?

— Nu. Doar încerc să găsesc răspunsuri. Te-am văzut săptămâna trecută și nu mi-ai zis că vii încoace. Și e un moment nepotrivit, la naiba. Cu tot rahatul care se întâmplă în oraș.

— Ce legătură are cu mine? Ia stai așa... Vorbești serios?! Oamenii cred că am făcut eu ceva? Ce mai urmează? Sunt vinovat și pentru încălzirea globală? Ce căcat, Mal?

Unul dintre bătrâni se uită în direcția noastră. Declan se lasă pe spate cu scaunul, bâțâindu-se.

— Uite, ca să fim lămuriți. Nu sunt aici ca să scriu sloganuri de rahat pe pereți sau mai știu eu ce.

— Pe morminte, îl corectez.

— La dracu', zbiară el.

Îl cred. Nu există vreun univers în care fratele meu plin de testosteron ar îmbrăca trei păpuși în rochițe de bal și le-ar atârna de un mausoleu. Mai ușor îmi imaginez punându-și mâinile puternice în jurul gâtului lui Lacey și strângând până ce viața o părăsește.

Iisuse. Îmi tremură mâinile când apuc paharul, iar gheața se clatină. Nu pot crede că m-am gândit în felul ăla. Beau din suc, încercând să îndepărtez nodul din gât.

— Atunci de ce ai venit? Și cât ai de gând să stai?

Declan își termină băutura, apoi face un nou semn spre femeie.

— Încă o Cola și un pahar de Jack, te rog, îi spune când vine la masa noastră.

— Să văd cartea de identitate, spune ea, cu buzele strânse.

Declan întinde mâna spre portofel, apoi se răzgândește.

— Știi ceva? Las-o baltă. Adu-mi doar o Cola.

Chelnerița ridică din umeri și pleacă.

— Vezi ce tocmai s-a întâmplat?, spune Declan. Am decis să renunț la o băutură pe care mi-o doream, numai ca să nu-i arăt cum mă cheamă unei femei pe care nici măcar n-o cunosc. Așa e viața mea nenorocită.

— Chiar și în New Hampshire?, întreb.

Unul dintre bătrânii din bar se tot uită la noi. Nu îmi dau seama dacă e din cauză că sunt minor și e atât de evident lucrul ăsta. Sau dacă o face din alt motiv.

— Peste tot, spune Declan.

Primește sucul, apoi ridică paharul în semn de *noroc*.

— Știi, tu și mama aveți o chestie ca lumea aici, Mal. Lui Peter îi place să se prefacă cum că eu nu exist, dar pentru voi e un sprijin bun. Poate chiar te va trimite la facultate și va plăti tot.

Are dreptate. Ceea ce mă face să mă simt vinovat, așa că spun:

— Peter a spus că vorbește cu domnul Coates să-ți găsească de lucru.

Ben Coates fusese primarul orașului când Lacey murise, așa că fusese întrebat în interviuri în legătură cu toată treaba.

Un act tragic și absurd de violență. Un străin de locurile noastre, cel mai probabil. Așa zisese.

Declan râde amar.

— Te asigur că e o minciună.

— Ba nu, s-au întâlnit de Ziua Muncii și...

— Sunt convins că s-au întâlnit. Și poate chiar au vorbit de mine. Și-or fi zis că e sinucigaș pentru cineva să mă angajeze. Așa stau lucrurile, Mal, nu are rost să mai insiști pe lângă Peter. Nu vreau să creez tensiune între el și mama. Sau între voi doi. Nu o să-ți stau în cale.

— Nu am nevoie să dispari din peisaj. Vreau doar să știu de ce ești aici.

Declan nu răspunde imediat. Când o face, pare mai puțin furios și mai degrabă obosit.

— Știi ce s-a întâmplat cu mine și Lacey înainte să moară? Ne-am distanțat unul de altul. Nu știam ce ni se întâmplă, eram doi copii proști care fuseseră împreună

dintotdeauna și credeau că așa or să rămână. Dacă am fi fost normali, ne-am fi dat seama cum trebuie să ne despărțim și asta ar fi fost tot. Am fi mers mai departe. Alături de altcineva. Așa ar fi trebuit să se termine.

Tipul în vârstă care s-a tot holbat se ridică și se îndreaptă spre noi. Când e la jumătatea drumului, îmi dau seama că nu e așa bătrân cum mi se păruse – are vreo cincizeci de ani și e în putere, masiv. Declan nu se întoarce, doar se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, spune și aruncă niște bani pe masă. Nu-ți face griji, bine? Totul e în regulă.

Aproape se lovește de bărbat, care strigă după el:

— Hei, tu ești Declan Kelly?

Declan merge spre ușă, nu se întoarce.

— Băi, cu tine vorbesc.

— Nu sunt nimeni, spune Declan, cu mâna pe cadrul ușii.

Bărbatul ridică din umeri și pornește spre bar, unde se așază pe un scaun înalt. Prietenul lui i se alătură, șoptesc și râd împreună.

În timp ce-mi termin Cola, îmi dau seama că viața lui Declan e mai nasoală privită de aproape, față de cum părea de la depărtare.

Jumătate de oră mai târziu, îmi târăsc cu greu fundul spre casă, pentru că frate-miu nu s-a deranjat să mă întrebe dacă am nevoie să mă ducă cu mașina, înainte să-și facă ieșirea teatrală din bar. Sunt la doi pași de casa unde locuia Lacey când văd o fată în fața mea, cărând o valiza grea după ea.

— Salut, îi spun când mă apropii și îmi dau seama cine este. Deja părăsești orașul?

Ellery Corcoran se întoarce, iar valiza ei se poticnește într-o piatră, aproape dezechilibrând-o. Trage bagajul pe roți mai aproape de ea. Cât mă așteaptă să mă apropii, își prinde părul și-l răsucește într-un coc, atât de repede că nici nu îi pot urmări mișcările. Sunt aproape fascinat.

— Compania de zbor mi-a rătăcit bagajul cu o săptămână în urmă și abia acum l-am recuperat. Doar că l-au livrat *vecinilor* mei.

— Ca naiba. Bine că a apărut, totuși. Ai nevoie de ajutor?, spun și fac un gest spre valiză.

— Nu, mersi. O mai târăsc doar doi pași, până la casa bunică-mii, chiar acolo.

O rafală de vânt răvășește câteva șuvițe de păr desprinse din cocul ei. E foarte palidă, cu pomeții ascuțiți și o bărbie hotărâtă. Ar părea aspră, dacă nu ar fi și ochii. Sunt negri ca cerneala, uriași și puțin migdalați la capăt, cu genele atât de lungi încât par artificiale. Nici nu-mi dau seama că mă holbez, până ce ea nu spune:

— Ce s-a întâmplat?

Îmi îndes mâinile în buzunare.

— Mă bucur că am dat peste tine. Voiam să-ți mulțumesc pentru seara aceea. La strângerea de fonduri. Pentru că nu te-ai grăbit să tragi concluzia că eu aș fi vinovatul.

Un zâmbet îi îndulcește trăsăturile.

— Nu știu prea multe despre cei care vandalizează, dar nu cred că arată atât de îngroziți de propria operă cum erai tu.

— Mda. Ei bine... Ar fi fost ușor să tragi concluzii greșite. Oamenii așa fac pe aici. Și nu ar fi fost prea minunat pentru mine, ca întotdeauna.

— Pentru că fratele tău a fost suspect de uciderea lui Lacey, spune ea.

Ca și cum ar fi un fapt știut.

— Exact.

Pornim spre casa ei și simt impulsul de a-i povesti întâlnirea mea cu Declan. Mă tot gândesc la asta de când am plecat de la bar. Dar ar fi prea mult s-o împovărez cu lucruri atât de personale.

— Eu am... am cunoscut-o pe mama ta, spun, în schimb. Când a venit la înmormântarea lui Lacey. A fost chiar amabilă.

Amabilă nu e cuvântul care s-o descrie. Sadie Corcoran era ca un fulger care străbătea orașul și îi electriza pe toți, chiar și în miezul unei înmormântări. Aveam senzația că vede orașul ca pe o scenă uriașă. Dar nu mă deranja să văd piesa. Cu toții aveam nevoie de ceva care să ne abată gândurile negre.

— E amuzant cum toată lumea de aici și-o amintește atât de viu pe Sadie. Aș putea să vizitez fiecare oraș în care am locuit și nimeni nu m-ar mai ține minte.

— Mă îndoiesc, spun. Îi zici mamei tale pe numele mic?

— Mda. Când mergea la castinguri, ne punea să ne prefacem că suntem frații ei mai mici. Și ne-am obișnuit așa.

Zâmbește când mă vede mirat.

— Mămicile de preșcolari nu sunt considerate foarte sexy la Hollywood.

Zgomotul unei mașini în viteză se aude în spatele nostru. Se apropie atât de repede, încât o apuc pe Ellery și o trag la o parte din drum. Pierde controlul valizei și obiectul ajunge chiar în fața mașinii, care frânează la doi pași de el.

Geamul din dreptul șoferului se lasă în jos și Katrin scoate capul. Poartă jacheta mov de majoretă. Pe scaunul de lângă ea e Brooke. Ochii lui Katrin privesc țintă la valiza pe care o ridic de jos și o pun pe bordură, în siguranță.

— Pleci undeva?, mă întreabă.

— La naiba, Katrin. Aproape că ai dat peste noi.

— Ba n-am dat. E a ta, Ellery? Nu cumva te muți din nou?

— Nu. E o poveste lungă. Aproape am ajuns acasă, așa că... Ne vedem mai târziu.

— Ne vedem mâine, îi spun eu, iar Katrin îi face cu mâna.

Își îngustează apoi ochii spre mine.

— Ai multe secrete. Nu mi-ai spus că Declan s-a întors.

— N-am știut nici eu până azi.

Katrin mă privește sceptică. Lângă ea, Brooke își trage mânecile hanoracului peste degete, ca și cum i-ar fi frig.

— Te aștepți să te cred?, mă întreabă Katrin.

Simt că încep să mă enervez.

— Nu îmi pasă dacă mă crezi sau nu. E adevărul.

Sora mea vitregă și fratele meu nu au nimic de-a face unul cu altul. Declan nu a apărut la nunta mamei noastre cu Peter și nu ne vizitează. Katrin nu i-a menționat nici măcar o dată numele în cele patru luni de când locuim împreună.

Nu pare convinsă, dar își retrage capul la loc în mașină.

— Haide, te ducem noi, spune ea.

Se întoarce apoi spre Brooke și adaugă, suficient de tare ca să aud și eu:

— Cu plăcere.

Brooke lasă să-i scape un oftat. Nu știu despre ce e vorba și nici nu am de gând să întreb. Katrin pare obositoare în momentul ăsta, dar simt că nu mai pot merge pe jos, mi-a pierit toată energia. Nici nu apuc bine să mă așez pe bancheta din spate, că piciorul ei este din nou pe accelerație.

— Deci, ce face Declan pe aici?, mă întreabă.

Abia atunci îmi dau seama ce m-a deranjat încă de când am plecat de la Taverna Bukowski. Nu e doar că n-am știut că Declan s-a întors.

Ci faptul că a evitat să răspundă la toate întrebările mele.

Capitolul opt

Ellery

Luni, 9 septembrie

Imediat ce închid ușa, în holul Nanei, mă las în genunchi și deschid fermoarul valizei. Înăuntru e un haos compus din haine și obiecte de toaletă, dar îmi sunt atât de familiare toate încât le apuc și le strâng la piept câteva secunde.

Nana apare în ușa bucătăriei.

— Să înțeleg că totul e acolo, la locul lui?, mă întreabă.

— Așa pare, răspund eu, ridicându-mi puloverul preferat ca pe un trofeu.

Nana urcă pe scări, iar eu observ ceva roșu printre hainele mele închise la culoare – cutia în care îmi țin bijuteriile, învelită în catifea. Împrăștii conținutul ei pe podea, alegând din grămadă un colier. Lanțul subțire poartă un pandantiv care la prima vedere pare o floare, dar privit de aproape se descoperă a fi un pumnal.

Pentru împătimita mea de povești cu crime, a spus Sadie în urmă cu doi ani, când mi l-a făcut cadou.

Îmi doream să mă întrebe de unde vine pasiunea asta, de a dezlega mistere legate de omoruri, și așa să avem o discuție adevărată despre Sarah. Dar bănuiesc că era mai simplu să ne concentrăm doar pe accesorii.

Îmi pune repede colierul la gât, iar Nana coboară cu o sacoșă goală, bălăngănindu-i-se pe braț.

— Poți să-ți duci lucrurile sus mai târziu. Vreau să merg până la Dalton, să iau ceva pentru cină.

Îmi surprinde privirea uimită, așa că îmi întinde sacoșa.

— M-am gândit să returnăm hainele pe care ți le-am cumpărat săptămâna trecută. Nu am putut să nu observ că ai preferat să împrumuți blugi și tricouri de la fratele tău, în loc să le porți.

Mi se încing obrajii.

— Păi, bine... Încă nu am apucat să...

— E în regulă. Nu-mi fac iluzii că aș fi la curent cu moda pentru adolescenți. Dar nu are rost să le ținem degeaba, când altcineva ar putea să le îmbrace.

Trag cu ochiul în spatele ei.

— Vine și Ezra cu noi?

— A ieșit să se plimbe. Hai să mergem, trebuie să ne întoarcem ca să pregătesc cina.

După zece zile alături de bunica, sunt câteva chestii pe care le-am aflat. Va merge

sub limita de viteză toți cei cincisprezece kilometri până la Dalton. Vom ajunge cu patruzeci de minute mai devreme înainte de cină, pentru că Nanei nu-i place să gătească pe grabă. Vom avea friptură, garnitură și salată. Nana se așteaptă să fim în pat pe la ora zece.

N-am protestat până acum, fiindcă nu prea aveam lucruri de făcut pe aici.

E ciudat. Credeam că mă voi sufoca din cauza rutinei, dar e aproape liniștitor să ai un program strict. În special în contrast cu ultimele șase luni petrecute în compania lui Sadie, de când găsise un medic care să-i dea Vicodin la discreție, și comportamentul ei evoluase de la dezorganizat la haos pur. Lipsea până târziu de acasă, iar eu încălzeam la microunde macaroanele cu brânză și mă întrebam ce o să se întâmple cu noi dacă ea n-o să mai vină înapoi niciodată.

Apoi, într-o seară, chiar nu a mai venit.

Subaru-ul Nanei se târăște spre Dalton, lăsându-mi timp suficient să privesc pe geam la copacii care mărginesc șoseaua, cu frunzele lor verzi care încep să se amestece cu cele galbene.

— Nu aveam idee că frunzele își schimbă culoarea atât de devreme, spun.

E 9 septembrie, Ziua Muncii a fost acum o săptămână, iar vara nu lasă impresia că a plecat de tot, ținând cont de temperatură.

— Sunt frasini, spune Nana, pe un ton didactic. Își schimbă frunzele devreme. Exact pe vremea asta se îngălbenesc, când zilele sunt calde, iar nopțile răcoroase. În câteva săptămâni, vei vedea și mult roșu și portocaliu.

Echo Ridge este, de departe, cel mai frumos loc în care am stat. Fiecare casă e spațioasă și bine întreținută, cu o arhitectură interesantă – victoriană, colonială, sau vile îngrijite cu acoperiș gri. Peluzele sunt mereu tunse și aranjate, florile proaspete și ordonate. Clădirile din centru sunt din cărămidă, cu tocurile ferestrelor albe. Nu vezi reclame peste reclame puse pe vile și clădiri. Până și benzinăria are un design retro, de bun gust.

Pot înțelege acum de ce Sadie se simțea sufocată aici și de ce Mia trece prin liceu cu un fel de disperare, de parcă ar căuta mereu portița de scăpare.

Orice iese din normă e vizibil de la câțiva kilometri.

Primesc un mesaj de la Lourdes, care mă întreabă ce am făcut cu bagajul. Când îi scriu că l-am recuperat, îmi trimite o ploaie de GIF-uri care exprimă bucuria, încât aproape că ratez vorbele Nanei uitându-mă la ele.

— M-a sunat consilierul tău de la școală.

Devin rigidă pe scaun, întrebându-mă oare ce am făcut greșit chiar din prima zi de școală.

— A spus că notele tale din anii anteriori sunt foarte bune, dar că nu vede nicăieri

scris că ai trecut testul SAT.

— Ah. Pentru că nu l-am dat.

— O să-l dai în toamna asta, atunci. Te-ai pregătit?

— Nu. Nu m-am gândit că...

Nu mai continui ideea. Sadie nu are diplomă de facultate. Trăiește dintr-o moștenire lăsată de bunicul nostru, plus joburi ocazionale și diferite roluri mici în filme. Deși nu ne-a descurajat pe mine și pe Ezra să ne gândim la o facultate, a fost destul de directă când ne-a dat de înțeles că vom fi pe cont propriu, dacă vom merge acolo.

Anul trecut m-am interesat în mare care ar fi costurile la cea mai apropiată facultate de casă, și imediat am ieșit îngrozită de pe site-ul lor. Era ca și cum aș fi plănuit o călătorie pe Marte.

— Nu știu sigur dacă voi merge la facultate.

Nana frânează brusc la o trecere de pietoni, înainte să ajungă propriu-zis acolo.

— Nu? Și eu, care credeam că ești o viitoare avocată.

Ochii ei sunt atenți la șosea și nu observă privirea mea uimită. Nu știu cum, a reușit să intuiască perfect unicul meu interes față de o posibilă carieră. O carieră despre care nu mai spuneam nimic acasă, fiindcă Sadie considera că avocații sunt plictisitori și nesuferiți.

— De ce credeai asta?, o întreb.

— Păi, ești mereu interesată de criminali și dreptate, nu? Ai un discurs excelent, observi toate detaliile. Pare potrivit.

Ceva cald și luminos începe să îmi cuprindă pieptul. Apoi se oprește, când îmi arunc privirea spre portofelul care îmi iese pe jumătate din geantă. Gol, la fel cum sunt și conturile mele din bancă. Nu răspund imediat, iar Nana adaugă:

— Sigur că o să te ajut eu, pe tine și pe fratele tău. O să vă plătesc taxele. Cât timp aveți note bune.

— O să ne *plătești* facultatea?

Mă holbez la ea, în timp ce căldura care îmi străbate pieptul a revenit.

— Da, i-am spus asta și mamei voastre cu câteva luni în urmă. Dar, ei bine, nu era în perfectă sănătate mintală pe atunci.

— Nu, nu era... Chiar ai face asta? Dar îți poți permite?

Casei Nanei e drăguță și îngrijită, dar nu e chiar un palat. Și urmărește reducerile, deși am senzația că e mai mult pentru plăcerea jocului. A fost bucuroasă când a primit șase role de prosoape de bucătărie gratis, pentru că a adunat puncte la supermarket.

— La o facultate de stat, spune. Dar trebuie să iei testul SAT mai înainte. Ai nevoie de timp să studiezi, așa că ar fi bine să-l dai în decembrie.

— Bine, spun, și capul mi se învârte. Mulțumesc, Nana. E minunat din partea ta, pe bune.

— Ei bine, ar fi drăguț să mai avem un absolvent de facultate în familie.

Îmi ating pumnalul argintiu pe care-l port la gât. Mă simt... nu tocmai apropiată de bunica mea, dar sper ca ea să nu mi-o taie brusc dacă voi pune întrebarea care îmi stă pe limbă de când am ajuns la Echo Ridge.

— Nana, spun eu repede, înainte să-mi pierd curajul. Cum era Sarah?

Pot simți în oraș absența mătușii mele, poate chiar mai mult decât a maică-mii. Când eu și Ezra o însoțim pe Nana să facă diferite comisioane, oamenii ne vorbesc de parcă ne-ar cunoaște de o viață. Toți ne întreabă de sănătatea lui Sadie, pomenesc replica ei din *Defender*, glumesc despre cum probabil nu duce dorul iernilor din Vermont, sau se minunează ce mult seamănă părul meu cu al ei.

Dar niciodată nu o amintesc pe Sarah. Nici o glumă, nici o imagine, ca și cum nu ar fi existat. Simt ici și colo impulsul lor de a spune ceva, dar apoi imediat schimbă subiectul.

Nana tace o vreme, iar eu îmi doresc să nu fi deschis discuția. Poate că ne vom preface lunile următoare că nu am întrebat despre mătușa mea. Dar, când vorbește într-un final, tonul ei este calm, netulburat.

— De ce mă întrebi?

— Sad... Mama nu vorbește despre ea.

Nana nu ne-a reproșat până acum că îi spunem lui Sadie pe nume în loc de *mama*, dar îmi dau seama că nu îi place. Acum nu e momentul să o enervez.

— Am fost mereu curioasă.

Ploaia începe să cadă, iar Nana pornește ștergătoarele, care scârțâie la fiecare mișcare.

— Sarah era înțeleapta familiei, spune în sfârșit. Citea tot timpul și punea întrebări despre orice. Oamenii credeau că e tăcută uneori, dar avea un simț al umorului care te dădea pe spate. Iubea filmele lui Rob Reiner – știi, *Spinal Tap*, *The Princess Bride*?

Dau din cap, deși pe primul nu l-am văzut. Îmi notez să-l văd pe Netflix, când ne întoarcem.

— Sarah știa pe dinafară toate replicile. Era foarte inteligentă, bună la matematică, la fizică. Era pasionată de astronomie și visa să lucreze la NASA când avea să fie mare.

Absorb cuvintele ca un burete, fascinată că Nana îmi spune așa multe din prima. Și nu a trebuit decât să întreb. Ce chestie.

— Se înțelegea bine cu mama?

Par atât de diferite, chiar mai mult decât mi-am imaginat.

— O, da. Un fel de surori de cruce. Își completau una alteia propozițiile, cum o

faceți tu și fratele tău. Aveau personalități diferite, dar se completau și se înțelegeau. Puteau juca una rolul celeilalte, îi prosteau fără probleme pe oameni.

— Andy de la aeroport ar fi gelos, spun, înainte să-mi dau seama că Nana nu știa povestea cu geamănul absorbit.

— Ce?, spune ea și se încruntă.

— Nimic, doar o glumă.

Înghit, să mi se ducă nodul din gât.

— Sarah pare că a fost super.

— Era extraordinară.

E o căldură în vocea Nanei pe care nu am mai auzit-o înainte, nici măcar când vorbea despre foștii ei elevi. În mod cert, nu era prezentă și când vorbea despre mama mea. Poate că și ăsta fusese unul dintre lucrurile care o deranjaseră pe Sadie în Echo Ridge.

— Crezi că... Ar mai putea fi pe undeva, acum? Adică, se poate să fi fugit sau ceva?

Regret imediat ce îmi ies cuvintele din gură. Sună de parcă aș acuza-o pe Nana.

— Sarah n-ar fi făcut asta niciodată.

Vocea i se frânge, dar vorbele au în continuare greutate.

— Mi-aș dori să o fi cunoscut, zic.

Nana parchează mașina în față la Dalton.

— Și eu mi-aș fi dorit să vă fi întâlnit.

Îi arunc o privire, speriată că voi vedea lacrimi pe fața ei, dar ochii îi sunt uscați și chipul relaxat. Nu pare s-o deranjeze să vorbească despre Sarah. Poate chiar aștepta s-o întrebe cineva.

— Poți să iei sacoșa din spate, Ellery?

— Sigur.

Gândurile nu-mi dau pace și aproape că scap sacoșa într-un șanț plin de apă, când cobor din mașină. Îmi înfășor mânerele în jurul încheieturii, ca să fiu mai sigură, apoi o urmez pe Nana înăuntru la Dalton's Emporium.

Casierița o întâmpină pe bunica mea ca și cum ar fi o veche prietenă, apoi ia hainele, fără să pună întrebări. Scanează etichetele pe care nu le-am desprins niciodată, când o voce ascuțită plutește spre noi din încăpere.

— Vreau să mă văd în oglinda mare, mami!

Câteva secunde mai târziu, o fetiță într-o rochie albastră, transparentă, apare dintr-o cabină, și o recunosc pe fiica lui Melanie Kilduff. Cea mică, de numai șase ani. Se oprește când ne vede.

— Bună, Julia. Îți stă foarte bine, spune Nana.

Julia își apucă marginile rochiei și face o piruetă. E ca o versiune în miniatură a lui

Melanie, până și la strungăreața dintre dinții din față.

— E pentru spectacolul meu de dans.

Melanie apare în spatele ei, urmată de o adolescentă drăguță, cu brațele încrucișate și o expresie îmbufnată pe chip.

— Oh, salutare, spune Melanie, în timp ce Julia aleargă spre oglinzi. Julia vrea să se vadă pe scenă, așa îi spune oglinzii, ne explică ea.

— Foarte bine, spune casierița. Rochia aia este făcută pentru a fi admirată.

Sună un telefon, iar ea dispare în spate, după o draperie. Julia se întoarce la noi, plutind fericită.

— Arăt ca o prințesă. Vino să vezi, Caroline!

Fata rămâne tot îmbufnată, cu colțurile buzelor trase în jos.

— O prințesă, murmură ea, privind la rochiile pentru bal puse pe umeraș, în dreapta. Ce chestie stupidă să îți dorești să fii așa ceva.

Poate Caroline nu se gândește la Lacey, sau la cele trei păpuși de la cimitir, îmbrăcate în haine de gală. Poate e doar o adolescentă rebelă, plictisită să fie târâtă la cumpărături pentru sora ei mai mică.

Sau poate e mai mult de atât.

În timp ce Julia se învârte în neștire, mândră de rochia ei, un impuls de furie mă străbate. Nu e o reacție normală la o scenă atât de nevinovată, dar e ceva aici, în magazinul cu rochii, care nu e foarte natural, oricum. Cu toții ne-am pierdut propria versiune de prințesă, și niciunul nu știe de ce. M-am săturat să fiu prinsă în încrengătura de secrete din Echo Ridge, în marea de întrebări care nu se sfârșesc niciodată. Vreau răspunsuri. Vreau să o ajut pe fetița asta, și pe sora ei, și pe Melanie, și pe Nana. Și pe mama mea.

Vreau să fac *ceva*. Pentru fetele dispărute, pentru cele rămase în urmă.

Capitolul nouă

Malcolm

Joi, 19 septembrie

— Care-i treaba, ratatule?

Aștept tensionat o secundă până când umărul lui Kyle McNulty îl lovește, ca de obicei, pe al meu. Pentru că sunt pregătit, nici nu mă dezechilibrez și nu mă lovesc de dulapul de pe hol.

— Dobitocul de frati-tu e tot prin oraș?

— Du-te dracu', McNulty.

E răspunsul pe care i-l dau lui Kyle indiferent de situație. Și îl merită de fiecare dată.

Maxilarul lui Kyle se încordează, iar Theo rânjește în spatele lui. În școala primară jucam fotbal cu amândoi, pe vremea când tata spera să mă transforme într-o versiune îmbunătățită a lui Declan. Nu eram prieteni noi trei nici pe atunci, dar nici nu ne uram de moarte. Asta a început să se întâmple un pic mai târziu.

— Ar fi bine să stea dracului departe de sora mea, îmi scuipă Kyle.

— Declan nu dă doi bani pe sora ta, spun.

E adevărat, și în proporție de nouăzeci la sută e și motivul pentru care Kyle nu mă suportă. Se apropie mai mult de mine și îmi strâng pumnul.

— Malcolm, salut.

Aud o voce în spatele meu și să întorc să o văd pe Ellery, sprijinită de un dulap, cu capul aplecat într-o parte, ținând în mână unul din acele calendare ale liceului pe care oamenii de obicei le aruncă imediat ce le primesc. Pare preocupată, și mă gândesc că poate nici nu și-a dat seama că a oprit o bătaie înainte să înceapă, dacă ochii ei nu l-ar analiza un pic prea mult pe Kyle.

— Poți să-mi arăți unde e auditoriul? Nu mă prind în ce direcție s-o iau.

— Te ajut eu, pufnește Kyle. Departe de ratatul ăsta, oricum.

Sunt cuprins de furie, dar Ellery îi aruncă lui Kyle doar o privire fugară.

— Kyle, nici nu te observasem. Ai văzut că ai șlițul desfăcut?

Kyle se uită spre prohab.

— Ba nu-l am, se plânge, apoi mai verifică o dată, în timp ce Theo pufnește în râs lângă el.

— Haideți, băieți, o să întârziați, spune antrenorul Gagnon, venind în spatele nostru și apucându-i pe Kyle și Theo pe după umeri.

Cu toții suntem invitați să ne adunăm în auditoriu, unde ni se vor ține discursuri despre sezonul de fotbal și balul care se apropie. E spectacolul cu Kyle și Theo în rolurile principale, cu alte cuvinte.

Cei doi îl urmează pe antrenor de-a lungul coridorului. Mă întorc spre Ellery, care pare preocupată de calendar. Sunt impresionat că l-a dezarmat atât de ușor pe Kyle și l-a făcut să se simtă aiurea, cât și de gândul că a simțit nevoia să intervină. Ridică ochii spre mine, atât de închiși la culoare încât par negri, cu gene dese și lungi. Când obrajii i se îmbujorează ușor, îmi dau seama că mă holbez la ea. Din nou.

— Nu era nevoie s-o faci. Mă descurc cu idioții ăia.

Doamne, parcă aș fi un copil cocoloșit care încearcă să facă pe durul. Kyle are dreptate, chiar sunt un ratat.

Ellery îmi face favoarea de-a se preface că nu m-a auzit.

— De fiecare dată când îl văd pe Kyle undeva, se poartă de căcat cu cineva, spune ea, îndesându-și calendarul la subraț. Nu înțeleg de ce e așa de popular. Ce naiba vede Brooke la el?

E o schimbare a subiectului, dar o întrebare legitimă.

— Să fiu al naibii dacă știu.

Intrăm și noi în rând cu restul elevilor care se îndreaptă spre auditoriu.

— Ce zicea de sora lui?, mă întreabă Ellery. E la școală cu noi?

— Nu, e mai mare. Liz a fost în clasă cu Declan. Au ieșit împreună câteva luni într-a zecea, iar ea era obsedată de el. S-a despărțit de ea ca să fie cu Lacey.

— A, înțeleg. Și ei nu i-a picat bine.

— Puțin spus.

Intrăm pe ușile duble ale auditoriului și o duc pe Ellery într-un colț mai retras, unde stau de fiecare dată cu Mia. Ellery și Ezra au stat cu noi în fiecare zi la masă, la cantină, de săptămâna trecută, și am făcut lucrurile standard când vrei să cunoști mai bine pe cineva – am vorbit despre muzică, filme, diferențele dintre California și Vermont. E prima dată când sunt singur cu Ellery de la faza cu valiza. La fel ca atunci, am trecut peste superficialități și am intrat direct în subiectele întunecate și neplăcute. Nu știu de ce, dar îi spun:

— Liz n-a mai venit la școală o vreme după despărțire și a fost nevoită să repete anul. I-a luat doi ani în plus să termine liceul.

Mă așez pe scaun, la un capăt de rând. Ellery se așază lângă mine, punându-și geanta la picioare. Părul îi este mai puțin rebel acum decât prima dată când am văzut-o. Îmi plăcea mai mult atunci, cred.

— Bine, nu era prea grozavă la învățătură, oricum, spun. Dar familia ei dă vina pe Declan. Așa că, prin asociere, Kyle mă urăște pe mine.

Ellery se uită la bannerele împrăștiate peste tot. Toate sunt legate de echipa de fotbal a liceului, care a câștigat multe trofee în anii trecuți.

— Nu e corect. Nu ar trebui să fii învinuit pentru ce a făcut fratele tău.

Am senzația că nu mai vorbim acum doar despre Liz McNulty.

— Așa e viața într-un oraș mic. Ești evaluat mereu în funcție de realizările familiei tale. Și de eșecuri.

— Sau de lucrurile rele care li s-au întâmplat, zice ea.

Îmi dau seama atunci de ce mă simt atât de relaxat și familiar când vorbesc cu ea – suntem două fețe ale aceleiași monede. Amândoi suntem prinși într-un mister neelucidat din Echo Ridge, doar că familia ei are la activ o victimă, în timp ce a mea are un suspect. Ar trebui să spun ceva drăguț despre mătușa ei, să-i arăt că știu despre ce e vorba. Dar, în timp ce-mi caut cuvintele, aud o exclamație în dreapta noastră.

— Buuuună!

Mia ni se alătură, cu Ezra. Amândoi poartă tricouri cu Ferma Groazei, alb cu negru. Când ridic întrebător privirea, Mia spune:

— E doar o coincidență. Nu am planificat să ne îmbrăcăm la fel.

— Mințile care gândesc la fel..., spune și Ezra, ridicând din umeri.

Uitasem că gemenii au început săptămâna trecută să lucreze la Ferma Groazei. Sunt unul dintre puținii elevi de la noi din liceu care nu a avut un job acolo. Mi se pare că are prea multă legătură cu Lacey.

— Cum e la muncă?, o întreb pe Ellery.

— Nu prea rău. Verificăm brățările de acces la intrarea în Casa Ororilor.

— E a-ntâia jobul ăsta, spune Mia, invidioasă. Brooke v-a pus o pilă. Mult mai bine decât să le împarți dulciuri sugarilor.

Miei nu-i plac ființele umane sub doișpe ani, dar a nimerit în zona destinată copiilor de la Ferma Groazei încă de când s-a angajat.

De fiecare dată când cere să fie transferată, șeful o refuză.

Mia suspină și își proptește bărbia în mâini.

— Deci, iată-ne. În curând va fi dezlegat misterul legat de cine va fi a treia regină a frumuseții, la mare distanță de primele două.

Primele rânduri încep să se aglomereze, iar antrenorul Gagnon se îndreaptă spre podium.

— Viv Cantrell?, zice Ezra. A tot pus pe Instagram poze cu rochia ei.

Mia se strâmbă.

— O urmărești pe Instagram?

Ezra ridică din umeri.

— Știi și tu cum este. Mi-a dat follow, așa că i-am dat și eu înapoi, într-un moment

de slăbiciune. Postează întruna numai despre bal.

Pare îngândurat.

— Deși, știi... nu cred că are încă un partener.

— Ar trebui să-i dai unfollow, îl sfătuiește Mia. Nimeni nu are nevoie de atâtea informații despre Viv. Oricum, nu cred că are șanse la titlu. Poate Kristi Kapoor, mai degrabă.

Ezra o privește întrebător.

— E venită cu bursă, iar oamenii o plac. Plus că e una dintre puținele fete de culoare, așa că unii se vor simți progresiști dacă o votează.

— Cine sunt celelalte nominalizate?, întreabă Ezra.

— În afară de mine? Jen Bishop și Troy Latkins, spune Mia, apoi se uită atentă la el și la Ellery. Și poate și voi? Sunteți cumva sud-americani la origine?

Ezra ridică din umeri.

— Am putea fi. Nu știm cine e tatăl nostru. Dar Sadie ne-a spus că numele lui era Jose sau Jorge, deci șansele sunt destul de mari.

— Mama voastră e o legendă, spune Mia admirativ. A fost și ea regină, nu?

— De unde știi asta?, o întreb pe Mia.

— De la Daisy. Studiază istoria reginelor frumuseții din oraș. Poate fiindcă ea a ieșit pe locul doi.

Ellery o privește curioasă.

— Sora mea. A absolvit cu cinci ani în urmă. Mereu domnișoara de onoare, niciodată mireasa. Dacă prin mireasă vrem să spunem cea care a fost încoronată regină.

Ellery se apleacă spre Mia, părând foarte interesată.

— Era invidioasă?

— Dacă o fi fost, n-am aflat niciodată. Daisy e genul de tipă mereu pe zâmbete și amabilități. Fiica asiatică perfectă. Până de curând.

Microfonul scoate niște pârâituri când antrenorul îl lovește cu degetul.

— Chestia asta e pornită?, strigă.

Jumătate din sală îl încurajează, cealaltă jumătate îl ignoră. Eu fac parte din cea de-a doua. Îmi verific telefonul. N-am mai primit niciun semn de la Declan de când ne-am întâlnit la Taverna Bukowski.

Mai ești pe aici?, îi scriu.

Trimis. Citit. Niciun răspuns. Așa a ținut-o toată săptămâna.

— Bună dimineața, Echo Ridge! Sunteți gata să-i cunoașteți pe victorioșii balului?

Îmi dau seama că vocea de pe scenă s-a schimbat, așa că îmi ridic privirea și-l descopăr acolo pe Percy Gilpin.

E șeful claselor de a doișpea și totul la el mă obosește – energia, părul aranjat impecabil, puloverul violet pe care l-a purtat la toate evenimentele oficiale, de când eram boboci.

E prieten cu Viv Cantrell și presupune că asta spune tot ce e de știut despre el.

— Haideți să începem cu domnii!

Percy rupe un plic cu un gest teatral, de parcă ar anunța nominalizații la Oscar.

— Vă veți alege regele dintre acești trei băieți extraordinari. Felicitările noastre merg către Theo Coolidge, Kyle McNulty și Troy Latkins!

Ezra îl privește pe Percy aplaudând, cu mâinile în aer.

— Care-i treaba cu tipul ăsta? Pare un moderator de talk show, de modă veche, captiv într-un trup de adolescent.

— L-ai descris bine, spune Mia. La băieți a fost exact cum m-am așteptat. Mă bucur pentru Troy, singurul care nu e un măgar de acolo. Dar nu va câștiga.

Percy deschide acum un alt plic.

— Acum e vremea domnițelor, care poate că sunt la urmă, dar nu și lipsite de importanță. Echo Ridge, să auzim aplauze pentru Katrin Nilsson, Brooke Bennett și...

Se oprește, se uită în sală, apoi din nou pe foaie.

— Ăăă...

Câțiva fluieră, alții aplaudă. Percy își drege vocea prea aproape de microfon și toată lumea se strâmbă.

Mia se apleacă să ne privească, confuză.

— Stați așa. Și-a *pierdut* Percy Gilpin cuvintele? E ceva nemaiîntâlnit și foarte frumos.

Percy se întoarce spre antrenor, care gesticulează grăbit, făcându-i semn să continue.

— Scuze, m-am pierdut cu firea o clipă. Așadar, felicitări și lui Ellery Corcoran!

Ellery rămâne tăcută, cu privirea plină de șoc.

— Ce naiba?, spune ea, și obrajii i se înroșesc în timp ce aplauzele curg. Cum s-a întâmplat asta? Nu are sens. Nimeni de aici nu mă cunoaște.

— Ba te cunosc, spune Mia, iar cineva din sală zbiară: *Cine, mă?*

Mia are dreptate, totuși – toată lumea știe cine sunt gemenii. Datorită lui Sadie Corcoran, care aproape a reușit să-și construiască o carieră la Hollywood. E privită ca o zeiță pe aici.

Și pentru că Sarah Corcoran e prima fată dispărută din Echo Ridge.

— Bine lucrat, prințeso!, spune Ezra și ridică palma în aer, așteptând ca Ellery să o lovească de a lui, dar Ellery e nemișcată. Ce-i cu fața asta posomorâtă? E o chestie

simpatică.

— Nu are sens, repetă Ellery.

Percy încă mai este pe podium, dând detalii despre bal, dar aproape nimeni nu-l mai urmărește.

— Vreau să zic... ce, voi m-ați votat?

— Nu, zice Ezra. Dar nu o lua personal, nu am votat pe nimeni.

— Voi?, ne întreabă Ellery pe mine și pe Mia.

— Nu, spunem amândoi, și ridicăm din umeri în semn de scuză. Nu obișnuim nici noi să votăm.

Ellery își dă părul peste un umăr.

— Sunt la liceul ăsta de abia două săptămâni. Nu prea am vorbit cu nimeni, în afară de voi trei. Dacă voi nu m-ați votat – și credeți-mă, nu mă simt jignită, pentru că nici eu nu votez – atunci de ce ar fi făcut-o oricine altcineva?

— Să-ți ureze bun venit în oraș?, spun eu cu jumătate de gură.

Își dă ochii peste cap și nu o pot învinovăți. Chiar și după doar două săptămâni aici, trebuie să știe că orașul nostru nu e genul ăla de loc.

Vineri dimineața, Katrin e țâfnoasă.

Conduce mai haotic decât oricând: oprește la semafor doar când are chef pe tot drumul spre școală. Când ajungem, parchează oblic pe două locuri și îl înghesuie pe unul, care o claxonează când iese din mașină. Katrin îi întoarce spatele, fără să-i arunce măcar o privire.

E una din acele zile în care se preface că eu nu exist.

Imediat cum ajung pe holul liceului, îmi dau seama că ceva nu e în regulă. E o energie clocotitoare, iar fragmentele de conversații pe care le surprind sunt diferite de obișnuitele bârfe și zvonuri.

— Probabil au intrat pe ascuns...

— Cineva le urăște, asta e sigur...

— Poate nu e doar o glumă...

— Nu e ca și cum Lacey ar fi avut și ea parte de asta, totuși...

Toți șușotesc în grupuri, cu capetele aproape lipite. Cea mai mare aglomerație e în zona dulapului lui Katrin. Mai sunt câțiva și la dulapul lui Brooke. Stomacul mi se strânge și îi văd și pe gemeni stând lângă dulapul lui Ellery. Ea este cu spatele spre mine, dar fața lui Ezra, pe care o văd clar, arată ca și cum ar vrea să înjunghie pe cineva. Aerul lui relaxat, californian, e acum istorie.

Când mă apropii mai mult, îmi dau seama de ce.

Ușa de la dulapul lui Ellery e împroșcată cu vopsea roșie, lucioasă. O păpușă atârnă

chiar acolo, la fel ca alea din cimitir. Îmi întind gâtul să privesc în josul holului, și observ că Brooke și Katrin au avut parte de surprize identice.

Pe ușa lui Ellery, niște litere mari, negre, au fost desenate peste vopseaua roșie:

MAI ȚII MINTE TĂRÂMUL CRIMEI, PRINȚESO?
EU MAI ȚIN.

Ezra îmi surprinde privirea.

— E o mizerie, spune el, iar Ellery se întoarce spre mine.

Are fața albă și un zâmbet care nu trădează deloc bucurie.

— Cam până aici a fost primirea mea călduroasă în oraș, spune.

Capitolul zece

Ellery

Sâmbătă, 21 septembrie

— Ce cauți?, mă întreabă Ezra.

— Nu știu, recunosc eu, punând un teanc de anuare școlare pe pupitrul din fața lui.

E sâmbătă dimineața și suntem la Biblioteca din Echo Ridge, înarmați cu niște căni uriașe de cafea de la Bartley. Nu eram sigură dacă bibliotecara ne va lăsa să intrăm cu ele, dar este o bătrână trecută de optzeci de ani, care moțăie în scaun.

— Bănuiesc că orice ciudățenie, zic.

Ezra pufnește.

— El, suntem aici de trei săptămâni. Până acum am găsit un cadavru în mijlocul drumului, ne-am angajat la un parc de distracții cu atracție principală crima, și am fost luați în vizor de un criminal în serie. De fapt, tu ai fost luată. Cred că ar trebui să fii mai precisă de atât.

Mă așez pe scaunul de lângă el și trag un album din mijlocul teancului. Scrie *Vulturii din Echo Ridge* pe cotor, și datează de acum șase ani. Cu un an înainte ca Lacey să moară.

— Vreau să verific clasa în care a fost Lacey. Nu e ciudat cum toți oamenii ăștia care au fost în cercul ei restrâns acum s-au găsit să se întoarcă în oraș? Tocmai acum, când se întâmplă evenimentele pe care le-am văzut.

— Păi, crezi că fratele lui Malcolm are ceva de-a face cu asta? Sau sora Miei?, ridică Ezra o sprânceană. Poate ar fi trebuit să-i invităm și pe ei la o cafea și la o sesiune de rezolvat mistere și crime.

— Știi ce îmi spui de fiecare dată, Ezra. Nimeni nu vrea să audă teoriile mele legate de crime. Mai ales când sunt implicate și rudele lor. Trebuie să-i atragem treptat în treaba aceasta.

Suntem cinici, pentru că așa ne-am obișnuit să fim unul cu celălalt. Viața alături de Sadie ne-a oferit diplome când vine vorba de a ne preface că lucrurile sunt în regulă. Dar n-am mâncat nimic de ieri –până și Ezra, care înfulecă bucatele puse pe masă de Nana de parcă ar vrea să recupereze cei șaptesprezece ani de cine reîncălzite la microunde, a refuzat micul dejun când am plecat.

Privește și el spre anuarele rămase.

— Eu ce să fac? Să mă uit în albumul lor de clasa a doișpea?

Rămâne pe gânduri.

— Cred că e destul de deprimant. E făcut în memoria lui Lacey…

— Da, ai putea. Sau… E și albumul cu Sadie aici, să știi. În caz că ești curios.

Fața îi devine rigidă.

— Ce treabă are Sadie?

Mă aplec să privesc la restul meselor din bibliotecă. În afară de bibliotecara adormită, nu mai e decât o mămică, care îi citește copilului ei.

— Nu te-ai întrebat de ce nu a mai călcat vreodată în Echo Ridge? Sau de ce nu vorbește despre sora ei? Adică, dacă tu ai dispărea brusc…

Înghit să alung nodul din gât.

— …nu m-aș muta în celălalt capăt al țării și aș începe să mă prefac că nu ai existat vreodată.

— Nu știi ce ai face, mă contrazice Ezra. Nu știi cu adevărat ce gândește Sadie.

— Nu, nu știu. Și nici tu nu știi. Tocmai asta e ideea.

Femeia care îi citește copilului ne aruncă o privire, iar eu îmi reduc vocea la o șoaptă. Pun mâna pe pumnalul pe care-l port la gât, simt nevoia să-l ating.

— Niciodată n-am știut. Ne-am lăsat purtați dintr-un oraș în altul, în timp ce Sadie fugea de propriile ei probleme. Până când a intrat într-un bucluc pe care nu l-a putut rezolva fugind, și iată-ne acum aici. Unde a început totul.

Ezra mă privește cu ochi întunecați.

— N-o putem repara, El.

Privesc la paginile din fața mea. Rânduri-rânduri de adolescenți de vârsta noastră, cu toții zâmbind spre aparat. Ezra și cu mine nu avem genul acesta de albume – nu ne-am simțit cu adevărat integrați în niciuna din școli unde am fost.

— Nu încerc s-o repar. Vreau doar să înțeleg. În plus, Sarah e și ea o parte din nebunia asta. Trebuie să fie.

Îmi sprijin bărbia pe mâini și îi spun ceva la care m-am gândit încă de ieri.

— Ezra, nimeni din liceu nu m-a votat ca să fiu nominalizată la titlul de regină. Știi și tu. Cineva a măsluit voturile, sunt sigură. Pentru că am o legătură cu Sarah.

Vineri la prânz, dulapul meu era curățat și reparat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar încă de atunci m-am simțit încontinuu expusă, cu furnicături pe piele la gândul că o persoană a trecut peste atâtea obstacole ca să-mi adauge numele într-o urnă. I-am spus lui Viv că nu cred că vandalul și ucigașul lui Lacey sunt aceeași persoană, și cam așa pare să fie, în mod obiectiv. Subiectiv, însă, îmi vine să vomit.

— Cum să fi măsluit voturile?

— S-a jucat cu aplicația online. Nu ar fi fost atât de complicat.

Ezra pare să reflecte.

— E foarte împins la limită, prea extrem.

— Și acele Barbie însângerate sunt o chestie echilibrată?

— Corect, spune el și începe să bată cu degetele în pupitru. Și atunci, care e explicația? Ce s-a întâmplat cu Lacey are legătură cu ce s-a întâmplat cu Sarah?

— Nu știu. La prima vedere nu ai zice, nu? Au trecut douăzeci de ani între cele două momente. Dar cineva vrea să existe o legătură și ar trebui să aflăm motivul.

Ezra nu mai zice nimic. Apucă albumul cu Sadie și îl deschide. Eu îl trag pe ăla cu Lacey mai aproape și dau paginile una după alta ca să ajung la K. Acolo sunt toate numele pe care le-am tot auzit de când am aterizat în Echo Ridge: Declan Kelly, Lacey Kilduff, Daisy Kwon.

Pe Lacey am mai văzut-o la știri și îi știu figura, dar Daisy e o noutate. Are câteva trăsături în comun cu Mia, dar e frumoasă într-un mod mai convențional. Mai degrabă cuminte, cu o bentiță care îi ține pe spate părul negru, strălucitor. Declan îmi amintește de Malcolm, dar versiunea îndrăgostită de steroizi – e arătos într-un mod agresiv, cu ochii căprui închis și o gropiță în bărbie. Toți trei arată ca adolescenții din filmele siropoase – mult prea frumoși pentru a fi reali.

La litera R nu mai sunt la fel de mulți copii frumoși. Polițistul Ryan Rodriguez era pe atunci o combinație nefericită de mărul lui Adam proeminent, acnee și o tunsoare care nu-l avantaja. A evoluat de atunci, așadar bravo lui. Întorc albumul spre Ezra.

— Uite-l pe vecinul nostru.

Ezra îl privește pe Rodriguez fără prea mare interes.

— Nana a zis ceva de el de dimineață. A zis că a vândut casa sau că urmează? Oricum, își strânge lucrurile.

Îmi îndrept spatele pe scaun.

— Pleacă din oraș?

— Nana n-a zis exact. Doar cum că ar fi casa prea mare pentru o singură persoană, acum că tatăl lui a murit. Poate își va lua un apartament prin apropiere.

Întorc anuarul din nou cu fața spre mine și dau pagina. Acum urmează pozele cu cluburile în care erau înscriși elevii. Lacey făcea parte din aproape orice – fotbal, tenis, consiliul elevilor și cor, printre altele. Declan părea să fi jucat fotbal în cea mai mare parte a timpului, și a fost un fundaș bun, din moment ce echipa liceului a câștigat campionatul în anul acela. Ultima poză a albumului este cu întreaga clasă, pozând în fața Lacului Echo Ridge, la picnicul de sfârșit de an.

O recunosc pe Lacey din prima. E chiar în centru, râde, iar părul îi flutură în vânt. Declan e în spatele ei, o ține de talie, iar capul și-l sprijină pe umărul fetei. Daisy e lângă ei și pare luată prin surprindere, ca și cum nu se aștepta să fie făcută fotografia chiar atunci. Într-un colț al grupului e Ryan Rodriguez, separat de colegii lui, cu o

poziție rigidă a corpului. Dar nu poziția asta îmi atrage privirea. Aparatul l-a surprins uitându-se țintă la Lacey. Pare că tânjește atât de mult după ea, încât expresia îi este aproape furioasă.

Probabil se îndrăgostise, îmi zisese Sadie. *Lacey era o frumusețe*.

Studiez cele trei chipuri: Declan, Daisy și Ryan. Unul care nu a plecat de aici niciodată – decât, poate, acum. Și doi care s-au reîntors. Malcolm nu știe unde stă Declan în oraș, dar Mia a menționat că sora ei și-a reluat vechea cămăruță unde locuia. Ce a mai spus Mia despre Daisy la adunarea de joi? *Mereu domnișoara de onoare, niciodată mireasa*.

Ezra îmi pune în față albumul la care s-a uitat el.

— Asta e ce voiai să vezi?

O fată cu o claie de păr aproape negru e în partea de sus a paginii, cu un zâmbet atât de strălucitor, încât e aproape orbitor. Mama mea, cu douăzeci și trei de ani în urmă. Doar că numele de sub fotografie e Sarah Corcoran. Clipesc de câteva ori. În mintea mea, Sarah fusese mereu cea serioasă, cea poate chiar lipsită de haz. Nu recunosc versiunea asta. Dau pagina de dinainte și o văd și pe Sadie, jos. Cele două sunt absolut identice. Singurul lucru care diferă e culoarea puloverului pe care-l poartă.

Pozele au fost făcute în clasa a douăsprezecea, probabil în septembrie. Câteva săptămâni mai târziu, la scurt timp după ce Sadie a fost încoronată regină, Sarah a dispărut.

Închid albumul și mă simt epuizată.

— Nu știu, recunosc eu, într-un final, și mă întind să-mi dezmorțesc brațele. La cât trebuie să fim la muncă?

Ezra își privește telefonul.

— Cam într-o oră.

— Să mergem la Mia, să vedem dacă e și ea la muncă?

— Azi nu e, zice Ezra.

— Să mergem să vedem dacă e la muncă?, repet eu.

Ezra clipește, confuz, apoi clatină din cap ca și cum tocmai s-ar fi trezit.

— Ah, pricep. Propui o misiune de recunoaștere?

— Nu m-ar deranja să o cunosc pe misterioasa Daisy, îi spun.

— Înțeleg. Te mai uiți prin albumele astea?

— Nu, doar... Stai așa.

Îmi scot mobilul și fac câteva fotografii la pozele de acolo. Ezra mă privește amuzat.

— Ce o să faci cu alea?

— O să documentez ce am aflat, spun.

Nu știu dacă dimineața asta ne-a folosit la ceva, dar pare că am făcut totuși un lucru productiv.

Când termin, iau albumele și le duc înapoi la raft. Arunc paharele de cafea la gunoi, chestie care produce un zgomot ce o trezește pe bibliotecară. Ne privește mirată.

— Să vă ajut?, spune și cască, apoi își culege ochelarii atârnați la gât.

— Nu, mulțumim, ne-am descurcat.

Îl împing pe Ezra să se grăbească, înainte ca femeia să ne recunoască și să pierdem cincisprezece minute făcând conversație inutilă și politicoasă despre cum e în California.

Afară, când ieșim pe trepte, soarele strălucește.

Mia stă aproape de bibliotecă. Am condus-o într-o zi, pe jos, până acasă. Casa familiei Kwon e destul de neobișnuită pentru Echo Ridge: e ca o cutie de carton modernistă, în mijlocul unei peluze întinse. Până la scări e o alee pietruită, și suntem pe la mijlocul ei când un Nissan gri parchează chiar în față.

Geamul e pe jumătate lăsat în dreptul șoferului și o pot vedea pe fata de la volan, încordată. Ochelari mari de soare îi ascund jumătate de chip, dar pot oricum să-mi dau seama că este Daisy. Ezra ridică mâna, voind probabil s-o strige, apoi o lasă în jos când Daisy își duce telefonul la ureche.

— Nici nu cred că ne vede, spun eu, pendulând între mașină și ușa casei. Poate ar trebui să apăsăm pe sonerie.

Înainte să facem vreo mișcare, Daisy își scapă telefonul, își pune mâinile pe volan și apoi își lasă capul pe ele. Umerii încep să-i tremure, iar eu și Ezra schimbăm o privire nelămurită. Stăm așa o perioadă care pare în jur de zece minute, deși probabil e mai puțin, până când Ezra pornește în direcția mașinii.

Se oprește din drum când Daisy își ridică capul și urlă ceva, apoi lovește cu ambele mâini în volan. Își scoate ochelarii și își șterge ochii, ca și cum ar vrea să înlăture orice urmă de plâns, apoi și-i pune la loc. Pornește mașina cu spatele, dar oprește când ne observă pe alee.

Ezra îi oferă o jumătate de fluturat din mână, cu acea stânjeneală a omului care a surprins un moment intim fără să vrea. Singurul semn pe care i-l face Daisy e să ridice geamul complet, apoi pleacă în direcția din care a venit mai devreme.

— Ei bine, ai vrut să o întâlnești pe misterioasa Daisy, spune Ezra. Iat-o.

Capitolul unsprezece

Malcolm

Joi, 26 septembrie

Când bag capul în camera Miei, o găsesc tolănită pe un munte de perne în pat, cu laptopul în poală. Are căștile în urechi și dă din cap în ritmul muzicii, așa că bat în ușă de câteva ori până să mă remarce.

— Bună, zbiară ea, înainte să-și scoată căștile. Ai terminat repetițiile?

— E trecut de patru.

Singura mea activitate extrașcolară la Liceul Echo Ridge – cu una în plus față de Mia, care nu s-a înscris la nimic – este formația în care cânt. Domnul Bowman mi-a deschis apetitul în clasa a noua, când mi-a sugerat lecții de bătut la tobe. O fac constant încă de atunci.

Dar nu mai e la fel fără el. Femeia care a preluat lecțiile nu e la fel de amuzantă, și ne-a pus să repetăm ce am făcut deja anul trecut. Nu sunt convins că o să mai continui. Dar mâine seară avem un concert, și am pregătit un solo pe care încă nu l-a auzit nimeni.

Mia își dezmorțește brațele, întinzându-le peste cap.

— Nu am observat. Chiar mă pregăteam să-ți scriu.

Închide laptopul, îl pune deoparte și se dă jos din pat.

— Visul cel mai drag al nebunei de Viv tocmai a devenit realitate. Ziarul Burlington Free Press i-a preluat povestea despre vandalism, iar acum o corelează cu știrea despre comemorarea lui Lacey. Un jurnalist a sunat mai devreme, încercând să dea de Daisy.

Stomacul mi se zbate ca un pește mort.

— Căcat.

Nu ar trebui să mă surprindă.

Psihopatul de la Bal, cum l-a numit ziarul liceului, Echo Ridge Eagle, a fost ocupat. El sau ea a lăsat bucăți de carne crudă pe mașina lui Brooke luni, chestie care a făcut-o să vomite când a descoperit-o acolo. Ellery a scăpat mai ieftin o zi mai târziu, cu un jet de spray pe peretele atelierului de reparații auto, care scria: FAMILIA CORCORAN DĂ REGINE CRIMINALE.

Ieri a fost rândul lui Katrin. Pe strada unde a murit domnul Bowman, pe colțul unde a fost instalată o placă memorială și unde elevii aduc flori și animale de pluș, cineva a lăsat un poster cu poza lui Katrin din albumul clasei, doar că i-a scos ochii și

a scris RIP în dreptul datei de 5 octombrie – ziua balului. Când Peter a aflat despre asta, și-a pierdut cumpătul mai tare ca niciodată. A vrut ca balul să fie anulat, iar Katrin cu greu l-a convins să nu-l sune pe directorul școlii. Astăzi ni s-a spus la școală să anunțăm profesorii imediat ce vedem orice ieșit din comun. Momentan, balul încă se mai ține.

Mia apucă un tricou cu ținte, negru, de pe spătarul scaunului.

— Nu ai auzit nimic de la Declan în legătură cu asta? Bănuiesc că jurnalistul a încercat să dea și de el.

— Nu.

Declan a răspuns în cele din urmă la mesajele mele, în weekend, și mi-a spus că s-a întors în New Hampshire. În afară de chestiile astea, nu am mai vorbit de când ne-am văzut la Taverna Bukowski. Încă nu am aflat ce a făcut aici sau unde a stat.

— Daisy s-a încuiat în camera ei încă de când am primit telefonul ăla, spune Mia, și își trage tricoul pe ea. Nu că ar fi ceva neobișnuit.

Bumbacul îi acoperă parțial cuvintele, pe care mai mult le ghicesc.

— Mai vrei să mergi la Bartley pentru cină?, întreb.

Domnul și doamna Kwon lucrează până târziu joia, iar mama și cu Peter au ieșit la o cină romantică, așa că eu și Mia am plănuit să mergem și să mâncăm la singurul restaurant din oraș.

— Am luat mașina maică-mii, deci nu trebuie să mergem pe jos, zic.

— Da, normal. Trebuie să evadez din casa asta. Oricum, i-am invitat și pe gemeni și ne așteaptă. Le-am zis la cinci să ne vedem. Putem sta afară la o cafea până la ora aia.

Își bagă cheile în buzunar și pornește spre ușă, dar ezită când iese în hol.

— Doar o să verific...

Face doi pași și bate la ușa camerei lui Daisy.

— Daisy?

Niciun răspuns.

— Daze?

— Ce e?, se aude o voce gâtuită.

— Eu și Malcolm ieșim să mâncăm la Bartley. Vrei să vii cu noi?

— Nu, mersi. Mă doare capul.

— Te vei simți mai bine dacă mănânci ceva.

Tonul lui Daisy devine mai aspru:

— Am spus *nu*, Mia. Rămân acasă în seara asta.

— Bine, spune Mia, cătrănită. Nici nu știu de ce îmi mai bat capul. Să-și facă părinții noștri griji pentru ea, mai bine.

Coboară scările ca și cum de abia așteaptă să iasă din casă. Eu și Mia ne invidiem reciproc de ceva vreme; mie îmi place cum reședința Kwon e luminoasă și modernă, iar părinții ei par că sunt la curent cu tot ce se întâmplă pe lume, iar ei îi place că eu am toată libertatea posibilă, iar Peter și mama de abia îmi observă prezența. Familia Miei își dorea ca ea să semene mai mult cu Daisy. Să fie amabilă, studioasă, serioasă, populară. Genul de om pe care poți conta că va face mereu numai ce trebuie.

Până când, brusc, Daisy n-a mai fost așa.

— Părinții tăi ce spun?, o întreb pe Mia când suntem deja afară.

Mia dă cu bocancul într-o piatră rătăcită pe alee.

— Cine știe… În fața mea încearcă să pară că e totul în regulă, spun despre ea că e doar obosită, că a muncit prea mult. Dar, în spatele ușilor închise, au tot felul de discuții în contradictoriu.

Ne urcăm în mașina maică-mii și îmi pun centura.

— Cât de în contradictoriu?

— Păi, nu prea știu, recunoaște Mia. Am încercat să ascult, dar nu disting decât tonul.

De abia am ieșit pe șoseaua principală, când telefonul îmi vibrează în buzunar.

Trag mașina pe marginea drumului.

— Doar o secundă. Vreau să mă asigur că nu e Declan.

Îmi scot telefonul, dar mă strâmb când văd cine mă apelează.

— Ah, nu contează. E Katrin.

— Ea ce mai vrea?

— Spune că trebuie să-mi ceară o favoare.

Mia îmi apucă brațul, îngrozită.

— Nu răspunde, Mal. Orice ar fi, nu vreau să iau parte la așa ceva.

Nu i-am răspuns încă, dar Katrin încă mai tastează. Punctele stau pe ecran atât de mult timp, încât încep să mă întreb dacă nu cumva a abandonat mobilul și a uitat să termine mesajul.

Apoi, în sfârșit, apare.

Brooke s-a despărțit de Kyle. Nu știu de ce, dar balul e săptămâna viitoare și are nevoie de un partener. Mă gândeam s-o inviți tu. Pare să te placă. Probabil doar ca prieten sau ceva de genu'. Oricum nu aveai de gând să mergi, nu? Stai așa, îți trimit numărul ei.

Îi arăt Miei mesajul și ea pufnește pe nas.

— Dumnezeule, aroganța fetei ăsteia!

Începe s-o imite:

— *Oricum nu aveai de gând să mergi, nu?*

Încă un mesaj apare de la Katrin. E cu numărul de telefon al lui Brooke, pe care îl

salvez automat. Apoi îmi bag mobilul în buzunar.

— Păi, cam are dreptate. Nu aveam de gând să merg.

Mia nu răspunde.

— De ce, tu mergi?, o întreb.

— Poate. Dacă încă se mai ține. Nu mă lua cu din astea, Mal. Dacă vreau să merg să dansez, o s-o fac.

— Știu că o s-o faci. Mă miră doar că vrei asta. Ești persoana cel mai puțin dispusă să ia parte la spiritul liceului, la activitățile comune. Credeam că îți faci o onoare din asta.

— Păi, să vezi. Una din vechile prietene ale lui Daisy a sunat-o să-i spună că toată fosta gașcă va face parte din organizarea balului de anul ăsta și au chemat-o și pe ea. Daisy a stat puțin pe gânduri – ar fi fost prima activitate în lume de când s-a întors în oraș, dar apoi a zis că *Mia oricum nu merge*. Iar eu i-am zis *Ba da, merg*, așa că acum bănuiesc că trebuie să o fac, așa că ascunde-ți bine rânjetul ăla.

— Știi, chiar ești o soră bună.

— Mă rog.

Începe să-și cojească oja neagră de pe unghii.

— Oricum, mă gândeam s-o invit pe tipa aia sexy care lucrează la Cafe Luna. Dacă mă refuză, Ezra e partenerul meu de rezervă, pentru că îmi e prieten.

Mă încrunt.

— Ezra e partenerul de rezervă și îți e prieten? De abia îl știi de două săptămâni!

— Ne-am conectat repede. Ne place aceeași muzică. Și nu ai idee cât de mare ușurare este să ai în sfârșit un amic gay la școală.

N-o pot învinui că simte așa. Mia a fost hărțuită ani întregi de Kyle și Theo, care habar nu au ce înseamnă să fii bisexual. Își imaginează că presupune automat sex în grup.

— Atunci, du-te cu Ezra și punct. Las-o pe fata de la Cafe Luna. E fițoasă.

Mia își lasă capul pe spate și se gândește.

— Poate. Iar tu ar trebui să mergi cu Ellery. O placi, nu?

— Sigur că o plac, spun, pe un ton care se vrea relaxat.

Nu îmi iese.

— O, Doamne. Nu mai suntem în clasa a patra, Mal. Nu mă face acum să te întreb dacă chiar o placi de-adevăratelea.

Își pune bocancii pe bordul mașinii.

— Nu știu ce aștepți. Cred că și ei îi cam place de tine.

O șuviță de păr îi cade peste ochi și se privește în oglindă, prinzându-și clama mai bine. Apoi devine rigidă, privind pe geam.

— Ce mama naibii?

Nu îmi dau seama dacă sunt ușurat sau dezamăgit că altceva i-a distras atenția.

— Ce?

— Unde naiba se duce? Credeam că a zis că o să stea acasă în seara asta.

Întorc și eu capul și văd Nissan-ul gri ieșind de pe aleea de acces a familiei Kwon, îndreptându-se în direcția opusă celei în care mergem noi.

— Ia-te după ea, spune Mia, brusc.

Mă pocnește în braț când vede că nu am nicio reacție.

— Haide, Mal, te rog. Vreau să văd ce pune la cale. E ca un cufăr ferecat cu zece mii de lacăte în ultima vreme.

— Poate se duce să-și cumpere Tylenol, spun, dar urmez sfatul Miei și întorc mașina.

Adevărul e că sunt și eu la fel de curios.

O urmărim prin centrul orașului, apoi trecând de cimitirul din Echo Ridge. Mia stă la pândă când Nissan-ul încetinește în dreptul cimitirului, dar Daisy nu oprește acolo. Mă întreb dacă îi trecuse prin minte să meargă la mormântul lui Lacey, dar s-a răzgândit.

Daisy iese din oraș și își croiește drum prin cele două localități învecinate. Mă țin după ea într-un mod mecanic, fără să mă uit prea atent pe unde trecem. E patru jumătate, a trecut de ora la care puteam ajunge la Bartley la timp ca să ne întâlnim cu gemenii.

În cele din urmă, oprește în fața unei clădiri albe, în stil victorian. Las mașina ceva mai în spate și aștept ca Daisy să coboare. Poartă ochelari de soare, deși e înnorat. Merge grăbită spre ușa clădirii. Când dispare înăuntru, pornesc încet mașina și trecem prin față, pentru ca Mia să poată citi ce scrie pe ușă.

CABINET DE TERAPIE PSIHOLOGICĂ
DEBORAH CREIGHTON, PSIHOLOG ȘI MEDIC PSIHIATRU

— Ha, spun, cumva debusolat. Deci asta era.

— Daisy merge la psiholog? De ce naiba nu a zis pur și simplu? De ce să se furișeze așa?

Trec de cabinet și caut un loc potrivit unde să întorc mașina. Găsesc o alee pustie în fața unei case întunecate, apoi pornim din direcția de unde am venit.

— Poate vrea intimitate.

— Are mereu, se plânge Mia. E așa ciudat, Mal. Mereu a avut un milion de prieteni și acum nu mai are niciunul. Sau, cel puțin, nu se vede cu ei.

— Crezi că e în depresie? Fiindcă și-a pierdut jobul?

— Și-a dat demisia, nu l-a pierdut, mă corectează Mia. Și nu pare deprimată. Doar... retrasă. Dar sincer nu știu. De abia o mai recunosc.

Se ghemuiește pe scaunul ei și pornește radioul, iar muzica zbiară prea tare ca să mai putem continua conversația. Conduc în tăcere până ce intrăm în Echo Ridge, apoi o luăm pe Strada Manchester. Mia oprește radioul și se uită în stânga.

— Ia uite, renovează centrul de reparații auto Armstrong.

— N-au avut ce face.

Încă se mai vede vopseaua cu care cineva a scris FAMILIA CORCORAN DĂ REGINE CRIMINALE. De perete e sprijină o scară și un bărbat se urcă pe ea.

— Ăla nu e Vance Puckett?, întreb. Cineva l-a lăsat pe tipul ăsta să se cocoațe pe o scară? Și a avut încredere că va zugrăvi în linii drepte?

Bețivul orașului, care e și bănuit de infracțiuni mărunte, se bagă mereu la joburi de o zi, oricât ar fi de ciudate. Cei de la atelierul auto probabil au fost disperați să facă treaba cât mai repede.

— Ăla e un accident de muncă care stă se întâmple, spune Mia. Ia uite... aia care vine spre el nu e viitoarea ta parteneră de la bal?

Pentru o secundă mă gândesc că se referă la Ellery, până când Brooke Bennett coboară dintr-o mașină parcată vizavi. Se face verde la semafor, dar nu e nimeni în spatele meu, așa că rămân pe loc. Brooke închide portiera mașinii și pornește spre Vance. Îl apucă de mânecă și el coboară de pe scară, apoi lasă jos cutia cu vopsea.

— Ce naiba? Ce or avea ăștia de vorbit?

Scoate telefonul și mărește imaginea.

— Vezi ceva?

— Nu chiar, mormăie Mia. Am zoom-ul stricat. Dar fac niște gesturi destul de agitate.

Se face din nou roșu și o mașină oprește în spatele nostru. Brooke se îndepărtează de Vance și mă uit la el, în caz că are de gând să facă vreo chestie ciudată. Dar bărbatul nu se mișcă.

Când Brooke se întoarce cu fața spre stradă, îi observ bine expresia, chiar înainte să se facă verde la semafor. Nu pare speriată sau supărată, sau plânsă, cum a fost în ultimele săptămâni.

Pare hotărâtă.

Capitolul doisprezece

Ellery

Vineri, 27 septembrie

De data asta, un număr de telefon necunoscut din California sună pe mobilul lui Ezra, nu al meu.

Îl ridică să-mi arate.

— Sadie?, mă întreabă.

— Probabil, spun, privind spre hol.

Stăm în sufragerie și ne omorâm timpul uitându-ne pe Netflix după cină, iar Nana e la subsol, spală rufe. Calcă totul, inclusiv tricourile noastre, și mai are de stat pe puțin jumătate de oră acolo. Cu toate astea, Ezra se ridică în picioare și se îndreaptă spre scări, iar eu îl urmez.

— Da?, răspunde el. Bună, da. Ne gândeam noi că ești tu. Stai un pic, să intru în camera mea.

Intrăm la Ezra și închidem ușa. El se așază la birou, iar eu pe scaunul de la fereastră, lângă el. Abia apoi deschide FaceTime.

— Iată-te!, exclamă Sadie.

Are părul strâns într-o coadă neglijentă, și șuvițele îi ies în toate direcțiile. O face să pară mai tânără. Caut pe chipul ei indicii să văd cum îi merge, pentru că discuțiile noastre „oficiale“ nu-mi spun prea mare lucru. Nici Nana nu-mi spune. Dar Sadie are expresia ei dintotdeauna, veselă și hotărâtă. A fost acolo de fiecare dată în ultimele săptămâni. Expresia care transmite că totul e în regulă și că ea nu are de ce să se explice sau să ne ceară scuze.

— Ce faceți voi acasă într-o seară de vineri?

— Așteptăm să ne vină mașina. Mergem la o demonstrație sportivă la Ferma Groazei.

Sadie își scarpină obrazul.

— Demonstrație sportivă unde?

— La Ferma Groazei, spun eu. Se fac și activități școlare acolo, aparent. Avem intrare liberă.

— Ah, ce drăguț! Cu cine mergeți?

Atât Ezra cât și eu ne oprim, ușor încurcați.

— Cu niște prieteni, spune Ezra.

E cât de cât adevărat. Ne vedem acolo cu Mia și Malcolm. Dar cel care ne va duce

cu mașina este polițistul Rodriguez. Nana nu avea de gând să ne lase, până când s-a întâlnit cu el în oraș și polițistul s-a oferit să ne ducă. Dar nu-i putem spune asta lui Sadie, pentru că ne-am prăbuși într-o spirală infinită formată din toate lucrurile pe care i le ascundem.

Înainte să încep convorbirile săptămânale pe Skype cu Sadie, sanatoriul unde e internată ne-a trimis un ghid de trei pagini, despre cum ar trebui să ne purtăm cu pacienții pe durata recuperării lor. Ni se recomanda să fim optimiști, încurajatori, ca să-i ajutăm cu starea mintală. Cu alte cuvinte, să nu intrăm în adâncimea unor probleme.

Chiar și acum, când vorbim cu ea neoficial, avem în minte regulile astea. Să avem nevoie de un polițist care să ne escorteze, după ce am fost amenințați de un infractor anonim, nu cred că e pe lista subiectelor permise.

— Cineva special?, întreabă ea și flutură din gene.

Simt că mă înfurii, pentru că Ezra chiar avea pe cineva special acasă. Știe foarte bine că el nu e genul care să treacă așa ușor peste o relație și în numai o lună să fie cu altcineva.

— Doar colegi de școală, spun eu. Avem activități împreună. Adunarea sportivă din seara asta, apoi balul sâmbăta viitoare.

— Doamne, deja e vremea balului? Mergeți?

— Eu merg, spune Ezra. Cu Mia.

Îmi aruncă o privire care vrea să spună *merg, dacă nu va fi anulat*.

— Foarte tare! Pare o tipă mișto. Și tu, El?, mă întreabă Sadie.

Trag de o cută a blugilor. Când Ezra mi-a spus seara trecută că Mia l-a invitat la bal, mi-am dat seama în al doișpelea ceas că sunt o prințesă fără partener. Chiar dacă știu că voturile au fost măsluite, ceva tot mă roade. Poate fiindcă până ieri credeam că noii noștri prieteni nu sunt genul care să meargă la bal – dar, aparent, doar Malcolm nu este. Sau, cel puțin, nu cu mine.

Dar Sadie nu știe nimic din toate problemele noastre.

— Nu m-am hotărât, spun.

— Ar trebui să mergi!, mă îndeamnă. Ia-l pe vandalul ăla simpatic. Am simțit că ești un pic atrasă de el dată trecută când am vorbit.

Ezra se întoarce spre mine și rânjește.

— Vandalul?! Se referă la Mal?

Pielea începe să mă mănânce de nervi. Nu e treaba ei să facă asta – nu e cazul să mă facă să mă simt prost legat de o chestie pe care încă nu am elucidat-o în minte, despre ce simt, când ea nu ne împărtășește nimic din viața ei. Îmi înclin capul și îndrept umerii, ca și cum am juca șah și tocmai mi-am dat seama care e următoarea mea

mișcare.

— Concursul de frumusețe e o chestie tare importantă aici, nu?, întreb. Oamenii sunt obsedați de cei nominalizați. Mai țin încă minte și că tu ai fost regină. Vreau să zic... cu douăzeci de ani în urmă.

Zâmbetul lui Sadie se transformă în ceva fix, nenatural. Se simte aiurea și mă bucur. Vreau să se simtă nasol. M-am săturat să fiu mereu eu aia care e încolțită.

— Nu ne-ai povestit niciodată cum a fost, spun. Bănuiesc că te-ai distrat.

Zâmbetul ei e dulceag și artificial.

— Pe cât de mult te poți distra într-un orășel atât de mic. Nu mai țin minte mare lucru.

— Cum, nu-ți amintești balul la care ai fost regină?, insist eu. Ce ciudat.

Ezra se încordează în spatele meu. De obicei nu facem asta, nu o presăm pe Sadie să ne dea informații pentru care nu e pregătită. Dansăm mereu după cum ne cântă ea.

Sadie își trece limba peste buze.

— N-a fost chiar mare chestie. Acum e mult mai mișto, din moment ce poți pune poze și filmări pe social media.

Își îndreaptă privirea spre Ezra.

— Că veni vorba, îți ador InstaStory-urile, Ez. Faci orașul să pară atât de drăguț, încât aproape îmi pare rău că nu sunt acolo.

Ezra deschide gura să răspundă, dar i-o iau înainte.

— Cine a fost partenerul tău?, o întreb.

Vocea mea e provocatoare – nu vreau să o las să schimbe din nou subiectul. Îmi dau seama că vrea s-o facă. Dar nu mă pot opri din a mă gândi la ce a spus Caroline Kilduff la Dalton's Emporium. *Prințesă, ce chestie stupidă să vrei să fii.* Mama a fost o regină a balului – mama mea extrovertită, însetată de atenție era tipologia ideală pentru o adolescentă populară. Și niciodată, absolut niciodată, nu vorbește despre asta.

Am nevoie s-o facă.

La început, nu cred că-mi va răspunde. Când cuvintele îi ies de pe buze, pare și ea la fel de surprinsă ca mine.

— Vance Puckett, spune.

Mă ia prin surprindere și îmi pică fața. Ezra inspiră adânc lângă mine. Pe fruntea lui Sadie apare o dungă adâncă când se uită de la unul la celălalt.

— De ce? L-ați întâlnit?

— Foarte puțin, zice Ezra.

— Aveați o relație?, întreb.

— Nu aveam o relație serioasă cu nimeni pe vremea aia, spune Sadie și se trage de

cercei.

E gestul pe care-l face când e agitată. Când sunt nervoasă, eu îmi înfășor o șuviță de păr pe deget. Dacă lui Sadie nu i-au plăcut întrebările de până acum, o va urî pe următoarea.

— Cu cine a mers Sarah?, o întreb.

E ca și cum aș fi luat o gumă și i-aș fi șters orice expresie de pe chip. Nu am mai întrebat de Sarah de ani buni. Sadie m-a dresat să nu o pun în situații dificile. Ezra își trosnește încheieturile degetelor, chestie care e ticul lui pentru când e agitat. Ne simțim cu toții inconfortabil și realizez de ce sanatoriul recomandă comunicarea ușoară, optimistă.

— Pardon?, zice Sadie.

— Cine a fost partenerul lui Sarah? Cineva de la Echo Ridge?

— Nu, zice Sadie, apoi își întoarce capul ca și cum ar vorbi cu cineva din spatele ei. Oh, bine. Scuze, trebuie să fug, ne spune. Nu am avut voie la telefonul ăsta decât câteva minute. Vă iubesc pe amândoi! Să vă distrați diseară! Vorbim în curând.

Ne trimite un sărut, apoi conexiunea se întrerupe.

— Nu era nimeni în spatele ei, nu?, întreabă Ezra.

— Nope, spun și chiar atunci aud soneria.

— De ce ai făcut asta?, mă întreabă el, încet.

Nu-i răspund. Nevoia de a o forța pe Sadie să ne spună ceva, orice, care să fie adevărat despre perioada în care a trăit în Echo Ridge. Stăm în tăcere, până ce vocea Nanei se aude de jos.

— Ellery, Ezra. A venit mașina.

Ezra își pune telefonul în buzunar și se ridică, iar eu îl urmez pe hol. Mă simt neliniștită, plutind în gol, și simt brusc nevoia să-l apuc pe fratele meu de mână, cum făceam pe când eram copii. Lui Sadie îi plăcea să spună că ne-am născut ținându-ne de mână, și, deși sunt convinsă că fizic e imposibil, ne-a arătat poze cu noi în leagăn, când aveam degetele împletite. Nu știu dacă și Sadie făcea la fel cu Sarah. Surpriză – nu ne-a spus niciodată.

Când ajungem jos, polițistul Rodriguez ne așteaptă în hol, îmbrăcat în uniformă, cu brațele încrucișate rigid pe piept. Observ mărul lui Adam cum se ridică și coboară în timp ce înghite.

— Cum merge treaba, copii?

— Minunat, spune Ezra. Mulțumim că ne duci.

— Nicio problemă. Nu o pot învinui pe bunica voastră că este îngrijorată. Colaborăm cu administrația de la Ferma Groazei pentru ca evenimentul din seara asta să ofere siguranță tuturor participanților.

Sună ca și cum ar citi de pe o foaie, și îl pot vedea, dincolo de polițist, pe adolescentul stângaci care ridică timid capul. I-am povestit Nanei cum l-a descris Sadie la prima noastră convorbire după ce noi am ajuns în Echo Ridge. Cum s-a dezmembrat la înmormântarea lui Lacey, iar Nana a fost foarte mirată.

— Nu-mi amintesc să fi fost așa. Mama ta e foarte teatrală, cred că exagerează.

Așa se referă în general la Sadie și nu o pot învinui. Dar continui să mă uit la poza cu colegii de clasă ai lui Lacey, pe care am furat-o în telefonul meu. Când măresc imaginea lui Ryan Rodriguez, în vârstă de șaisprezece ani, pe atunci, pot vedea băiatul îndrăgostit, înnebunit de durere că a pierdut-o. Dar nu-mi pot clarifica dacă a plâns și aproape a leșinat de tristețe sau de furie.

Eu și Ezra ne luăm jachetele, iar Nana îl privește atentă pe polițist.

— Sigur că trebuie să-i apărați pe toți elevii, dar ar trebui să aveți grijă în special de cele trei fete care au fost amenințate. Aș fi mai împăcată dacă nu ar mai ține balul, spune ea și își strânge buzele. De ce să-i oferi și mai multe ocazii unui dezaxat?

— Punctul de vedere opus e că așa i-am da mai multă putere, spune Rodriguez.

Clipesc uimită, pentru că asta chiar are sens.

— Noi credem că siguranța vine și din faptul că va exista o mulțime însemnată. Vinerea este extrem de aglomerat la Ferma Groazei. Sunt convins că indiferent de cine este vorba, se va ține deoparte în seara aceasta. Haideți, sunteți gata?, ne întreabă pe noi.

— Mai pregătiți ca niciodată, spune Ezra.

Îl urmăm pe Rodriguez până la mașina de poliție, iar eu mă așez în față, în vreme ce Ezra se strecoară în spate. Încă sunt amețită după conversația cu Sadie, dar nu vreau să pierd ocazia de a-l analiza pe polițist mai de aproape.

— Deci, vom merge spre Scena Însângerată, nu?, îl întreb, în timp ce-mi pun centura.

— Da. Pe scena unde montează Petrecerea Mortului, îmi răspunde polițistul.

Îi prind privirea lui Ezra în oglinda retrovizoare. Pentru un oraș atât de obsedat de trecutul lui tragic, Echo Ridge e foarte permisiv când își pune imaginația ororilor în mișcare. Pe nimeni nu deranjează că niște adolescenți merg să se distreze la locul unei foste crime.

— Ai fi mers în seara asta dacă nu ai fi fost în tură?, îl întreb.

Dă cu spatele și iese de pe aleea noastră.

— La Ferma Groazei? Nu, spune el și pare amuzat. Chestiile astea sunt pentru voi, nu pentru adulți.

— Dar nu ai terminat liceul de foarte mult timp, spun. Credeam că e o ocazie ca să te reîntâlnești cu vechi prieteni, dacă se întorc în oraș. De pildă, prietena mea Mia

cred că o aduce pe sora ei.
E o minciună. Din câte știu, Daisy e tot baricadată în camera ei.
— A absolvit în urmă cu câțiva ani. Daisy Kwon? O cunoști?
— Sigur. Toată lumea o știe pe Daisy.
Numele fetei nu i-a provocat reacția pe care o așteptam. Vocea îi este calmă și pare preocupat să nu rătăcească drumul. Așa că apăs un buton diferit.
— Și Declan Kelly s-a întors, eh? Malcolm nu era sigur dacă va fi și fratele lui în seara asta.
Ezra dă ușor cu piciorul în scaunul meu, curios să afle ce pun la cale. Ignor gestul.
— Crezi că va fi acolo?, îl întreb pe polițist.
Un mușchi tresare pe fața lui Rodriguez.
— N-am de unde să știu.
— Sunt așa curioasă în ce-l privește pe Declan, spun. Erați prieteni în liceu?
— Nu prea, zice, cu buzele strânse.
— Dar cu Lacey Kilduff erai prieten?
Ezra suspină de pe bancheta din spate. În sfârșit, s-a prins unde duce discuția. Mai bine mai târziu decât niciodată.
Dar nu am parte de răspunsul dorit. Rodriguez întinde mâna și dă drumul stației de emisie-recepție de pe bord.
— Poți să faci liniște un pic? Trebuie să primesc noutățile de la secție.
Ezra se apleacă spre mine și îmi șoptește la ureche:
— Ai zero la doi astăzi, din păcate.

Capitolul treisprezece

Ellery

Vineri, 27 septembrie

Polițistul merge cu noi până în cea mai îndepărtată parte a parcului. Trecem de Caruselul Demonului și cascada lui roșie, și de intrarea în Labirintul Vrăjitoarei. Două puștoaice chicotesc când un membru mascat al staff-ului le întinde două lanterne.

— Veți avea nevoie de astea pentru a naviga prin bârlogul întunericului, spune el cu o voce teatrală. Dar aveți grijă în călătoria voastră, frica pândește la orice colț.

Una din fete întoarce lanterna pe toate părțile.

— Asta nu se va opri când vom avea mai mare nevoie de ea, nu?, întreabă.

— Frica pândește la orice colț, spune el și face un pas într-o parte.

O mână se desprinde de pe perete și încearcă să o apuce pe una dintre fete, care țipă și se prăbușește peste prietena ei.

— Le păcălește de fiecare dată, spune polițistul, apoi ridică de un colț al cortului pe care scrie Scena Însângerată. Aici vă las. Baftă, să găsiți locuri.

Scaunele din jurul scenei sunt ocupate toate, dar, privind prin mulțime, o vedem pe Mia.

— Era și timpul!, spune ea când ne apropiem. A fost al naibii de greu să țin astea ocupate.

Se ridică și își ia haina de pe scaunele pe care le ținuse pentru noi.

Ezra se uită spre un stand improvizat lângă scenă.

— Mă duc să iau ceva de băut. Vreți și voi?, ne întreabă.

— Nu, eu sunt ok, îi spun, iar Mia dă și ea din cap.

Abia când mă așez, observ părul roșu și pe posesoarea lui, care stă lângă mine.

— Nu-ți place să ajungi la timp, îmi zice Viv.

Poartă o jachetă verde și blugi, dar și o eșarfă galbenă înfășurată la gât. O privesc și apoi îmi îndrept ochii spre scenă, unde Katrin, Brooke și alte majorete tocmai se aliniază.

— Credeam că ești și tu majoretă, îi spun, confuză.

Mia se preface că tușește.

— Au, ai lovit-o unde o doare, zice înfundat.

Viv devine înțepată.

— Nu mai am timp să fiu și majoretă. Am grijă de revista liceului.

O urmă de mândrie își face loc în vocea ei când îmi arată un bărbat care stă în fața scenei, cu un aparat de fotografiat pregătit să imortalizeze momentele.

— Toată presa din Burlington a preluat articolul meu legat de vandalism. Au venit să surprindă pe viu.

— Școala le dă voie?, întreb mirată.

— E presă independentă, nu o poți împiedica să se documenteze, spune Viv, cu un aer de îngâmfare.

Îmi arată spre o femeie brunetă, care ține în mână un microfon și stă pregătită lângă tipul cu aparatul de fotografiat.

— E Meli Dinglasa. A absolvit liceul nostru în urmă cu zece ani și a mers la Facultatea de Jurnalism din Columbia.

O spune cu admirație, jucându-se cu eșarfa de la gât. Ținuta ei ar da foarte bine pe televizor, și încep să cred că ăsta e și scopul pentru care o poartă.

— Vreau să mă înscriu și eu acolo. Sper să îmi scrie ea o recomandare.

În partea cealaltă, Mia mă trage de mânecă.

— Acum începe.

Ezra se întoarce și el la timp, cu o sticlă de apă minerală în mână.

Îmi întorc privirea de la jurnaliști când zeci de elevi ținând instrumente muzicale în mâini se urcă pe scenă. Mă așteptam la uniforme tradiționale și un fel de fanfară, dar toți poartă pantaloni sport și tricouri mov, pe care scrie *Liceul Echo Ridge* cu litere mari, albe. Malcolm e și el printre ei, cu niște tobe mici atârnate de gât.

Percy Gilpin face un salt pe scenă. Poartă tot puloverul mov pe care l-a îmbrăcat și săptămâna trecută, la adunarea din auditoriu. Face o reverență spre noi, își potrivește microfonul, apoi își aruncă mâinile în aer.

— Bună seara, Echo Ridge! Sunteți pregătiți pentru marea distracție? Ne-am pregătit asiduu să-i sprijinim pe Vulturii din Echo Ridge, care sunt de neoprit, iar mâine vor lupta cu echipa liceului Solsbury!

Se aud fluierături și aplauze din public.

— Hai să dăm drumul petrecerii!, strigă Percy.

Majoretele iau cu asalt scena, aranjate sub forma unui V, cu pompoanele lor ținute pe coapse. În fața lor vine o fată cu un trombon.

Când primele note din *Paradise City* se aud pe scenă, eu și Ezra schimbăm zâmbete de mirare. Sadie este fană Guns N'Roses și noi am crescut cu piesa asta dată la maxim în boxele tuturor apartamentelor prin care ne-am perindat. Un ecran din spate prezintă cele mai bune momente din meciurile de până acum, iar în câteva secunde tot publicul aclamă în picioare.

În timp ce aplauzele nu mai contenesc, ceilalți toboșari fac o pauză și Malcolm se

lansează în solo-ul lui fantastic, frenetic. Lovește în tobe incredibil de repede, are mușchii brațelor vizibil încordați. Mișcările majoretelor sunt coordonate cu solo-ul lui, care culminează cu aruncarea în aer a lui Brooke, cu coada ei de cal zburându-i în sus, prinsă la final exact când se oprește muzica și toți muzicienii fac o reverență.

Bat din palme atât de tare, încât mă dor mâinile, iar Mia rânjește.

— Ce tare, nu? Când trupa e pe scenă, îmi dispare tot cinismul, spune ea. Ei sunt forța care ține unit liceul nostru.

Din greșeală o lovesc pe Viv când mă așez la loc pe scaun, iar ea se strâmbă.

— Ce înghesuială e aici, spune, întorcându-se spre amicii ei. Haideți să stăm mai în spate, se vede mai bine de acolo.

Cele trei își fac loc afară din rând.

— Genial, am gonit-o pe Viv, se bucură Mia.

Câteva minute mai târziu, pe scaunul lăsat liber de Viv se lasă o umbră. Ridic ochii și îl văd pe Malcolm, în tricoul cu numele liceului pe piept, de data aceasta fără tobe.

— Mai aveți un loc liber?

Are obrajii roșii și e foarte drăguț.

— Da, sigur, îi spun și mă trag mai aproape de Mia. Ai fost foarte tare.

Îmi zâmbește. Unul dintre dinții lui din față e puțin strâmb, iar asta îi îndulcește cumva figura, altfel serioasă. Fac un semn spre scenă, unde antrenorul Gagnon vorbește cu pasiune despre tradiție și despre a da totul pentru echipa ta.

— O să aveți și un bis?

— Nope, am terminat pe astă-seară. Acum e timpul pentru discuțiile serioase despre fotbal.

Câteva minute, ascultăm discursul antrenorului, care deja începe să se repete.

— Ce s-a întâmplat în urmă cu șase ani? Văd că tot aduce asta în discuție.

— Am câștigat campionatul pe țară. Pe când Declan era în clasa a unșpea.

Îmi amintesc albumul de la bibliotecă, plin cu poze ale echipei, imortalizând succesul uriaș pe care l-a avut în fața celei care reprezenta o școală mult mai mare și mai importantă. Iar Declan Kelly fusese cărat pe umerii coechipierilor lui după meci.

— Ah, da, așa. Fratele tău a dat o lovitură decisivă chiar înainte de finalul meciului, nu?

E ciudat cum de știu detalii despre un meci la care nu am asistat, dar Malcolm doar dă din cap.

— Cred că a fost senzațional, zic.

Ceva ce seamănă a îndoială apare pe chipul lui.

— Bănuiesc că da. Declan se lăudase cu săptămâni bune înainte că o să câștige. Oamenii râdeau de el, dar s-a ținut de cuvânt.

Își trece o mână prin părul transpirat. Nu ar trebui să fie atractiv gestul, dar este.

— Mereu se ținea de cuvânt, spune Malcolm.

— Erați apropiați?, întreb.

Imediat ce îmi ies cuvintele din gură, îmi dau seama că sună ca și cum fratele lui ar fi murit.

— Sunteți apropiați?, mă corectez.

— Nu, spune Malcolm, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

Are vocea înceată și privește spre scenă.

— Nu eram atunci, nu suntem nici acum.

Din când în când, e ca și cum conversațiile mele cu Malcolm sunt cu subînțeles. Vorbim despre fotbal și fratele lui, propriu-zis, dar aducem în discuție noțiuni ca *înainte* și *după*. În termenii ăștia mă gândesc și la Sadie. A fost o altă persoană înainte de pierderea care i-a sfâșiat lumea, și o altă persoană după asta. Chiar dacă eu am cunoscut doar versiunea ei de după traumă, când Sarah era de mult dispărută.

Vreau să-l întreb mai multe lucruri pe Malcolm, dar înainte să apuc, Mia îl pocnește cu pumnul în braț.

— Ai făcut chestia aia?, îl întreabă.

— Nu, spune el și evită privirea Miei.

Îmi dau seama că îmi scapă ceva.

— Și să nu uităm, după ce-i învingem pe Solsbury mâine – și îi vom învinge! – vom avea încercarea sezonului săptămâna viitoare, după bal, spune antrenorul.

Cu capul lui chel și cu luminile colorate care plutesc pe scenă, arată ca un extraterestru. O specie de extraterestru foarte entuziasmat.

— Vom juca împotriva Luteranilor, singurii care ne-au învins anul trecut. Acum urmează revanșa noastră! Pentru că, de data asta...

Un zgomot brutal intervine și mă face să sar de la locul meu. Ecranul din spate pâlpâie, se face negru, apoi se aprinde din nou. Apare o poză cu Lacey în rochia ei de la bal, zâmbind spre aparat. Mulțimea suspină și murmură, iar Malcolm împietrește lângă mine.

Poza lui Lacey se rupe apoi în două, și alte trei apar pe ecran. Brooke, Katrin și cu mine. Ale lor sunt făcute în clasă, dar a mea este una surprinsă când eu nu știam că sunt pozată, cu fața pe jumătate ascunsă. Mă trec fiori când îmi dau seama că în ea port hanoracul pe care l-am îmbrăcat ieri, când am ieșit cu Ezra în oraș să ne întâlnim cu Malcolm și Mia la Bartley.

Cineva ne privea. Ne urmărea.

Din difuzoare se aude un râs specific filmelor horror, un fel de mua-ha-ha-ha, care își trimite ecoul prin întreg cortul, apoi dâre roșii se întind peste fotografiile noastre

și niște litere albe apar: ÎN CURÂND.

Când totul se termină, toată lumea a amuțit, cu o singură excepție: Meli Dinglasa de la Channel 5. Aleargă spre scenă, încolțindu-l pe antrenorul Gagnon, cu cameramanul credincios pe urmele ei.

Capitolul paisprezece

Malcolm

Sâmbătă, 28 septembrie

Mesajul de la Declan vine tocmai când eu merg în direcția opusă masei de oameni care pleacă de la Ferma Groazei, sâmbătă seara.

Sunt în oraș pentru câteva ore. Nu te panica.

Aproape că îi scriu: *Sunt la locul presupusei tale crime. Nu te panica.*

Dar mă abțin și îi trimit un simplu *Cu ce ocazie?*

Pe care el îl ignoră. Îmi bag telefonul la loc în buzunar. Dacă Declan s-a uitat la știri, știe cum s-a terminat spectacolul artistic și sportiv de ieri seară. Sper că s-a aflat în New Hampshire când s-a întâmplat asta și că l-au văzut destui oameni acolo, altfel vor apărea tot felul de speculații nasoale.

Bine, nu e problema mea. În seara asta sunt doar șoferul, îi iau pe Ellery și Ezra de la muncă. În niciun caz bunica lor nu a mai vrut să-i lase să meargă noaptea prin pădure după ce s-a întâmplat ieri seară. Să fiu sincer, am fost surprins că a fost de acord să îi iau eu, dar Ellery m-a lămurit că ora la care ei termină munca e trecută de aia la care se culcă doamna Corcoran de obicei, așa că nu putea să vină chiar ea după ei.

Mă aștept să fie goală Casa Ororilor, dar sunt întâmpinat de muzică și râsete când mă apropii. Întregul parc e construit în jurul acestei clădiri, de inspirație victoriană. Am văzut poze cu această clădire de dinainte să se construiască parcul de distracții, și a fost mereu impunătoare, dar cumva și decăzută – crenelurile stau să se prăbușească, treptele par să se surpe dacă faci un pas greșit pe ele. Tot aerul ăsta a fost integrat tematic în Ferma Groazei.

Nu am mai venit aici de când aveam zece ani, când m-au adus Declan și prietenii lui. Am intrat împreună în Casă, dar ei s-au cărat apoi, ca niște nesimțiți ce erau, și m-au lăsat să fac singur traseul până la capăt. Fiecare cameră prin care am trecut m-a îngrozit. Am avut coșmaruri timp de câteva săptămâni apoi cu un tip într-o cadă plină de sânge, un bărbat care avea niște cioturi în loc de picioare.

Frate-miu a râs de s-a prăpădit când am ieșit în cele din urmă, împleticindu-mă, din Casa Ororilor, speriat cum nu cred că mai fusesem vreodată.

Nu fi așa pămpălău, Mal. Nimic de acolo nu e real.

Muzica devine și mai puternică pe măsură ce mă apropii de trepte. Ușa e încuiată și nu există sonerie. Bat în ea de câteva ori, ceea ce pare atât de nelalocul lui, căci oare

cine mă aștept să descuie ușa unei case bântuite? Nimeni nu deschide, așa că mai cobor din nou scările și merg în spate. Imediat după colț, dau de o scară din beton, și o ușă care e proptită cu un lemn. Cobor pe acolo.

Intru în subsol, într-o cameră care arată ca și cum ar fi destinată membrilor staff-ului. Spațiul e prost iluminat și înghesuit cu rafturi și stative pe care sunt haine. O oglindă mare, cu un bec deasupra, se află într-o parte a camerei, iar sub ea se găsesc multe borcane și sticluțe. Lângă un perete sunt și două canapele cu tapiseria jupuită, iar în stânga este o mică baie. O ușă întredeschisă din fața mea duce într-un mic birou.

Mă împleticesc înăuntru, căutând niște trepte care să mă ducă în sus, să ajung la parterul clădirii, când o mână dă la o parte o draperie din colțul opus al biroului. Mișcarea bruscă mă face să tresar, să rămân fără aer, de parcă aș fi din nou copil, iar fata care apare de dincolo de draperie începe să râdă. E aproape la fel de înaltă ca mine, îmbrăcată într-o bluză neagră care îi descoperă brațele pline de tatuaje, pe pielea maronie. Pare cu câțiva ani mai în vârstă decât mine.

— Bau. Vrei să tragi o sperietură puștilor, să le joci o farsă?, mă întreabă.

Clipesc, confuz.

— Ce?

— Nț, nț, nu face pe nevinovatul cu mine. Eu sunt machieuza. Îi știu pe toți, iar tu nu faci parte din gașcă.

Îmi deschid gura să protestez, apoi o închid când ea îmi zâmbește larg.

— Glumesc, măi. Fugi sus, caută-ți prietenii.

Traversează încăperea spre un mic frigider, de unde scoate o sticlă cu apă.

— E petrecere pe uscat, da? O să ni se închidă șandramaua dacă ne vor veni aici adolescenți beți, mai ales după ce s-a întâmplat seara trecută.

— Sigur, da, spun eu, încercând să par că sunt la curent cu chestiile despre care vorbește.

Ellery și Ezra chiar nu au pomenit nimic despre o petrecere. Fata cea înaltă trage draperia la o parte și mă lasă să trec.

Urc scările și mă trezesc într-o cameră care arată ca o pivniță. Îmi amintesc imediat de încăperea asta, de când am venit ultima dată cu Declan, dar arată mai puțin sinistru acum, când e animată de petrecăreți. Cei mai mulți sunt costumați ca pentru Halloween.

O mână mă apucă de braț. Are unghiile vopsite într-un roșu aprins și îi aparține lui Viv, care îmi spune ceva, dar nu înțeleg ce, pentru că muzica îi acoperă cuvintele. Strigă în urechea mea:

— Nu știam că lucrezi și tu la Ferma Groazei.

— Nu lucrez, îi zic.

Viv se încruntă. E scăldată într-un parfum de căpșuni, care nu miroase rău, neapărat, dar pare mai degrabă ceva cu care s-ar da un copil.

— Atunci de ce ai venit la petrecerea angajaților?

— Nu știam că e petrecere. Am venit să-i iau pe Ellery și Ezra.

— Foarte bine, la fix. Chiar voiam să vorbesc cu tine.

Mă uit mirat la ea. O văd pe Viv în fiecare săptămână de când m-am mutat la familia Nilsson, dar de abia am schimbat două cuvinte de fiecare dată. Întreaga noastră relație se bazează pe faptul că nu avem ce să ne spunem.

— Pot să-ți iau un interviu pentru următorul meu articol?, mă întreabă.

Nu știu despre ce o să scrie, dar sunt sigur că nu va fi de bine.

— De ce?

— Fac o retrospectivă legată de moartea lui Lacey, vreau să aflu unde sunt acum și ce au ajuns toți cei care au jucat un rol. M-am gândit că ar fi interesant ca lumea să afle ce ai și tu de spus, fiind fratele unui suspect și așa mai departe. Am putea...

— Ți-ai pierdut mințile? Nu, i-o tai eu.

Viv își ridică bărbia.

— O să scriu articolul oricum. Nu vrei să-ți spui punctul de vedere? I-ar putea face pe oameni să-l privească cu mai multă bunăvoință pe Declan, dacă ar afla ce simte fratele lui.

Mă îndepărtez fără să-i răspund. Seara trecută, Viv a fost în mijlocul acțiunii, luând interviuri tuturor după eveniment, de parcă ar fi fost un jurnalist expert în crimă. A stat atâta timp în umbra lui Katrin, încât e hotărâtă să nu lase să îi scape printre degete acest moment de glorie. Dar nu vreau să contribui la cele cincisprezece minute ale ei de faimă.

Trec prin mulțime, făcându-mi loc cu umărul, și într-un final o zăresc pe Ellery. E greu de ratat – părul ei negru îi înconjoară capul ca un nor, iar ochii îi sunt atât de machiați încât i se întind pe jumătate din față. Arată ca un personaj gotic din desene animate. Nu știu ce spune despre mine faptul că sunt atras de așa ceva.

Îmi surprinde privirea și îmi face cu mâna. Stă de vorbă cu un tip cu câțiva ani mai mare ca noi, cu părul prins într-un coc și cu barbă. Poartă o cămașă desfăcută pe piept. Înfățișarea lui aproape că strigă *Sunt student și vreau să agăț eleve*, așa că îl urăsc instant.

— Bună, spune Ellery când ajung lângă ei. Aparent aveam o petrecere în seara asta.

— Am observat, spun și mă uit urât la tipul cu coc.

Dar nu-l intimidez, se pare.

— E tradiție la Casa Ororilor, îmi explică el. Se ține mereu în sâmbăta cea mai

apropiată de ziua patronului. Eu nu pot rămâne, din păcate, am un puști nou-născut acasă care nu se oprește din urlat. Trebuie să fac ture cu soția mea.

Își șterge fața și apoi se întoarce spre Ellery.

— Mai am sânge sau s-a luat?

— Ești bine, spune Ellery.

— Mersi. Ne vedem, spune el, apoi își croiește drum prin mulțime.

— La revedere, îi zic, fără resentiment, de data asta, după ce am aflat că nu se dădea la Ellery. Sângele la care se referea e machiaj, nu?

Ellery râde.

— Mda. Darren își petrece întreaga noapte într-o cadă plină de sânge. Unii nu se deranjează să-și curețe machiajul înainte să plece spre casă, dar a făcut și el asta și l-a îngrozit pe fi-su. Bietul copil poate că a rămas traumatizat pe viață.

— Eu am rămas traumatizat pe viață când am intrat în camera cu cada, și aveam zece ani.

Ochii mari ai lui Ellery devin uriași.

— Cine te-a adus aici când aveai *zece* ani?

— Fratele meu.

— Aha.

Ellery pare gânditoare. Ca și cum ar putea să vadă într-o parte ascunsă a minții mele, pe care încerc să n-o vizitez nici eu prea des, pentru că acolo sunt întrebări despre ce s-a întâmplat în realitate între Declan și Lacey. Colțul ăla al creierului meu mă face să mă simt atât îngrozit, cât și rușinat. Pentru că, din când în când, mi-l imaginez pe fratele meu pierzându-și cumpătul exact în cel mai nepotrivit moment.

Îmi alung acele gânduri.

— Mă mir că s-au gândit să mai țină petrecerea după ce s-a întâmplat ieri seară, spun.

— Știu, nu-i așa?, zice Ellery și privește în jur. Dar, ei bine, toată lumea de aici muncește la un parc cu tematică horror. Nu se sperie cu una, cu două.

— Vrei să mai stai?

— Mai bine nu, spune ea cu regret. Nana nici nu voia să ne dea voie să venim la muncă. E îngrozită.

— Tu ești?, o întreb.

— Păi...

Ezită și își trage o șuviță de păr în jurul unui deget.

— Mi-ar plăcea să spun că nu, fiindcă urăsc ca un psihopat anonim să-mi dea fiori. Dar mda... cam sunt. E totul prea dintr-o dată. Tot am discuțiile astea cu maică-mea, care nu are idee ce se întâmplă aici, și singurul lucru la care mă pot gândi e că nu este

de mirare că nu a vrut să ne aducă aici. Sora ei geamănă a dispărut, fiica babysitter-ului ei a fost omorâtă, și acum astea? E destul să te facă să te gândești că întregul oraș este blestemat.

— Mama ta nu e la curent cu nimic din ce se întâmplă?, întreb.

— Nu. Trebuie să vorbim doar chestii optimiste cu ea. Știi că e la sanatoriul pentru drogați, nu? M-am gândit că tot orașul știe.

— Cred că știe, spun, și îi observ tristețea din privire. Îmi pare rău că treci prin asta. Și îmi pare rău pentru mătușa ta. Am tot vrut să-ți spun. Știu că s-a întâmplat înainte ca noi să ne fi născut, dar tot e nasol. În mod evident, super evident.

Ellery își lasă în jos privirea.

— Sunt sigură că de asta am și ajuns aici. Sadie nu a făcut niciodată pace cu trecutul. Nu a procesat. Nu am făcut legătura atunci cu moartea lui Lacey, dar din acel moment totul a luat-o razna. Probabil a adus amintiri urâte mult prea la suprafață. E într-un fel ironic că maică-mea nu știe acum nimic din ce se petrece, dar ce pot să fac?

Ridică sticla în aer, ca și cum ar ține un toast.

— Să ciocnim pentru comunicarea optimistă, care îmbunătățește starea psihică. În fine. Ar trebui să-l căutăm pe Ezra, nu? Spunea că se duce la subsol să ia o apă.

Ne întoarcem pe unde am venit eu, până în camera personalului, dar Ezra nu e acolo. E mai răcoare decât sus, dar tot transpir și a început să-mi fie sete. Mă duc la frigider și scot două sticle de apă, dintre care una i-o întind lui Ellery.

— Mersi.

Nu ne sincronizăm, însă – dau drumul sticlei înainte ca ea s-o fi apucat, și sticla cade la picioarele noastre. Când ne aplecăm după ea, aproape ne ciocnim capetele. Ellery râde și-mi pune o mână pe piept.

— O iau eu, spune și ridică sticla.

Îmi dau seama că i s-au înroșit obrajii.

— Suntem atât de îndemânatici, nu?

— A fost vina mea, zic.

Stăm mai aproape decât ar fi cazul, dar niciunul nu se îndepărtează.

— Cam atât de prost stau când e vorba să prind ceva. Acum poți înțelege de ce cariera de fotbalist nu era pentru mine.

Ea îmi zâmbește, își dă capul pe spate și, Dumnezeule, chiar are ochi superbi.

— Mulțumesc, spune Ellery și se înroșește și mai tare.

Oh. Am spus cu voce tare remarca despre ochii ei.

Vine și mai aproape de mine, îmi atinge coapsa cu trupul ei și un curent mă străbate. Oare o să... ar trebui...

Nu fi așa pămpălău, Mal.

Clar, momentul potrivit să aud în minte vocea idiotului de frate-miu.

Întind mâna și îi ating obrajul cu degetele. Pielea îi este exact atât de catifelată precum mă așteptam. Își depărtează puțin buzele, eu încerc să-mi înlătur nodul din gât, apoi brusc se aude un zgomot ca un hârșâit în spatele nostru și cine spune, nervos: *La dracu'!*

Eu și Ellery ne depărtăm unul de celălalt. Ea ajunge imediat la ușă și o deschide, iar acolo, la pământ, este nimeni alta decât Brooke Bennett, alături de un coș uriaș de gunoi.

Ellery se lasă pe vine lângă ea.

— Brooke? Ești bine?

Părul lui Brooke îi acoperă fața și, când face o mișcare din cap ca să-l dea la o parte, aproape își înțeapă ochiul într-o agrafă metalică pentru hârtie, cu marginile date peste cap. Încă un astfel de obiect e pe jos, lângă ea.

— E mai greu decât mi-a spus el că va fi, spune Brooke, cu vocea nesigură.

— Cine a zis? Ce e greu?

Brooke izbucnește într-un râs nervos.

— Așa a spus ea.

Se pare că nimeni n-a anunțat-o și pe Brooke că asta urma să fie o petrecere fără alcool.

— Vrei niște apă?, o întreb și îi arăt sticla mea nedesfăcută.

Brooke o ia și îi desface capacul. Bea cu sete, dă și pe jos, apoi îmi întinde sticla.

— Mersi, Malcolm. Ești așa amabil. Cel mai de treabă din casa aia unde locuiești tu. De departe!

Își șterge buzele cu mâneca bluzei și se uită atentă la Ellery.

— Arăți altfel. Ăia sunt ochii tăi adevărați?

Eu și Ellery schimbăm o privire și ne abținem să nu izbucnim în râs. Brooke beată e destul de amuzantă.

— Ce faci aici, jos?, o întreabă Ellery. Vrei să mergi înapoi la petrecere cu noi?

— Nu, nu. Trebuie să mă întorc de unde am venit. N-ar fi trebuit s-o fac. Trebuie să le arăt. Nu e cinstit.

— Ce să arăți și cui? Ce s-a întâmplat?

Dintr-o dată ochii i se umplu de lacrimi.

— Asta e întrebarea de un milion de dolari, nu? Ce s-a întâmplat într-adevăr?

Își duce un deget la buze.

— Șșșt. Nu-i așa că v-ar plăcea să știți?

— E vorba de seara trecută? Serbarea sportivă?

— Nu.

Brooke începe să sughițe și se ține cu mâinile de stomac.

— Mi-e cam rău.

Apuc un coș de gunoi de lângă mine și i-l întind.

— Ai nevoie de așa ceva?

Brooke îl apucă, dar îl privește pierdută.

— Vreau să merg acasă.

— Vrei să-l căutăm pe Kyle?

— Kyle și cu mine am terminat-o, spune Brooke și dă din mână, de parcă așa l-ar face să dispară. Și oricum nu-i aici. M-a adus Viv, dar n-am chef să dau ochii cu ea. O să-mi țină predici.

— Te pot duce eu acasă, îi spun.

— Mersi, se bâlbâie Brooke.

Ellery mă apucă de mânecă.

— Mă duc să-l caut pe Ezra. Mă întorc imediat.

Mă așez pe jos, lângă Brooke, după ce ea pleacă.

— Mai vrei apă?

Brooke îmi face semn că nu, și habar nu am ce aș mai putea să-i spun. Deși locuiesc alături de Katrin de mai bine de patru luni, încă nu mă simt în largul meu lângă fete de genul lor. Mult prea frumoase, prea populare. Prea asemănătoare cu Lacey.

Minutele se târăsc cu greu. Brooke își trage genunchii la piept și își ridică privirea spre mine. Au cearcăne adânci în jurul lor.

— Ai făcut vreodată o greșeală cu adevărat uriașă?, mă întreabă cu vocea joasă.

Mă opresc, vreau să aflu ce se întâmplă cu ea ca să pot da un răspuns pertinent.

— Păi, da. În cele mai multe zile...

— Nu.

Clatină din cap, apoi își îngroapă fața în palme.

— Nu chestii obișnuite. Ceva ce ai vrea să îndrepți apoi, dar nu mai poți.

M-a pierdut. Nu știu cum să-i fiu de ajutor.

— Ca de pildă?

Mă trag mai aproape de ea, ca să aud ce spune, fiindcă vorbește în continuare cu fața în mâini.

— Mi-aș fi dorit să am alți prieteni. Să fi fost totul diferit.

Aud pași în apropiere și mă ridic de jos tocmai când Ellery intră cu Ezra.

— Salut, Mal, zice Ezra, apoi dă cu ochii de Brooke. E bine?

— Vreau să merg acasă, repetă Brooke.

Îi întind o mână ca să o ridic de pe jos.

Își mai revine puțin când ieșim la aer, și nu are nevoie decât de un pic de sprijin până la mașina maică-mii. E cea mai drăguță mașină pe care am avut-o noi vreodată și se datorează mărinimiei lui Peter. Chiar sper ca Brooke să nu vomite în ea. Aparent, și ea se gândește la același lucru, așa că lasă în jos geamul imediat cum urcă.

— Care e adresa exactă?, o întreb când mă urc la volan.

— Briar Lane, numărul șaptesprezece, spune Brooke.

E tocmai în capătul orașului.

Gemenii s-au urcat în spate. Mă întorc spre ei.

— Voi stați chiar aici, la doi pași. Vă las mai întâi pe voi, ca să nu se mai îngrijoreze degeaba bunica voastră?

— Ar fi minunat, spune Ellery.

— Îmi pare rău că a trebuit să plecați de la petrecere, zice Brooke. N-ar fi trebuit să beau nimic. Nu le am cu alcoolul. Așa zice mereu Katrin.

— Eh, nu le știe nici Katrin pe toate.

Pare lucrul cel mai potrivit pe care să-l zic în acel moment.

— Așa sper, spune Brooke, încet.

O privesc, dar e prea întuneric ca să-i descifrez expresia. A părut ca și cum ar fi certată cu Katrin, ceea ce e ciudat. Nu le-am văzut niciodată ciondănindu-se, poate și fiindcă Brooke o lasă pe Katrin să ia toate deciziile.

— Nu aveam de gând să mai stăm, oricum, o liniștesc eu.

Ajuns imediat la casa gemenilor. Luminile sunt stinse, cu excepția unui bec de pe peluză.

— Pare că Nana s-a culcat, spune Ezra și scoate un set de chei din buzunar. Mă îngrijorasem că ne-a așteptat. Mersi că ne-ai dus, Mal.

— N-ai pentru ce.

Ezra iese și o așteaptă pe sora lui, lângă mașină.

— Da, mulțumim, Malcolm, spune Ellery și își trece geanta pe un umăr. Vorbim curând.

— Mâine?, spun eu, poate prea entuziasmat, întorcându-mă cu fața spre ea.

Ochii ei mă privesc mirați și lumea se oprește pentru o secundă. Poate mi-am imaginat că aproape ne-am sărutat în acel subsol, sau că și-a dorit și ea să o facem. Dar dau înainte, pentru că simt că nu am ce face.

— Aș putea să te sun sau ceva. Dacă vrei să..., știi tu, să vorbim.

Doamne. Ce subtil!

Dar îmi zâmbește cu toată sinceritatea, un zâmbet clar, simplu.

— Sigur, sună perfect. Să vorbim.

Brooke își drege vocea, iar Ellery se uită în jur uimită, de parcă ar fi uitat că nu

eram singuri.

Eu, sincer să fiu, uitasem.

— La revedere, Brooke, îi spune ea.

— Pa, zice Brooke.

— O să fii bine?, o mai întreabă pe Brooke, care și-a dus mâna la frunte și suspină.

Acum își dă mâna la o parte și se uită la Ellery. Tace o vreme îndelungată, în timp ce noi schimbăm priviri îngrijorate. Apoi ridică din umeri.

— De ce n-aș fi bine?, spune.

Capitolul cincisprezece

Ellery

Duminică, 29 septembrie

Albumele foto sunt mai vechi de douăzeci de ani, prăfuite și îngălbenite pe margine. Chiar și așa, versiunea în vârstă de șaptesprezece ani a lui Sadie practic sare entuziasmată din pagină, cu rochia ei îndrăzneață, neagră, îmbrăcată la bal, cu coafura rebelă și buzele roșii. Este un eu ușor recognoscibil al celui din prezent. Ceea ce în mod sigur nu pot spune și despre partenerul ei.

— Uau, spune Ezra și se trage mai aproape de mine, pe covorul din sufrageria Nanei.

După ce i-am testat toată mobila incomodă din lemn masiv, ne-am dat seama că podeaua e locul unde ne place cel mai mult să stăm.

— Sadie nu glumea. Vance chiar era sexy pe vremea aia.

— Mda, spun, studiind zâmbetul șăgalnic al băiatului și pomeții lui proeminenți.

Apoi mă uit la ceasul de deasupra șemineului, pentru a cincea oară de când ne-am așezat aici. Ezra îmi surprinde privirea și râde.

— Tot opt jumate e și de data asta. De un minut întreg e aceeași oră, ce să vezi! E prea devreme ca să te sune Malcolm.

Lui Ezra nu i-a scăpat momentul de intimitate și stânjeneală pe care l-am avut cu Malcolm cu o seară în urmă, după ce ne-a adus cu mașina. Nu m-a lăsat să adorm până nu i-am povestit cum era cât pe ce să ne sărutăm, la subsolul casei de la Ferma Groazei.

— Taci din gură, spun, dar simt fluturi în stomac.

Nana intră în sufragerie cu o cârpă de șters praful și cu o soluție pentru lustruit mobila. E ritualul ei pentru fiecare duminică dimineață. La ora șapte slujba de la biserică, apoi gospodărie. În vreun sfert de oră o să ne gonească pe mine și pe Ezra afară de aici, cel mai probabil ca să plivim peluza.

— La ce vă uitați?, ne întreabă.

— Pozele de la bal cu Sadie, spune Ezra.

Mă aștept ca ea să se încrunte, dar pur și simplu se apucă de lustruit mobila.

— Nana, ce părere aveai despre Vance? Pe când ieșea cu mama?, o întreb.

— Nu-mi plăcea în mod special, pufnește ea. Dar știam că n-o să dureze. Așa era Sadie.

Dau alte câteva pagini din album.

— A mers și Sarah la bal?

— Nu, Sarah era mult mai timidă. Singurii băieți cu care schimba o vorbă erau ăia cu care ieșea Sadie.

Nana se oprește, dă draperia la o parte și se uită pe geam.

— Ia uite, oare ce caută aici, așa devreme duminica dimineață?

— Cine?, întreabă Ezra.

— Ryan Rodriguez.

Închid albumul foto, iar Nana se îndreaptă spre ușă, pe care o deschide.

— Bună, Ryan, zice ea, dar înainte să mai adauge și altceva el o întrerupe.

— Ellery e aici?

Pare ușor panicat, grăbit.

— Sigur...

Nu așteaptă ca ea să termine. Trece de ea, caută cu ochii prin cameră până mă observă pe covor. Poartă blugi și un tricou uzat, și pare că nu s-a bărbierit de vreo două zile. Pare mai tânăr acum, când nu poartă uniforma. Mai arată și ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn.

— Ellery, slavă Domnului. Ai fost aici toată noaptea?

— Ryan, ce Doamne iartă-mă?, întreabă Nana speriată, încrucișându-și brațele la piept. E vorba de amenințările legate de bal? S-a întâmplat ceva nou?...

— Da, doar că nu... E ceva diferit...

Polițistul își trece o mână prin păr.

— Brooke Bennett n-a ajuns acasă seara trecută. Părinții ei n-au idee unde se află.

Nici nu-mi dau seama că m-am ridicat în picioare până ce aud o bușitură – albumul foto mi-a alunecat din mână pe jos. Ezra se ridică mai încet. Are fața palidă și se uită când la mine, când la Rodriguez. Înainte să putem spune ceva, Nana scoate un țipăt strangulat. Pentru o secundă am impresia că o să leșine.

— Doamne, Dumnezeule!

Se duce până la un fotoliu și se prăbușește pe el.

— Se întâmplă! Se întâmplă din nou, chiar sub ochii voștri, și nu faceți nimic ca să împiedicați criminalul!

— Încă nu știm ce s-a întâmplat. Încercăm să...

Nana nu-l lasă pe polițist să termine propoziția.

— O fată e dispărută. O fată care a primit amenințări în fața întregului oraș, cu două zile în urmă. Exact ca nepoata mea.

N-am mai văzut-o niciodată pe Nana așa. E ca și cum toate sentimentele pe care și le-a reprimat în ultimii douăzeci de ani au ieșit acum la suprafață. Are fața roșie, ochii inundați de lacrimi, iar tot corpul îi tremură. Mă tulbură imaginea asta a bunicii

mele, care de obicei e atât de calmă și reținută.

— Poliția nu a făcut nimic să le protejeze pe Brooke sau pe Ellery. *Voi* ați lăsat să se întâmple asta.

Polițistul tresare, ca și cum ar fi fost pălmuit.

— Nu am... Uitați, știu cât de tulburătoare e vestea. Cu toții suntem îngrijorați, de asta sunt aici. Dar nu știm dacă Brooke e într-adevăr dispărută. Poate că este la niște prieteni. Avem câțiva colegi care investighează. E prea devreme ca să presupunem că s-a întâmplat ce era mai rău.

Nana își ține mâinile în poală, și le strânge atât de tare încât încheieturile i se albesc.

— Fetele dispărute nu mai vin acasă în Echo Ridge, Ryan, spune ea, cu o voce parcă pustie. Tu știi asta.

Niciunul din ei nu ne acordă atenție mie sau lui Ezra.

— El, spune fratele meu și știu ce are de gând.

Trebuie să le spunem.

Și firește că trebuie să le spunem.

Din ce am auzit până acum, e evident că Rodriguez n-are habar că Brooke a plecat de la Fermă împreună cu noi. Sau că Malcolm a fost cel care a dus-o acasă. Singur.

Aseară, pe locul de lângă șofer, în mașina lui Malcolm, Brooke păruse sfârșită și învinsă, atât de tare încât nu m-am putut abține să nu o întreb:

O să fii bine?

De ce n-aș fi bine?

Nana și polițistul încă mai discută, dar nu pot fi atentă la ce anume. Tot corpul îmi tremură. Știu că trebuie să-i întrerup și să spun ce știu. Știu că trebuie să-l informez pe polițist că prietenul nostru – fratele lui Declan Kelly – a fost ultima persoană care a văzut-o pe prințesa din Echo Ridge înainte ca ea să dispară.

Și mai știu exact cum o să arate asta.

Capitolul șaisprezece

Malcolm

Duminică, 29 septembrie

Capăt senzația de deja vu abia când aterizez în miezul nebuniei.

Duminică dimineața, când intru în bucătărie, nu mi se pare la început straniu că polițistul McNulty stă la masa noastră. El și Peter sunt amândoi în consiliul de administrație al orașului, așa că mă gândesc că or vorbi din nou despre semafoare. Chiar dacă e de abia opt și jumătate dimineața și chiar dacă polițistul ascultă cu prea mare atenție descrierea pe care Katrin o face întâlnirii ei romantice cu Theo de seara trecută.

Mama se fâțâie prin bucătărie, încercând să umple cănile de cafea care nu s-au golit încă de tot. McNulty îi dă voie să i-o umple din nou pe a lui.

— Deci n-ai întâlnit-o deloc pe Brooke seara trecută? Nu te-a sunat, nu ți-a dat vreun mesaj?

— Mi-a dat un mesaj să mă întrebe dacă vin la petrecere, dar nu aveam de gând.

— Pe ce la oră s-a întâmplat asta?

Katrin își scarpină pielea și se gândește.

— În jur de zece, cred?

— Arată-mi telefonul, te rog.

Simt o lovitură în stomac când aud tonul oficial al replicii lui. L-am mai auzit înainte.

— S-a întâmplat ceva cu Brooke?, întreb.

Peter își scarpină maxilarul încă nebărbierit.

— Aparent, nu era în camera ei de dimineață, și patul ei arăta ca și cum n-a dormit nimeni în el noaptea trecută. Părinții ei n-au mai văzut-o de când a plecat ieri la muncă. Nu răspunde la telefon.

Palmele încep să-mi transpire.

— Nu răspunde?, întreb prostește.

Polițistul îi dă lui Katrin înapoi telefonul și el chiar atunci bâzâie. Katrin se uită, citește mesajul, și devine și mai palidă.

— E de la Viv, spune cu o voce care îi tremură. Spune că a pierdut urma lui Brooke la petrecere și n-a mai văzut-o de atunci, nici n-a mai auzit de ea.

Katrin îi întinde lui McNulty telefonul, să citească și el mesajul.

— Chiar mă gândeam că or fi împreună. Uneori, Brooke rămâne peste noapte la

Viv, pentru că locuiește mai aproape de Ferma Groazei, spune Katrin.

Fiori de groază îmi trec prin tot corpul.

Nu se întâmplă asta, nu se poate.

Mama lasă deoparte cafetiera și se întoarce spre mine.

— Malcolm, n-ai văzut-o din întâmplare pe Brooke când te-ai dus să-i iei pe gemeni, nu?

Polițistul McNulty ridică privirea spre mine.

— Ai fost la Ferma Groazei seara trecută, Malcolm?

Căcat, căcat, căcat.

— Doar să-i ia pe frații Corcoran, precizează repede mama.

Dar nu neapărat ca și cum s-ar teme că am intrat în vreun bucluc.

Nu are nici cea mai vagă idee.

Polițistul își așază mai comod coatele pe masa din bucătărie.

— Ai văzut-o din întâmplare pe Brooke?

Tonul lui are o urmă de interes, dar nu este la fel de intens ca pe vremea când îl interoga pe Declan.

Nu încă.

Cu cinci ani în urmă, eram într-o altă bucătărie – cea de la mica noastră fermă, la câțiva kilometri depărtare de aici. Tata stătea încruntat într-un colț, iar mama se agita, în vreme ce fratele meu stătea față în față cu McNulty și îi repeta aceleași lucruri, la nesfârșit.

N-am mai văzut-o pe Lacey de două zile. Nu știu unde era în seara aia. Ieșisem cu mașina.

Unde ai mers?

Conduceam fără țintă. Mai fac asta uneori.

Era cineva cu tine?

Nu.

Ai sunat pe cineva sau ai dat vreun mesaj?

Nu.

Deci ai condus de unul singur timp de… cât? Două, trei ore?

Mda.

Pe când aveau conversația respectivă, Lacey era deja moartă. Nu doar dispărută. Lucrătorii care amenajau parcul îi descoperiseră cadavrul înainte ca părinții ei să-și dea seama că lipsea. Stăteam în sufragerie, în timp ce polițistul îl interoga pe fratele meu, și mă uitam la un show de televiziune fără să fiu propriu-zis atent la ce se întâmpla pe ecran. Nu mă dusesem în bucătărie. Nu spusesem nimic. Pentru că nu mă afecta pe mine, nu neapărat, cu excepția faptului că întreaga poveste a devenit o bombă cu ceas care în cele din urmă mi-a aruncat în aer familia.

— Eu...

Îmi ia deja prea mult ca să răspund. Mă uit la fețele din jur, căutând indicii legate de ceea ce ar trebui să spun, dar tot ce văd sunt aceleași expresii pe care le au când încep eu să vorbesc: mama e atentă, Katrin exasperată, Peter are aerul că-ți face o favoare dându-ți o parte din atenția lui.

Polițistul își notează ceva, apoi ochii lui se ridică să mă inspecteze, într-un fel aproape leneș, detașat. Până când vede la mine un amănunt care îl determină să-și piardă calmul, de parcă ar fi o pisică a cărei jucărie a început brusc să se miște. Se apleacă spre mine, cu ochii lui de un albastru spre gri sfredelindu-mă.

— Ai ceva să ne spui, Malcolm?, mă întreabă.

Capitolul șaptesprezece

Ellery

Duminică, 29 septembrie

De data asta, spre deosebire de accidentul oribil a cărui victimă a fost domnul Bowman, sunt un martor bun. Îmi amintesc toate detaliile.

Țin minte cum i-am luat agrafele pentru hârtie lui Brooke, din mână, cum am luat-o pe a doua dintre ele mai apoi de pe jos.

— Agrafe pentru hârtie?, mă întreabă polițistul Rodriguez.

A intrat direct în tipicul interogatoriilor de îndată ce Ezra i-a spus că am plecat de la Ferma Groazei împreună cu Brooke. Ne-am mutat cu toții în bucătărie, și Nana ne-a făcut cacao cu lapte. Iau cana fierbinte de la Nana, recunoscătoare, și îi explic polițistului ce s-a întâmplat înainte ca Ezra să ni se alăture mie și lui Malcolm.

— Da, agrafe. Aveau marginile întinse, îndreptate. Am senzația că oamenii se joacă în felul ăsta cu ele, când sunt nervoși.

Eu una o mai fac. N-am întâlnit vreun astfel de obiect pe care să nu-l transform într-o sârmuliță dreaptă.

Îmi amintesc că Brooke se prostea, se bâlbâia și făcea glume.

— A spus un banc inspirat din *The Office*, spun.

— *The Office*?, se miră polițistul.

— Show-ul TV.

Pare că nu-l știe și mi se pare ciudat, nu văd cum o persoană care are puțin peste douăzeci de ani nu a auzit de el.

— Era de fapt un banc despre penisuri, îi spun.

Ezra se îneacă, iar fața lui Rodriguez se colorează într-un roșu aprins.

— Pentru numele Domnului, Ellery, izbucnește Nana. Asta e o altă discuție și e nepotrivită.

— Credeam că are legătură, spun și ridic din umeri.

În mod cert, are rost să-l observi pe Rodriguez cum reacționează când e luat prin surprindere.

Acum, spre exemplu, își drege vocea și îmi evită privirea.

— Și ce s-a mai întâmplat după... glumă?

— A băut apă. Am întrebat-o ce căuta la subsol. Apoi a părut că se neliniștește tot mai mult.

Îmi amintesc cuvintele ei.

N-ar fi trebuit s-o fac. Trebuie să le arăt. Nu e cinstit. Asta e întrebarea de un milion de dolari, nu? Ce s-a întâmplat într-adevăr?

Mi se strânge stomacul. Sunt genul acela de lucruri care par complet lipsite de sens când sunt spuse de o fată amețită la o petrecere, dar care dobândesc sens după ce fata în cauză este dată dispărută. Brooke a dispărut. Nu cred că încă am asimilat vestea. Tot mă gândesc că Rodriguez va primi în orice secundă un telefon de la colegii lui, care îi vor spune că au găsit-o, că era cu niște prieteni.

— Părea că stă gata să izbucnească în plâns și am întrebat-o dacă avea legătură cu serbarea sportivă, dar a negat, îi spun mai departe.

— Ai insistat?, mă întreabă Rodriguez.

— Nu. A zis că vrea să meargă acasă. M-am oferit să-l caut pe Kyle, însă a spus că s-au despărțit. Și că oricum nu era acolo. Așa că Malcolm s-a oferit s-o ducă cu mașina, iar ea a fost de acord. Atunci m-am dus să-l caut pe Ezra. Nu era în niciun fel plănuit ca Malcolm s-o ducă acasă... a fost o decizie la fața locului.

Fața polițistului se încruntă.

— Ce vrei să spui?

O întrebare bună. Ce vreau să spun? Creierul meu lucrează neîncetat de când Rodriguez a spus că Brooke e dispărută. Încă nu știm ce înseamnă asta, dar știu un lucru – dacă nu apare în curând, oamenii se vor gândi la ce e mai rău, apoi vor începe să arate cu degetul. Vor căuta un suspect. Iar acesta va fi ultimul om care a văzut-o în viață.

E clișeul care apare în toate filmele polițiste – vinovat e prietenul, vecinul sau colegul despre care toți spun că era așa de treabă, încât nimeni nu s-ar fi gândit că ar putea fi capabil de așa ceva. Iar eu știu cu certitudine un lucru: nu a existat vreun plan diabolic al lui Malcolm să rămână singur cu Brooke. Voia doar să-i dea o mână de ajutor.

— Ce vreau să spun e că a fost doar o întâmplare că Malcolm a sfârșit prin a o duce pe Brooke acasă cu mașina. Nici nu știam că ea era la petrecere.

— Bine, spune polițistul, cu o expresie indiferentă. Deci, ai plecat să-l cauți pe Ezra. Malcolm a rămas singur cu Brooke cât timp?

Mă uit la Ezra, care ridică din umeri.

— Vreo cinci minute?, spun.

— Părea că s-a schimbat ceva în starea de spirit a lui Brooke când te-ai întors?

— Nu. Era tot tristă.

— Dar mai devreme ai spus că nu era tristă. Că făcea glume.

— Mai întâi făcea glume, apoi s-a întristat, îi reamintesc.

— În regulă. Descrieți-mi vă rog drumul până la mașină, amândoi.

O mai ținem așa vreo zece minute, până când ajungem la momentul în care eu am întrebat-o pe Brooke dacă o să fie bine. Sar peste partea în care Malcolm m-a întrebat dacă mă poate suna a doua zi. Nici Ezra nu pomenește de faza aia.

— Când ea a răspuns că nu există vreun motiv pentru care nu ar fi, repetă polițistul.

— Mda.

— Și ce i-ai răspuns?

— Nu i-am mai răspuns.

Mă cuprinde acum regretul brusc că ar fi trebuit s-o fac.

— În regulă, zice Rodriguez și își închide carnetul. Vă mulțumesc. Mi-ați fost de un real ajutor. O să vă contactez dacă o să mai am întrebări.

Îmi dau seama că aveam pumnii strânși. Îmi relaxez mâinile. Palmele îmi sunt transpirate.

— Dacă o găsiți pe Brooke, ne spuneți și nouă?

— Desigur. Mă duc la secție acum. Poate a ajuns deja acasă, poate e certată de părinți. De cele mai multe ori, asta sperăm să se întâmple.

Îi aruncă o privire rușinată Nanei și știu la ce se gândește. De cele mai multe ori așa se termină genul acesta de situații de criză. Când cineva dispare, ofițerii de poliție sunt instruiți să spună astfel de lucruri, pentru ca apropiații victimei să nu se panicheze.

Dar, în Echo Ridge, asta nu mai liniștește pe nimeni.

Pentru că Nana are dreptate. Nu se adeverește niciodată.

Capitolul optsprezece

Malcolm

Duminică, 29 septembrie

— Ești un martor important, Malcolm. Nu te grăbi.

McNulty stă în continuare cu coatele sprijinite de masă. Are mânecile suflecate, și pot vedea la ceasul lui că e 9.15. Brooke e dispărută de aproape zece ore. Nu pare așa mult, dar te gândești că este o eternitate când începi să-ți imaginezi tot ce i se putea întâmpla în timp ce toată lumea dormea.

Stau pe scaun lângă polițist. Este doar vreun metru și jumătate între noi, dar nu pare de ajuns. Mă fixează cu privirea lui rece. A spus că sunt martor, nu suspect, dar simt că nu așa mă privește.

— Asta-i tot, spun. E tot ce îmi amintesc.

— Deci gemenii Corcoran îți vor confirma versiunea până în momentul în care i-ai lăsat acasă la ei?

Iisuse. Îmi vor *confirma versiunea*. Mi se strânge stomacul. Ar fi trebuit să o duc mai întâi pe Brooke acasă. Lucrurile ar fi stat acum complet diferit.

— Da, spun.

Oare ce naiba crede acum Ellery despre mine? Oare a aflat de dispariție?

Pe cine păcălesc? Suntem în Echo Ridge. Polițistul e la noi acasă de mai bine de o oră, ceea ce înseamnă că toată lumea a aflat deja.

— În regulă, spune McNulty. Hai să ne întoarcem puțin în timp. Ai observat ceva neobișnuit la Brooke în ultimele săptămâni? Ceva care să te fi surprins?

Îmi îndrept privirea spre Katrin. Stă sprijinită de dulap, dar are corpul atât de rigid, de parcă ar fi al unui manechin.

— Nu pot spune că o cunosc atât de bine pe Brooke. Nu o văd foarte des.

— Dar vine pe aici cam tot timpul, nu?, întreabă McNulty.

Pare că a prins un fir, dar nu știu exact ce. Se uită la piciorul meu, care bate în podea, nervos. Îmi apăs pumnul în coapsă și încerc să-mi stăpânesc piciorul, să nu se mai miște.

— Vine, dar nu ca să piardă vremea cu mine.

— Credea că ești drăguț, se bagă Katrin în discuție.

Ce mama naibii? Mi se pune un nod în gât și nu mai pot spune nimic.

Toată lumea se întoarce spre Katrin.

— Tot zicea asta în ultimul timp. Weekend-ul trecut, când a rămas să doarmă la

noi, m-am trezit în totul nopții și nu era în cameră. Am stat trează vreo douăzeci de minute și nu s-a întors. M-am gândit că poate venise la tine, Malcolm. Mai ales că s-a despărțit de Kyle la câteva zile după asta.

Cuvintele mă lovesc ca un pumn în stomac. De ce mama dracului ar spune Katrin ceva de genul ăsta? Sigur știe în ce lumină mă pune. Voi deveni și mai suspect decât eram deja.

— Nu venise la mine, spun.

— Malcolm nu are iubită, se grăbește maică-mea să precizeze.

În intervalul de jumătate de oră, pare că a îmbătrânit un an. Obrajii îi sunt supți, părul i s-a desprins din coc, iar între sprâncene i s-a format o cută adâncă. Știu că a revizitat și ea aceleași amintiri ca mine.

— Nu e genul care să petreacă prea mult timp cu fetele. Nu e...

Nu e Declan.

Asta avea de gând să spună.

Polițistul se uită la mine și mai acuzator.

— Dacă era ceva între tine și Brooke, Malcolm, acum e momentul să îmi spui. Nu înseamnă că ești în vreun necaz.

Falca îi zvâcnește, trădându-i minciuna.

— E doar o piesă din puzzle-ul pe care vrem să-l completăm.

— Nu era nimic între noi, spun și mă uit la Katrin.

S-a tras mai aproape de Peter. El a rămas tăcut încă de la început, cu brațele încrucișate, cu o figură preocupată.

— O vedeam pe Brooke doar când era cu Katrin. În afară de o dată când... Am văzut-o cu câteva zile în urmă. Eram în mașină cu Mia, adaug repede. Am văzut-o în centru, vorbind cu Vance Puckett.

Polițistul se încruntă, surprins. Se aștepta la cu totul altceva.

— Vance Puckett?

— Da. Zugrăvea atelierul de reparații auto Armstrong, peste graffiti-ul recent, iar Brooke a venit la el. Aveau o discuție aprinsă. M-ați întrebat dacă am văzut ceva ieșit din comun. Asta a fost... mai neobișnuit.

Știu că sună ca și cum aș fi vinovat și aș încerca să îndrept atenția poliției pe o pistă greșită.

— Interesant. O să discut cu Vance. Mersi pentru informații.

Polițistul se lasă pe spate în scaun. Poartă pantaloni bine călcați și o cămașă apretată, și îmi dau seama că probabil se pregătea să meargă la biserică.

— Mai e ceva ce crezi că ar trebui să știm?

Îmi simt telefonul atârnând greu în buzunar. Nu a bâzâit, ceea ce înseamnă că Mia

nu s-a trezit încă. Ultimul mesaj pe care l-am primit e cel pe care mi l-a trimis Declan, pe când eram în drum spre Casa Ororilor. Mesaj în care mă anunța că s-a întors în oraș.

Ce căuta aici? Ce făcea fratele meu aici, când a dispărut o nouă fată?

Dacă îi arăt acum mesajul lui McNulty, lucrurile se vor schimba complet. Katrin nu va mai arunca cu săgeți otrăvite în mine. McNulty nu-mi va mai pune aceeași întrebare într-un milion de feluri diferite. Suspiciunea lui se va muta de la mine la persoana pe care o avea în vizor încă de la moartea lui Lacey. La Declan.

Îmi păstrez telefonul în buzunar.

— Nu, nu mai este nimic altceva.

Capitolul nouăsprezece

Ellery

Duminică, 29 septembrie

Nu pot sta jos.

Fac ture prin casa Nanei întreaga după-amiază, ridicând lucruri de jos și apoi lăsându-le să cadă la loc. Pe rafturile bibliotecii are bibelouri care reprezintă îngerași. Băieți și fete cu păr blond și obraji rozalii, care se urcă în copaci sau se îmbrățișează. Când am ridicat unul să-l privesc mai bine, în urmă cu vreo două zile, Nana mi-a zis că Sadie îl spărsese pe când avea zece ani.

— L-a izbit de pământ și i-a crăpat capul în două. A lipit apoi bucățile la loc. Timp de câteva săptămâni n-am observat.

Dacă știi însă unde să te uiți, e evident. O dungă subțire trece pe fața îngerașului.

— Te-ai supărat când ai văzut?, am întrebat-o pe Nana.

— M-am înfuriat. Le colecționam cu atenție. Fetele nici nu ar fi trebuit să pună mâna pe ele. Dar Sadie nu se putea abține. Știam că ea fusese, chiar și când Sarah a venit la mine și a luat vina asupra ei?

— Așa a făcut? De ce?

— Nu voia ca sora ei să fie pedepsită, spusese Nana. Bănuiesc că eram mai dură cu Sadie. Pentru că ea intra de fiecare dată în belele.

Pentru prima dată de când vorbim despre Sarah, în vocea Nanei simt tristețe, chiar durere. Îmi dau seama însă că ar putea fi de fapt pentru mama mea. Pentru o fată ale cărei bucăți s-au spart și au fost apoi lipite neîndemânatic la loc. Făcută să stea în picioare, dar să nu mai fie aceeași persoană.

În sufragerie e o singură fotografie de familie. Nana și bunicul meu, trecuți de treizeci și cinci de ani, iar Sadie și Sarah care par în jur de doisprezece ani. O ridic și le privesc fețele. Singurul meu gând este că habar nu aveau ce-i așteaptă.

Tot așa cum familia lui Brooke n-a avut nicio idee. Sau poate au avut. Poate că își făcuseră griji de când dulapul fetei lor a fost vandalizat, de când carnea crudă i-a fost aruncată pe mașină. Poate că s-au întrebat ce era de făcut. Poate că acum regretă teribil. Pentru că e deja ora unu, la prânz, și nimeni n-a aflat nimic despre ea.

Telefonul îmi bâzâie și las poza din mână ca să mi-l scot din buzunar. Inima îmi sare când văd că e un mesaj de la Malcolm.

Putem vorbi?

Ezit. M-am gândit și eu să-i scriu după ce a plecat Rodriguez, dar n-am știut ce să-i

spun. Încă nu știu. Apar puncte-puncte, semn că el încă tastează, și îmi țin respirația așteptând.

O să te înțeleg dacă nu vrei s-o faci.

Chestia este că vreau.

Bine. Unde?

Unde vrei tu. Să trec pe la tine?

E o idee bună, pentru că mai mult ca sigur Nana nu mă va lăsa să ies din casă astăzi. Sunt surprinsă până și că m-a lăsat singură și că s-a dus la subsol să se ocupe de rufe.

Când?, îi scriu.

În zece minute?

Bine.

Urc și bat în ușa camerei lui Ezra. Nu răspunde, probabil ascultă muzică tare cu căștile în urechi. E portița lui de scăpare de fiecare dată când e agitat. Deschid ușa și el este la birou, cu căștile bine puse pe urechi, holbându-se la laptop. Sare speriat când îl ating pe umăr.

— Malcolm vine încoace, îi spun.

— Da? De ce?

— Păi... nu a spus. Dar presupun că... știi tu. Vrea să vorbim despre Brooke.

Mă gândesc la mesajul în care îmi spunea că înțelege dacă eu nu vreau să-i vorbesc.

— Și poate ne va spune ce s-a întâmplat după ce ne-a lăsat pe noi.

— Știm ce s-a întâmplat, spune Ezra.

Am auzit deja o versiune de la Nana, care a auzit de la Melania, care cel mai probabil știe de la Peter Nilsson. Unul dintre cei din Echo Ridge care știu ce se petrece în fiecare colț al orașului.

— Malcolm a lăsat-o pe Brooke în fața casei și ea a intrat înăuntru, spune Ezra, care se încruntă când eu nu răspund. Ce, tu nu crezi că așa a fost? Ellery, e prietenul nostru!

— Pe care îl cunoaștem de o lună. Și pe care l-am cunoscut ținând un tub de spray în mână, la strângerea caritabilă de fonduri în memoria lui Lacey. Uite, tot ce spun e că are ceva sens să ne îndoim de spusele lui.

— Tu te îndoiești?, mă întreabă Ezra.

Ezit. Vreau să spun că nu. Nu l-am văzut niciodată pe Malcolm altfel decât blând și amabil, chiar și când era supărat. Să nu mai spunem că și-a petrecut cinci ani în umbra fratelui său, suspectat de crimă. Chiar dacă ar fi fost genul care să-i facă ceva rău lui Brooke, nu e idiot. Nu s-ar pune în aceeași situație în care a fost Declan.

Doar dacă nu cumva toată povestea a fost gândită de la început așa.

E obositor să întorc asta pe toate părțile. Ezra e norocos că nu a citit la fel de multe

romane polițiste ca mine. Eu nu mi le pot scoate din minte.

Ezra pare dezamăgit, dar nu și surprins.

— Exact de așa ceva nu avem nevoie acum, El. De teorii complicate și fantastice care să îndepărteze atenția oamenilor de la ce se întâmplă cu adevărat.

— Și ce se întâmplă cu adevărat?

Își freacă ușor fruntea.

— La naiba dacă știu. Dar nu cred că e implicat prietenul nostru, doar pentru că a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— O să-l aștept afară. Vii și tu?

— Mda, zice Ezra, scoțându-și căștile din jurul gâtului și lăsându-le să cadă pe biroul aglomerat.

S-a chinuit mai mult decât mine să-și personalizeze camera. A lipit postere cu trupele lui preferate și poze cu prietenii din ultima școală prin care am trecut. Arată ca dormitorul obișnuit al unui adolescent, în timp ce al meu arată mai mult a cameră de hotel. Nu știu ce aștept. Poate sentimentul că aici sunt acasă.

Coborâm și ieșim pe verandă, așezându-ne apoi pe băncuța de lângă ușă. După numai două minute, mașina doamnei Nilsson oprește pe aleea noastră de acces. Malcolm ne face cu mâna, un gest anemic, apoi pornește spre noi. Mai e loc pe băncuță, dar nu se așază. Se sprijină de balustrada verandei, își bagă mâinile în buzunare și ne privește.

Nu știu unde să mă uit exact, așa că îmi aleg ca punct fix umărul lui.

— Bună, spune Malcolm.

— Cum reziști, Mal?, întreabă Ezra.

Trag cu ochiul și observ că fața lui Malcolm se relaxează puțin. Înseamnă enorm, îmi dau seama, că Ezra l-a întâmpinat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Se putea și mai bine, zice. Am vrut să vă spun ce i-am zis polițistului McNulty. Că am văzut-o pe Brooke ajungând în siguranță acasă. Am văzut-o cum a intrat și a încuiat ușa. Apoi m-am dus acasă și am aflat abia în dimineața asta despre dispariția ei, odată cu toți ceilalți locuitori ai orașului.

Mă privește pe mine, de parcă ar ști că eu sunt cea cu dubiile.

— Știm. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit, spune Ezra, repetând ce mi-a zis și mie. Oamenii nu te pot acuza pentru așa ceva.

— Păi... faza e că tot spune niște chestii Katrin. Crede că eu și Brooke aveam o relație.

Îi simt nodul din gât.

Rămân nemișcată, iar Ezra întreabă:

— Ce? Cum așa?

— Habar n-am. Katrin m-a întrebat săptămâna trecută dacă vreau să merg cu Brooke la bal. Pentru că ea tocmai se despărțise de Kyle și nu avea partener.

Îmi aruncă o privire, pe care o surprind doar cu colțul ochiului, fiindcă am început din nou să mă uit fix la umărul lui.

— Nu am invitat-o, iar Katrin nu a mai adus vorba despre asta. Doar atunci a vorbit despre mine și Brooke, a fost singura dată, și oricum ideea fusese să mergem la bal doar ca amici.

Mă uit la dușumeaua de lemn de la picioarele noastre și văd un gândac care se târăște și se strecoară printr-o crăpătură.

— Credeam că te înțelegi bine cu Katrin, spun.

— Și eu credeam, spune Malcolm, cu vocea răgușită acum. Sincer, chiar nu știu de unde îi vin ideile astea. Mi se face rău. Sunt teribil de îngrijorat pentru Brooke. Dar nu e adevărat că aveam ceva împreună, absolut deloc. Am vrut s-o știți și voi.

Îi întâlnesc în final privirea. Are ochii triști și speriați. Și da... blânzi. În clipa aia aleg să nu mă gândesc că este băiatul timid și amabil pe care nu l-ai suspecta niciodată, sau cineva care a avut un motiv și o ocazie sau ce-mi mai zburdă mie prin minte.

Aleg să cred că e persoana pe care mi-am imaginat-o mereu.

Aleg să am încredere în el.

— Te credem, îi spun, iar el răsuflă vizibil ușurat.

Capitolul douăzeci

Malcolm

Luni, 30 septembrie

La ora prânzului, Brooke e în continuare dispărută. Și experimentez la prima mână o parte din ce a trăit fratele meu în urmă cu cinci ani.

Toții elevii de la Liceul Echo Ridge s-au holbat la mine întreaga dimineață. Cu toții au aruncat vorbe pe la spatele meu, cu excepția câtorva mai tupeiști care mi le-au spus direct în față. Cum ar fi Kyle McNulty. El și sora lui, Liz, au fost plecați întreg weekendul la prietenele ei de la Universitatea din Vermont, așa că poliția nu a trecut pe la el. De cum am intrat pe culoarul liceului, de dimineață, m-a apucat de braț și m-a îmbrâncit într-un dulap.

— Dacă i-ai făcut ceva lui Brooke, te omor, a mormăit.

L-am îmbrâncit și eu.

— Să te fut, McNulty.

Probabil că m-ar fi pocnit dacă nu ar fi intervenit un profesor, care ne-a despărțit.

Acum eu și Mia am pornit spre cantină, trecând în drumul nostru pe lângă posterele care anunță balul. De dimineață, directorul Slate a spus că, deși încă nu s-au hotărât dacă să renunțe la bal, cu siguranță va fi ceva mai modest anul acesta. A terminat prin a ne ruga să anunțăm orice vedem suspect. Sau pe oricine.

Dar e evident că pentru cei mai mulți dintre colegii mei eu sunt suspectul.

Dacă nu mi-ar veni să vomit, aproape că m-aș amuza de cât de fioros întoarce Mia toate privirile celor care se holbează la noi.

Câțiva amici de-ai lui Kyle ne taie calea.

— Numai încercați, le spune ea. Sper s-o faceți.

La cantină, luăm câte o tavă. Îmi pun pe a mea niște mâncare despre care știu sigur că nu o să am chef s-o mănânc, apoi ne îndreptăm spre masa noastră obișnuită. Ne așezăm cu spatele la perete, ca să cuprindem cu privirea întreaga sală. Dacă vine cineva să mă atace, măcar să nu fiu luat prin surprindere.

Mia aruncă o privire plină de ură spre masa lui Katrin, unde Viv gesticulează dramatic.

— Deja își pregătește următorul reportaj, sunt sigură. I s-a oferit exact punctul culminant și întorsătura de care are nevoie.

Încerc să beau din sticla cu apă.

— Iisuse, Mia. Sunt prietenele noastre.

— Nu mai fi atât de idealist când vine vorba de oameni, Mal, spune Mia. Nimeni nu ține cu tine. Ar trebui...

Nu mai termină ce a început, pentru că zgomotul crește în sala de mese. Gemenii Corcoran au ieșit de la coadă, cu tăvile în mâini. Încă nu am vorbit cu ei azi, și peste tot pe unde i-am văzut erau în mijlocul câte unui grup. Toată școala e la curent că ei au fost penultimele persoane care au văzut-o pe Brooke înainte să dispară, și toată lumea vrea să audă de la ei ce s-a întâmplat sâmbătă seara. Îmi imaginez ce întrebări li se pun:

Știați că Malcolm și Brooke s-au combinat?

Se comportau ciudat unul în preajma celuilalt?

Se certau?

Credeți că el i-a făcut ceva?

Mi-am dat ieri seama că Ezra e exact ca Mia – nu i-a trecut nicio secundă prin cap că aș fi putut face altceva decât să o las pe Brooke acasă. Mintea lui Ellery însă nu funcționează neapărat așa. E suspicioasă din oficiu. Pricep asta, dar... mă doare. Și chiar dacă părea convinsă în cele din urmă, nu sunt sigur că își va menține părerea bună despre mine după ce va auzi toate bârfele colegilor noștri.

Mia se uită la cei doi de parcă mi-ar citi gândurile. Ezra ne observă în aceeași clipă în care Katrin ridică de la masa ei o mână în aer și o cheamă pe Ellery. Katrin îl ignoră pe Ezra, și mă simt recunoscător când el pornește spre masa noastră. Chiar dacă știu că stă cu noi fiindcă nu e invitat în altă parte.

Ellery ezită, și întreaga cantină se oprește ca s-o privească. Și-a lăsat părul creț desfăcut astăzi, și când se uită spre Katrin buclele îi acoperă jumătate din față. Inima îmi bate cu putere în timp ce îmi spun că nu contează ce decizie va lua. Nu schimbă nimic. Brooke va fi dispărută în continuare, iar jumătate din oraș mă va urî doar pentru că fac parte din familia Kelly.

Ellery ridică mâna și o salută pe Katrin, apoi îi întoarce spatele și pornește pe urmele lui Ezra, spre noi. Expir parcă pentru prima dată pe ziua de azi, ușurat, dar zgomotul din sala de mese devine și mai pregnant. Ezra trage două scaune.

— Bună, spune el, cu voce joasă.

Ellery își așază tava lângă a lui, apoi se lasă să cadă pe scaunul liber, oferindu-mi o încercare de zâmbet.

Și uite așa, devenim împreună proscrișii liceului.

Nu e bine, nu e corect.

Din tot ce a spus Brooke la Ferma Groazei, asta e partea pe care nu mi-o pot scoate din minte.

La fel pățește și Ellery.

— Singura dată când am stat la prânz cu ea și Katrin, părea atât de obosită și devastată. În mod clar o supăra ceva.

Suntem acasă la Mia, după ore, trântiți prin sufrageria ei. Mă tot uit pe site-urile de socializare, sperând să apară vreo noutate legată de Brooke, dar nu văd decât știri despre organizarea unei echipe de căutare. Poliția nu vrea ca oamenii să facă vreo chestie pe cont propriu, așa că recrutează voluntari pe care să-i pună apoi la treabă.

Daisy e închisă în dormitorul ei, ca de obicei, și părinții Miei lipsesc. Slavă Domnului! Îmi place să cred că domnul și doamna Kwon nu m-ar trata diferit față de cum au făcut-o până acum, dar nu sunt pregătit să aflu dacă într-adevăr așa e.

— Poate că de asta vorbea cu Vance, spune Mia. Poate îi cerea ajutorul.

Ezra o privește sceptic.

— Nu știu ce să zic. L-am întâlnit o singură dată, dar nu pare genul care să-ți sară în ajutor dezinteresat.

— A fost partenerul de la bal al lui Sadie, spune Ellery. Nu înseamnă mare lucru, știu, dar nu e ciudat cum dăm peste tot de el?

— Ba da, sunt eu de acord. Dar a fost reținut de poliție toată noaptea de sâmbătă.

— Așa spune polițistul McNulty, precizează Ellery, insinuant.

— Ce, vrei să spui că... inventa?

— Nu cred că poliția din Echo Ridge e foarte competentă. Tu crezi?, mă întreabă. E ca și cum cineva le-a desenat o hartă și le-a spus care va fi următoarea victimă. Iar ea a dispărut oricum.

Aproape că înghite ultimul cuvânt, așa cum stă ghemuită în fotoliul uriaș din piele al familiei Kwon. Tresar, dându-mi seama cât de pierdută pare dintr-o dată, și realizez cât de captivat am fost de propriile probleme, într-atât încât nu mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Ești speriată, spun.

Sigur că e. Era și ea pe acea listă.

Ezra se apleacă spre sora lui.

— N-o să pățești nimic, El.

De parcă ar putea să o apere de psihopați criminali, doar cu puterea voinței. Mia dă și ea din cap, încercând s-o asigure că așa va fi.

— Știu, spune Ellery, strângându-și genunchii la piept și rezemându-și bărbia de ei. Așa a operat mereu, nu? O singură fată. Nu trebuie să-mi fac griji pentru mine acum, sau pentru Katrin. Doar pentru Brooke.

Nu are rost să-i reamintesc că nu avem momentan nici cea mai vagă idee de cum operează.

— Ne putem face griji pentru toate, dar va fi bine, Ellery. O să ne asigurăm de asta, spun.

Nu știu câtă valoare au vorbele unui tip care a crezut că a dus-o pe Brooke acasă în siguranță, dar mai mult nu pot face.

Pe scară se aud niște pași ușori, apoi Daisy apare îmbrăcată într-un pulover supradimensionat, cu ochelari de soare enormi, ținându-și și geanta în dreptul feței ca pe un scut.

— Ies un pic, spune, apoi merge la cuier și apucă o jachetă.

Se mișcă repede, de parcă ar pluti prin cameră.

— Mbine, zice Mia, uitându-se în telefon, de parcă nu i-ar acorda mare atenție.

Dar, imediat cum Daisy dispare pe ușă, Mia ridică privirea.

— S-o urmărim!, propune și sare imediat în picioare.

Ezra și Ellery ridică dintr-o sprânceană în același timp. Sunt aproape comici.

— Dar știm deja unde se duce, mă împotrivesc eu, iar fața mi se înroșește atunci când gemenii schimbă priviri mirate.

Minunat, acum par și genul care spionează fetele.

— Însă nu știm de ce, spune Mia, trăgând cu ochiul pe fereastră. Daisy merge la psiholog și nu mi-a vorbit niciodată despre asta, îi lămurește pe gemeni. M-am săturat de secretele tuturor. Dacă ne grăbim, putem să dăm de capătul ăstuia. Uite, tocmai pleacă, haideți să mergem.

— Mia, e ridicol, spun, dar, spre surpriza mea, gemenii deja aleargă la ușă.

Niciunul nu pare îngrijorat că Mia își spionează sora cu ajutorul meu. Așa că ne înghesuim în Volvo-ul maică-mii, și mergem pe același drum pe care a mai luat-o Daisy și joia trecută. O ajungem din urmă și lăsăm câteva mașini să se interpună între noi.

— Să n-o scapi. Avem nevoie de răspunsuri, îmi ordonă Mia.

— Dar ce veți face? Dați buzna în ședința ei de terapie?

Ezra pare confuz și tulburat. Sunt de acord cu el – chiar și dacă nu ar fi o gravă violare a intimității lui Daisy, nu văd cum am putea-o face concret.

— Nu știu, ridică Mia din umeri.

E tipic pentru ea – trece la acțiune fără să aibă dinainte un plan.

— Merge de două ori pe săptămână. E destul de mult, nu credeți?, ne întreabă.

— Mă depășește, spun, și încerc să fiu pregătit pentru a coti la dreapta, fiindcă pe acolo o luase Daisy data trecută.

Doar că, de data asta, merge drept înainte. Reintru la loc în coloană, spre disperare unuia din spate, care mă claxonează.

— Perfect, glumește Ezra. Ești discret, nu glumă.

Mia se încruntă.

— Acum unde naiba se duce?

— Poate la sală? La cumpărături?, zic.

Dar Daisy nu se oprește în centru și nici nu intră pe autostrada care duce la mall. Trecem de Taverna Bukowski, intrăm în Solsbury, unde casele sunt mai mici și mai apropiate ca în Echo Ridge, iar peluzele mai neîngrijite.

Trece de un magazin de băuturi, apoi oprește în fața unui ansamblu rezidențial pe care scrie *Apartamente de închiriat*. Sunt genul ăla de locuințe ieftine. Le cunosc bine, pentru că am stat și eu cu mama într-una, înainte ca ea să se combine cu Peter.

— Își caută un loc unde să se mute?, se întreabă Mia, nedumerită.

Parchează Nissan-ul în fața apartamentului cu numărul 9. În dreapta ei este parcată o mașină albastră, apoi un loc liber, în care bag și eu mașina. Ne lăsăm pe spate în scaune ca să nu fim văzuți. Dacă Daisy și-ar întoarce privirea, ar recunoaște Volvo-ul maică-mii.

Dar noroc că ea doar coboară și nu se uită în jur, merge țintă spre ușa apartamentului.

Bate o dată, de două ori, de trei ori.

Își scoate ochelarii de soare și îi bagă în geantă, apoi mai bate încă o dată.

— Poate că ar trebui să o ștergem acum. Dacă nu răspunde nimeni și ea se întoarce...

Cuvintele mi se opresc pe buze când ușa de la numărul 9 se deschide. Cineva o îmbrățișează pe Daisy, o ridică în aer și o sărută.

— Doamneee, Daisy are un iubit, zice Mia, țopăind pe locul ei. Uite, asta era ceva la care nu mă așteptam!

Cu toții ne holbăm pe geamurile mașinii ca să prindem o imagine mai clară, dar numai când Daisy se desprinde din îmbrățișare îmi dau seama cine este tipul – împreună cu o expresie de pe fața lui pe care n-am mai văzut-o de ani buni.

Fratele meu zâmbește cu gura până la urechi, înainte să o tragă pe Daisy înăuntru și să închidă ușa.

Capitolul douăzeci și unu

Ellery

Luni, 30 septembrie

— Așadar, spune Malcolm, făcându-și de lucru cu masa de foosball. Asta a fost de-a dreptul interesant.

După ce am plecat de la apartamentul lu Declan, ne-am oprit în primul loc unde am știut sigur că Daisy nu ar avea de ce să se oprească la întoarcere. S-a întâmplat să fie Chuck E. Cheese. Nu am mai fost la un astfel de fast food de ani buni, și am uitat ce atac senzorial e acolo. Jocuri mecanice care piuie, muzică țiuitoare, lumini fosforescente și copii care urlă.

Tipul de la ușă ne-a privit sceptic la început.

— Se presupune că aici vii împreună cu un copil, a zis.

— Noi suntem copiii, a subliniat Mia evidentul, apoi și-a întins mâna pentru a primi o ștampilă.

Aparent, a fost locul perfect pentru a ne pune impresiile la punct. Toți adulții sunt ocupați să alerge după copii, așa că nimeni nu ne bagă în seamă. Mă simt ciudat de calmă după scena de la apartamentul de închiriat. Teama care mă cuprinsese acasă la Mia a dispărut complet. E un sentiment de satisfacție că am mai descifrat o piesă din puzzle, chiar dacă încă nu știm unde se potrivește ea.

— Deci, spune Mia, de la celălalt capăt al mesei de foosball.

Ea joacă în echipă cu Ezra, iar eu cu Malcolm.

— Fratele tău și sora mea. De cât timp crezi că durează asta?

Malcolm își manevrează jucătorul cu iscusință și ar fi marcat, dacă Ezra nu l-ar fi oprit.

— Naiba să mă ia dacă știu. Bănuiesc că de când s-au întors amândoi în oraș? Și tot nu explică de ce sunt amândoi aici. Nu puteau să se cupleze în New Hampshire? Sau în Boston?

Reușesc să marchez eu de data asta, iar Malcolm îmi oferă un rânjet de surpriză.

— Nu e rău deloc.

Îmi doresc să-i răspund cu un zâmbet, dar nu pot. E o chestie la care mă gândesc încă de când am plecat din parcare și îmi tot bat capul cum să o aduc în discuție.

— Nu cred că se pot cupla chiar oriunde, zice Mia. Îți dai seama dacă vreun jurnalist care tot adulmecă pe aici ar afla de relația lor? Iubitul lui Lacey Kilduff și cea mai bună prietenă a ei, împreună cinci ani mai târziu? Când o altă fată e dată

dispărută și cineva vandalizează orașul? Oamenii i-ar detesta, spune ea și ridică din umeri.

— Dacă nu e vorba doar de cinci ani mai târziu?

Cuvintele îmi ies pe negândite, iar Malcolm înțepenește.

— Adică, completez ca și cum mi-aș cere scuze, poate că relația lor durează de ceva vreme.

Mia clatină din cap.

— Daisy a avut alți iubiți. Aproape că s-a logodit cu tipul cu care era la Princeton.

— Bun, deci nu pe întreaga durată a celor cinci ani. Dar poate... la un moment dat în liceu?

Malcolm are fața încordată din nou. Mă fixează cu privirea.

— La un moment dat, când?, mă întreabă.

Pe când Declan încă mai era cu Lacey. Ar fi fost un triunghi amoros clasic.

Trebuie să mă abțin să nu o spun cu voce tare. Dacă Declan și Daisy s-au îndrăgostit cu mulți ani în urmă și au vrut să fie împreună, dar Lacey nu a fost de acord să se despartă de el? Sau a amenințat să-i facă ceva rău lui Daisy? Și poate că l-a înfuriat atât de tare pe Declan, încât și-a pierdut controlul într-o noapte și a ucis-o? Apoi Daisy s-a despărțit de el, cum era și firesc, și a încercat să-l uite, dar nu a reușit? Mor de dorința de a-mi expune teoria, dar expresia încordată a lui Malcolm îmi spune să nu o fac.

— Nu știu. Doar făceam niște presupuneri, spun.

Este cum i-am spus lui Ezra la bibliotecă. Nu le poți arunca oamenilor în față că rudele lor ar putea fi vinovate de crimă.

— Nu ar fi fost mare lucru dacă Daisy pur și simplu ar fi vorbit cu mine despre relație. Sau cu altcineva din familia noastră, spune Mia, care nu observă încordarea lui Malcolm și nici faptul că am bătut în retragere.

— Poate ar trebui s-o încolțești puțin, ca între surori, sugerează Ezra.

— Cum adică?

— Să-ți spună ce se petrece, altfel le zici părinților voștri ce tocmai ai văzut.

— E de-a dreptul răutăcios, spune Mia, bucuroasă.

— Și eficient, pariez.

Ezra îl privește acum pe Malcolm.

— Ți-aș sugera și ție același lucru, dar fratele tău pare un tip cu care să nu te pui.

— Mda, se strâmbă Malcolm. M-ar omorî. Nu la propriu, adaugă grăbit. În plus, știe că nu aș face-o. Lui taică-miu nu i-ar păsa, dar mama și-ar pierde mințile. Mai ales acum.

Ne mai jucăm câteva minute fără să vorbim. Mintea mea întoarce pe toate părțile

teoria cu privire la relația dintre Daisy și Declan, caută posibile scăpări. Are câteva găuri teoria, recunosc. Dar rămâne totuși povestea clasică în cazul unei crime – e întotdeauna vinovat iubitul. Sau un pretendent frustrat. Pentru că, atunci când ai șaptesprezece ani, ești frumoasă și ești găsită moartă într-un loc cunoscut drept refugiu al întâlnirilor amoroase, ce ar putea fi altceva decât o crimă din pasiune?

Așa că Declan rămâne în picioare. Un alt suspect în mintea mea este acel tip pe care Lacey nu-l băga niciodată în seamă. Ryan Rodriguez, polițistul de azi. Nu-mi pot scoate din cap poza lui din album, sau ce a spus Sadie despre reacțiile lui exagerate la înmormântarea lui Lacey. Totuși, el parcă nu se potrivește în puzzle la fel de bine ca Declan.

Mai ales acum, când Declan și Daisy sunt un cuplu.

Nu cred nicio secundă că relația lor este nouă. Singura întrebare e dacă Malcolm este pregătit să vadă adevărul.

E concentrat asupra jocului. Are sprâncenele ridicate, ochii verzi îi strălucesc de entuziasm când nimerește o lovitură bună, mâinile îi sunt relaxate. Nu are nici cea mai vagă idee cât de atrăgător este. A fost atât de mult timp obișnuit să trăiască în umbra fratelui său, încât nu-i trece prin cap că ar putea fi genul de băiat care să atragă atenția unei fete ca Brooke.

Își ridică ochii și-mi surprinde privirea. *Prinsă asupra faptului*. Îmi zâmbește și obrajii mi se înroșesc. Apoi își coboară privirea și se uită la telefon.

— Ceva vești?, întreabă Mia.

— Un mesaj de la maică-mea. Nimic despre Brooke, spune Malcolm, și ne mai relaxăm. Se organizează o echipă de căutare mâine. Elevii nu au voie să participe. Și mai e un articol apărut în Boston Globe... maică-mea se crizează de fiecare dată când e menționat numele lui Lacey.

— Pot să văd?, întreb.

Îmi întinde telefonul, și eu citesc fragmentul:

Orășelul era deja tulburat după niște incidente de vandalism care au avut loc la începutul lunii septembrie. Unele indicatoare și clădiri au fost mâzgălite cu mesaje ca din partea ucigașului lui Lacey Kilduff. Mesajele anonime au amenințat cu un nou atac asupra uneia dintre fetele candidate la titlul de regină în cadrul balului – o lista scurtă care o includea și pe Brooke Bennett.

Dar cei care au urmărit îndeaproape povestea spun că nu există o legătură reală.

„Chiar dacă cineva care a scăpat nepedepsit în urmă cu cinci ani ar fi fost îndeajuns de nebun încât să se laude cu asta, modul de operare e complet diferit", spune Vivian Cantrell, o elevă de la Liceul Echo Ridge care a scris pe larg despre poveste în ziarul școlii. „Strangularea este o crimă violentă, făcută din pasiune. Amenințările acestea sunt publice și au nevoie să fie plănuite. Nu cred că există o legătură între ce a pățit Lacey și ce i se întâmplă acum lui Brooke."

Strâng telefonul mai tare în mână. Este exact ce am spus eu cu două săptămâni în urmă, la prânz. Viv mi-a furat pur și simplu teoria și a pus-o în locul celei pe care o avea ea inițial. Înainte de asta, spunea tuturor că moartea lui Lacey și amenințările

anonime în mod sigur au o legătură.

Ce a făcut-o pe Viv să-și schimbe părerea?

Capitolul douăzeci și doi

Ellery

Miercuri, 2 octombrie

E prima săptămână din octombrie și deja a început să se întunece mai devreme. Dar, chiar și dacă nu s-ar întuneca, Nana tot ar insista să ne ducă pe mine și pe Ezra cu mașina la Ferma Groazei, după cină.

Nu mă mai obosesc să-i amintesc că e drum de doar zece minute. Brooke e dispărută de patru zile, iar întregul oraș e pe muchie. Echipele de căutare răscolesc pădurea, noaptea luminile rămân aprinse, în caz că apare vreun semn. După ce s-a dezbătut intens problema, balul a rămas că se ține sâmbătă, dar fără alegerile pentru rege și regină. Practic, nu mai sunt prințesă. Ceea ce e în regulă, din moment ce oricum nu aveam partener.

Aceleași câteva teorii continuă să circule: că Brooke a fugit, că e victima ucigașului de pe Tărâmul Crimei, că unul dintre frații Kelly i-a făcut ceva. Echo Ridge e ca o oală pusă pe foc, care începe să dea în clocot.

Nana e tăcută pe durata drumului, aplecată peste volan și conducând sub limita de viteză, până la poarta de la Ferma Groazei. Parchează pe marginea drumului și spune:

— Casa Ororilor se închide la unsprezece, nu?

— Corect.

— La unsprezece și cinci vă aștept aici, la poartă.

E cu două ceasuri peste ora ei de culcare, dar nu protestăm. I-am spus mai devreme că ne-ar putea duce și lua Malcolm, dar a insistat să fie ea. Nu cred neapărat că se gândește că ar fi el vinovat de dispariția lui Brooke, pentru că nu ne-a interzis să ne vedem cu el, dar nu vrea să riște. O înțeleg. Încă mă mai mir că ne dă voie să mergem la muncă.

Coborâm din mașină și ne uităm cum întoarce, apoi merge atât de încet încât și o bicicletă o depășește. Când intrăm pe poartă, mă sună un număr de California, familiar.

Îl ridic spre Ezra.

— Sadie trebuie că a auzit.

A fost doar o chestiune de timp. Dispariția lui Brooke a devenit subiect național, iar Nana le-a închis toată săptămâna telefonul în nas diferiților jurnaliști care voiau să scrie din perspectiva *Trei fete dispărute*. Sanatoriul unde e Sadie interzice accesul la internet, dar cred că ea a reușit să încalce și regula aia.

Îmi apăs telefonul pe o ureche.
— Bună, Sadie.
— Ellery, slavă Domnului că ai răspuns.
Are vocea agitată.
— Tocmai am citit despre ce s-a întâmplat acolo. Sunteți bine tu și Ezra?
— Suntem bine. Doar ne facem griji pentru Brooke.
— Doamne, sigur că da. Săraca fată. Biata familie. Dar articolul... spune că au mai fost amenințări și înainte? Că trei fete au fost amenințate, și că una din ele are legătură cu... Erai tu, Ellery?
— Eu eram, îi confirm.
Ezra îmi face un semn să trecem pe FaceTime, dar îl ignor. E mult prea aglomerat aici.
— De ce nu mi-ai spus?!
Râsul amar îmi țâșnește înainte să-l pot opri.
— De ce-aș fi făcut-o?
Liniște la celălalt capăt. Atât de puternică, încât pentru o secundă am impresia că s-a întrerupt conexiunea. Sunt cât pe ce să îndepărtez telefonul, când Sadie zice:
— Pentru că sunt mama ta și am dreptul să știu.
E cel mai greșit lucru pe care putea să-l spună. Resentimentul mă inundă și trebuie să apuc și mai strâns telefonul ca să rezist impulsului de a da cu el de pământ.
— Serios? Ai dreptul să știi? Asta e minunat, venind din partea cuiva care nu ne-a spus niciodată ceva care să conteze.
— Despre ce vorbești?
— Tatăl nostru? Nu avem voie să punem întrebări despre el! Bunica? De abia o cunoșteam când am fost nevoiți să venim și să locuim cu ea! Mătușa noastră? Ai avut o soră geamănă, la fel de apropiată de tine cum suntem eu și Ezra, și nu vorbești despre ea niciodată, absolut niciodată! Acum suntem blocați aici, istoria se repetă, și toată lumea vorbește despre prima fată care a dispărut. Toți știu, în afară de noi. Nu avem idee cine a fost Sarah, pentru că tu nu-i poți spune nici numele!
Respir grăbit, inima îmi bate cu putere și mă plimb cu pași grăbiți prin parc. Nu știu dacă simt ușurare sau groază că îi spun într-un final vorbele astea lui Sadie. Tot ce știu este că nu mă pot opri.
— Nu ești o persoană normală, Sadie. Pricepi asta, da? Nu ești la dezintoxicare din cauza unui accident pe care va fi amuzant să-l povestești la petreceri după ce o să ieși. Nu luai pastilele alea doar fiindcă erai stresată. Ani întregi știam că așa ceva o să se întâmple, și doar... am sperat... mi-a fost teamă...
Îmi curg lacrimile pe obraji.

— Tot anul am așteptat acel telefon. Cel pe care l-a primit Nana, pe care l-a primit Melanie. Cel care să mă anunțe că nu mai vii acasă.

Aud un suspin, unul reținut.

— Eu… nu pot. Nu pot vorbi despre ea. Mă ucide asta.

Îmi acopăr cealaltă ureche, ca să nu aud zgomotul. Ezra stă la doi pași de mine, cu fața serioasă.

— Te ucide și să n-o faci, îi spun.

Nu răspunde, iar eu îmi strâng pleoapele. Nu mă pot uita la fratele meu acum.

— Sadie, știu, bine? Știu exact cum trebuie să te simți. Știe și Ezra… Ce s-a întâmplat cu Sarah este oribil. Nu a fost corect și așa mai departe. Pentru tine, pentru Nana, pentru ea însăși.

Suspinele maică-mii sunt ca un pumnal în inima mea.

— Și îmi pare rău că am țipat la tine. Nu am vrut. Doar că… simt că vom fi blocate pentru totdeauna în momentul ăsta dacă nu vorbim despre trecut.

Deschid ochii în timp ce o aștept să-mi răspundă. S-a întunecat aproape complet, iar luminile parcului se proiectează pe cerul bleumarin. Liniștea e întreruptă de țipetele copiilor, supravegheați de părinți îndeaproape. Succesul Fermei Groazei e bazat pe cât de mult le place oamenilor să fie speriați într-un mediu sigur și controlat. E ceva profund satisfăcător în a te confrunta cu un monstru și a ieși teafăr din încercarea aceasta.

Monștrii adevărați însă nu sunt deloc așa. Ei nu îți dau drumul.

— Știi ce făceam în noaptea în care Sarah a dispărut?, mă întreabă Sadie cu o voce răgușită.

Răspunsul meu e mai mult o șoaptă.

— Nu.

— Îmi pierdeam virginitatea cu partenerul meu de la bal.

Începe să râdă, dar e mai mult un horcăit.

— Ar fi trebuit să fiu cu Sarah. Dar i-am tras țeapă. Pentru *așa ceva*.

— Of, Sadie.

Nici nu mi-am dat seama că m-am așezat pe jos. Realizez că am făcut asta doar când palmele mele ating iarba umedă.

— Nu e vina ta.

— Bineînțeles că e vina mea! Dacă aș fi fost cu ea, încă ar mai fi în viață!

— Nu ai de unde să știi asta. Tu doar… îți trăiai viața. Erai *normală*. N-ai făcut nimic greșit. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina ta.

— Tu cum te-ai simți dacă Ezra ar păți ceva în timp ce ar trebui să fie cu tine?

Nu îi răspund imediat, iar plânsul ei se întețește.

— Nu mă pot uita la maică-mea. Nu l-am putut privi pe tata. Nu am mai vorbit cu el un an înainte să moară, apoi am fost beată pe tot parcursul înmormântării, ca să pot trece peste. Tu și fratele tău sunteți singurul lucru pe care l-am făcut ca lumea de când a dispărut Sarah. Iar acum am distrus și asta.

— Nu ai distrus nimic.

O spun automat ca să o consolez, dar imediat ce cuvintele îmi ies din gură îmi dau seama că sunt adevărate. Eu și Ezra poate nu am avut cea mai stabilă copilărie, dar niciodată nu ne-am îndoit de iubirea mamei noastre. Nu a pus niciun job și niciun iubit mai presus de copiii ei, și doar când a început să ia pastile a pierdut complet controlul. Sadie a făcut greșeli, dar niciuna care să te facă să crezi că nu contezi.

— Suntem bine și te iubim. Și te rugăm să nu îți faci asta. Nu te învinovăți pentru ceva atât de îngrozitor, ceva ce nu ai putut prevedea.

Sadie râde din nou.

— Uită-te la noi. Ai vrut să vorbim, nu? Ai grijă ce-ți dorești.

— Mă bucur că vorbim, îi spun.

Sunt atâtea lucruri care-mi trec prin minte acum.

— Și eu mă bucur, spune printre suspine. Sunt multe chestii pe care ar trebui să vi le spun. Nu doar despre Sarah, dar... Of, la naiba. Trebuie să fug, Ellery, îmi pare rău. Vă rog să aveți grijă de voi.

Apoi dispare. Îmi iau telefonul de la ureche și mă ridic în picioare. Ezra e pe cale să izbucnească.

— Ce naiba se petrece? Am prins ceva frânturi, dar...

O mișcare dincolo de umărul lui îmi atrage privirea, așa că îi pun o mână pe braț și zic:

— Stai așa. Am multe să-ți zic, dar... vreau mai înainte să vorbesc cu cineva.

Îmi șterg ochii și mă uit la mobil. Am întârziat deja la muncă, dar... la naiba.

La ghișeul pentru tras cu pușca, unde fusese cândva Brooke, stă acum o femeie în vârstă, care cască în timp ce manevrează jetoanele. Vance Puckett e din nou moț acolo, cu pușca de jucărie la ochi, doborând țintă după țintă. La prânz, Malcolm ne-a spus că a fost din nou interogat de poliție și că McNulty l-a anunțat că a fost și Vance luat la întrebări, în legătură cu discuția pe care o avusese cu Brooke. A spus că Brooke doar îl întrebase cât este ceasul. Malcolm se enervase, dar Mia spusese că-l înțelege foarte bine pe Vance – de ce ar fi de ajutor cuiva, când orașul i-a oferit doar dispreț și indiferență?

Poate că e și el rănit, în felul lui propriu.

Vance se caută prin buzunare de mărunțiș, să mai joace o tură. Mă strecor în fața unor puști care stau la coadă și arunc doi dolari pe tejghea.

— Fac eu cinste de data asta, zic.

Se întoarce și îi ia ceva până mă recunoaște.

— Fata care a fost norocoasă data trecută.

— Poate, spun. Am șase dolari la mine. Să ne întrecem și câștigă cel care ia două runde din trei?

Dă din cap că e de acord, iar eu fac un semn spre ținte.

— Campionii mai întâi.

Lui Vance îi tremură mâna și nimerește doar opt din doișpe popice. Îmi ucid spiritul de competiție și ratez cinci, intenționat, ca să-l pot menține interesat de joc și să avem o conversație.

— Ți-ai pierdut îndemânarea, pufnește Vance.

Ezra, care ne urmărește de la câțiva pași, pare că își mușcă limba la propriu ca să nu spună ceva.

— Doar mă încălzeam, mint eu.

Următoarele runde mă forțez de asemenea să pierd, dar la distanță mică. La final, Vance e încălzit și entuziasmat, mergând până acolo încât să mă bată pe umăr când ratez ultima mea țintă.

— Bună încercare, fato. Aproape că ți-a ieșit.

— Bănuiesc că aveai dreptate. Doar am avut noroc data trecută, spun cu un suspin teatral.

Nu am talentul lui Sadie și asta se citește pe fața lui Ezra. Dar sper că e suficient totuși ca să conving un tip beat criță.

— Maică-mea m-a prevenit că n-o să mai câștig și a doua oară în fața ta.

Vance își dă șapca pe spate și mă privește.

— Mama ta?

— Sadie Corcoran, spun. Tu ești Vance, nu? Mi-a zis că ați fost la bal împreună și că ar trebui să fac cunoștință cu tine. Eu sunt Ellery.

E ciudat să-i întind mâna, după ce mi-a spus Sadie cu puține minute în urmă la telefon. Dar el mi-o apucă și pare derutat.

— Așa a spus? Nu m-aș fi gândit că mă mai ține minte.

Îmi vine să-i spun că vorbește despre el tot timpul, dar mă gândesc apoi că ar fi mai bine să rămân credibilă.

— Te ține. Nu îi e ușor să vorbească despre Echo Ridge după ce s-a întâmplat cu sora ei, dar... a spus mereu chestii frumoase despre tine.

E aproape de adevăr, cred. Și mă simt destul de compătimitoare cu el acum, din moment ce e singura persoană din Echo Ridge care are un alibi pentru ambele momente când Sarah și Brooke au dispărut. Brusc, Vance e cel mai de încredere

individ din oraș.

Scuipă pe jos, la doi pași de tenișii mei. Reușesc să nu tresar.

— Mare păcat ce s-a întâmplat.

— Știu. Nu a trecut niciodată peste asta. Iar acum, când prietena mea e dispărută și ea... Bănuiesc că o știai pe Brooke, nu? Din moment ce joci aici destul de des.

— Un copil bun, zice el, cu asprime.

Pare nerăbdător să o ia din loc. Ezra îmi face un semn spre ceas. *Treci la subiect*.

— Cea mai nasoală chestie e că știu sigur că o deranja ceva înainte să dispară, spun. Ar fi trebuit să ne vedem duminică și să-mi spună ce se întâmplă, dar n-am mai apucat. Și asta mă ucide.

Îmi apar lacrimi în ochi, încă prezente acolo de la conversația de mai devreme cu Sadie, și îmi curg pe obraji. Joc un rol, dar mama m-a învățat că îți iese cel mai bine când ești emoțional conectat la scenariu.

— Doar... mi-ar plăcea să știu de ce avea nevoie.

Vance își freacă maxilarul. Se clatină pe călcâie și privește în jur.

— Nu-mi place să fiu prins la mijloc, mormăie. Nu cu oamenii din orașul ăsta și mai ales nu cu poliția.

— Nici mie, spun repede. Nu suntem bine văzuți aici. Brooke a fost... este una dintre singurele mele prietene.

Scot un șervețel și îmi suflu nasul.

— Săptămâna trecută mi-a pus o întrebare ciudată, spune Vance pe un ton grăbit, iar inima mi se ridică în gât. Voia să afle cum să forțezi încuietoarea unei uși. Nu știu de ce se gândea că știu eu. I-am spus să caute pe Google, sau să caute un film pe YouTube. Sau să folosească agrafe de prins colile de hârtie.

— Agrafe de prins colile?

— Uneori funcționează. Mă rog, așa am auzit...

Îmi întâlnește privirea și simt ceva asemănător cu mila în ochii lui. Milă, bunătate.

— Cam asta e ce avea pe suflet. Acum știi.

— Mulțumesc, spun, și mă simt ușor rușinată că l-am manipulat. Chiar mă ajută.

— Ei, bine. Spune-i mamei tale că o salut.

Își dă din nou șapca pe spate și se strecoară pe lângă Ezra, care apoi își împreunează palmele și mă aplaudă.

— Bine jucat, El.

Îmi scot încă un șervețel și îmi șterg obrajii.

— Ai auzit ce a spus, nu? I-a zis lui Brooke să descuie o încuietoare cu cleme pentru prins hârtia.

— Mda. Și?

— Asta ținea în mână când ne-am găsit în biroul de la Casa Ororilor, nu mai ții minte? O agrafă cu marginile îndreptate. Eu i-am luat-o din mână. A spus ceva gen: *E mai greu decât mi-a zis el că va fi*. Încerca să descuie ceva și noi am întrerupt-o.

— Poate un sertar?, întreabă Ezra.

Clatin din cap.

— Eu iau lucruri din sertarul ăla mereu, nu e încuiat. Dar...

Mi se încălzește fața și simt un val de căldură apoi în tot corpul când îmi amintesc unde stătea exact Brooke.

— Dar cred că știu ce anume este.

Capitolul douăzeci și trei

Malcolm

Joi, 3 octombrie

Pe joi, echipele pornite în căutarea lui Brooke nu se mai reunesc doar în timpul orelor de școală. Mai este una și în această după-amiază, care are ca teritoriu repartizat pădurea din spatele casei familiei Nilsson. Peter conduce echipa, și când ajung acasă de la repetițiile cu trupa îl găsesc încărcând sticle cu apă minerală și lanterne în portbagajul Range Rover-ului său.

— Salut, Malcolm.

Nu mă privește când cobor din mașina maică-mii. Doar își scutură palmele lovindu-le una de cealaltă, ca și cum ar fi pline de praf. Dar nu cred că e cazul – mașina lui e mereu într-o stare impecabilă.

— Cum a fost la școală?

— La fel, spun, ceea ce vrea să însemne că nu prea grozav. Când pornim?

Peter își încrucișează brațele la piept.

— Plecăm în zece minute, spune. Dar nu cred că e idee bună să vii și tu, Malcolm.

Simt o greutate în piept.

— De ce?

Întrebare fără sens. Știu exact de ce. McNulty a mai venit deja de două ori să mă interogheze.

Nările lui Peter se dilată.

— Oamenii gândesc tot felul de lucruri. Prezența ta le va distrage atenția. Îmi pare rău. Știu că e greu să auzi asta, dar e adevărul, și prioritatea noastră principală acum este s-o găsim pe Brooke.

— Știu! Vreau să ajut.

— Cel mai bine ne ajuți rămânând aici, spune Peter, iar palmele încep să mă mănânce, simt o nevoie irezistibilă de a-i trage un pumn în fața aia îngâmfată a lui.

Îmi dau seama că e îngrijorat și e posibil chiar să aibă dreptate. Dar se și bucură să fie el în centrul atenției, să facă pe eroul. Mereu a fost așa.

Îmi pune o mână pe umăr, apoi și-o retrage repede, de parcă ar fi fost un gest prin care mi-a îndepărtat o insectă nedorită.

— De ce nu mergi înăuntru să vezi dacă mai avem apă în frigider? Asta ar fi de ajutor.

Simt cum îmi pocnește fruntea de nervi.

— Sigur.

Îmi înghit în tăcere furia, pentru că o ceartă cu Peter nu i-ar fi acum de prea mare folos lui Brooke.

Când intru, aud pași pe scări. Sper că e maică-mea, dar e Katrin, cu o bucată de material roșu atârnându-i pe un umăr, urmată de Viv. Katrin îngheață când dă cu ochii de mine, iar Viv, care vine în spatele ei, aproape că se ciocnește de ea. Ambele își iau o expresie de dispreț, pe care am tot văzut-o începând de duminica trecută.

Fac un efort să reacționez normal.

— Ce e aia?, întreb, arătând spre umărul lui Katrin.

— Rochia mea pentru bal, se strâmbă ea la mine.

Mă uit la material cu groază. Am tot încercat să ignor gândul că balul chiar va fi sâmbăta asta.

— E ciudat că se mai ține. Și ce faci cu rochia?

— Mama ta o să mi-o calce.

Trece pe lângă mine și intră în bucătărie, unde lasă rochia pe spătarul unui scaun. E drăguț că mama face chestii din astea pentru Katrin, mă gândesc. Peter spunea că mama lui Katrin nu i-a mai răspuns la apeluri de o săptămână, doar i-a lăsat un mesaj că nu prea are semnal în sudul Franței. Mereu se găsesc scuze.

Când termină să-și aranjeze rochia, Katrin mă privește cu ochii albaștri, reci.

— Sper să nu te văd pe acolo.

Cumva, Katrin nu mă enervează la fel de mult ca Peter. Poate și fiindcă știu că de abia a mâncat sau dormit de când a dispărut Brooke. Are obrajii supți, buzele uscate, iar părul îi e strâns într-o coadă dezordonată.

— Katrin, ce naiba? Putem vorbi despre asta? Am făcut vreodată ceva care să te facă să crezi că aș putea-o răni pe Brooke?

Îmi desfac larg brațele, gestul omului care nu are nimic de ascuns.

Își presează buzele una de cealaltă, iar nările îi tresaltă. Pentru o clipă, arată exact ca Peter.

— Aveai o relație cu ea și nu ai spus nimănui.

— Iisuse, de ce naiba tot aduci asta în discuție? Pentru că ai scăpat-o de sub ochi într-o noapte când a rămas să doarmă aici? Probabil era la baie.

Eu și Katrin nu am fost niciodată prieteni, dar credeam totuși că mă știe mai bine de atât.

— Dormitorul meu are propria baie. Nu era acolo, spune ea.

— Poate a ieșit să se plimbe.

— Îi e frică de întuneric.

Renunț. Are un motiv pentru care crede toate aberațiile astea și nu am cum s-o

conving că nu e adevărată teoria ei. Mă gândesc că legătura pe care credeam eu că o avem era doar în mintea mea. Eram doar o sursă de amuzament la îndemână, când nu avea altceva mai bun de făcut.

— Tatăl tău se pregătește să plece, îi zic.

— Știu. Îmi trebuie un încărcător de mobil. Stai aici, Viv, dă ea instrucțiuni.

Pornește pe culoar spre birou, lăsându-ne pe mine și pe Viv să ne uităm unul la celălalt, pierduți. Mă aștept cumva să se ia după Katrin, dar nu... e ascultătoare și rămâne pe loc. Minionul ideal.

— Încă mai scrii articolul de care ziceai?, o întreb.

— Nu. Sunt mult prea supărată pentru ce a pățit Brooke ca să mă gândesc la asta, spune și i se înroșesc obrajii. Oricum, am spus deja presei ceea ce cred... deci bănuiesc că am terminat cu asta.

— Bine, zic.

Mă întorc cu spatele la ea și deschid ușa frigiderului. Mai avem două baxuri de apă. Le iau în brațe și ies cu ele.

Portbagajul mașinii lui Peter e încă deschis. Dau la o parte o cutie cu niște flyere și pun apa lângă. O figură familiară îmi surprinde privirea – fotografia lui Brooke e alăturată cuvântului *Dispărută*. Are părul lăsat pe umeri și un zâmbet larg. Mă nedumerește, pentru că nu mai știu de când n-am mai văzut-o pe Brooke să zâmbească. Mă uit pe restul fluturașului:

Nume: Brooke Adrienne Bennett
Vârstă: 17
Ochi: căprui
Părul: șaten
Înălțime: 1,64
Greutate: 49
Ce purta ultima dată când a fost văzută: pulover kaki, tricou alb, blugi negri, balerini cu model animal print.

Cine trebuie să le fi spus despre ultima parte – eu nu am fost de ajutor când McNulty m-a rugat să descriu cu ce era îmbrăcată. *Cu ceva drăguț*, am zis.

— Cred că asta e totul.

Vocea lui Peter mă sperie, și scap flyerul la loc în cutie. Deschide portiera și își privește ceasul, neliniștit.

— Le poți ruga pe Katrin și Viv să vină încoace?

— Bine.

Telefonul îmi bâzâie când intru înapoi în casă. Sunt mesaje de la Mia.

Bună.

Ar trebui să vii încoace.

A apărut ceva și deja e peste tot.

Este un link către un articol din Burlington Free Press. E intitulat *Un trecut tragic*

care devine deja obișnuință și simt un bolovan în stomac de când încep să citesc.

Echo Ridge se destramă.

Acest orășel pitoresc, așezat la granița cu Canada, și având niște venituri măricele pe cap de locuitor, a avut parte de prima pierdere dramatică în 1996, când eleva Sarah Corcoran a dispărut în timp ce se întorcea acasă de la bibliotecă. Apoi, în urmă cu cinci ani, regina balului Lacey Kilduff a fost găsită moartă în parcul cu tematică de Halloween, sugestiv numit Tărâmul Crimei.

Acum, o altă adolescentă frumoasă și populară în vârstă de șaptesprezece ani, Brooke Bennett, e dată dispărută. Deși Brooke și Lacey sunt de vârste apropiate, între ele pare să fie o singură coincidență: băiatul care a dus-o pe Bennett acasă în seara când a dispărut este fratele mai mic al fostului iubit al lui Lacey Kilduff, Declan Kelly.

Declan Kelly, care a fost chestionat în mod repetat după moartea lui Lacey Kilduff, însă niciodată arestat, s-a mutat din oraș în urmă cu patru ani și nu a mai ieșit prin nimic în evidență. Surprinzător, el s-a mutat în orașul învecinat, Solsbury, cu foarte puțin timp înainte de dispariția lui Brooke Bennett.

Rahat. Poate că Viv nu mai scrie articole, dar altcineva o face cu siguranță. Brusc, Peter pare un geniu într-ale intuiției. Dacă înainte poate că nu aș fi stârnit rumoare alăturându-mă echipei de căutare, acum sigur că aș fi făcut-o, la dracu'.

Katrin se întoarce în bucătărie ținând telefonul în mână. Are obrajii de un roșu aprins și sunt pregătit să mă ia din nou la rost. Bănuiesc că tocmai a citit același articol.

— Peter a zis că are nevoie de voi afară, spun, ca să-i tai elanul.

Dă din cap automat, fără să zică nimic, se uită la Viv, apoi la mine. Are fața ciudat de imobilă, de parcă și-ar fi tras o mască peste ea. Îi tremură mâinile când își bagă telefonul în buzunar.

— Pe mine nu mă lasă să vin. A spus că doar aș stârni valuri.

Mă aștept să sară și să mă împroaște cu injurii, dar tot ce spune este:

— Bine.

Pare că are un nod în gât.

— Bine, repetă, ca și cum ar vrea să se convingă pe sine de ceva.

Îmi întâlnește privirea, apoi imediat se uită în jos, dar nu înainte ca eu să apuc să văd ce pupile dilatate are.

Nu mai pare furioasă acum. Pare îngrozită.

Capitolul douăzeci și patru

Malcolm

Joi, 3 octombrie

Jumătate de oră mai târziu, ajung acasă la Mia, și aud strigătele încă de pe peluză. E prea devreme ca părinții ei să fie acasă și, oricum, nu sunt genul care să urle. Mia e singura din familie care ridică în mod obișnuit vocea. Dar nu ea face toată gălăgia asta.

Nimeni nu răspunde la sonerie, așa că împing ușa și intru în hol. Prima pe care o văd este Ellery, stând cu picioarele încrucișate sub ea pe fotoliu. Are ochii mari și urmărește scena. Mia stă desculță lângă șemineu, cu mâinile pe coapse, și vrea să pare amenințătoare, dar e mai degrabă mică și vulnerabilă fără bocancii ei cu toc. Daisy e vizavi de ea și ține în mână un candelabru. Are o expresie de furie pură, care îi schimonosește trăsăturile.

— Te omor!, țipă Daisy și trage brațul înapoi, ca și cum s-ar pregăti să arunce.

— Nu mai fi așa teatrală, parează Mia, dar nu scapă din ochi candelabrul.

— Ce naiba?, zic eu și amândouă se întorc spre mine.

— Ah, l-ați cooptat și pe el? Întreaga echipă de cercetași, să mă încolțească și să arunce cu rahat, nu?

Clipesc speriat, pentru că nu am mai auzit-o pe Daisy să folosească astfel de cuvinte.

— Ce rahat?, întreb.

Mia răspunde înainte să apuce Daisy s-o facă.

— I-am zis că am aflat totul despre Declan, și că o să le spun și părinților noștri, dacă nu ne zice de ce sunt amândoi înapoi în oraș. Merge mai rău decât mi-am imaginat...

— Ai așa un tupeu!, exclamă Daisy și agită candelabrul în scop demonstrativ, dar capătă o expresie de oroare în clipa în care îi scapă din mână și zboară direct spre capul Miei.

Mia e luată prin surprindere și nu se mișcă. O lovește fix în tâmplă și o aruncă la podea.

Daisy își duce mâinile la gură,

— O, Doamne, o, Doamne, Mia! Ești bine?

Se aruncă lângă sora ei, dar Ellery e deja acolo, în genunchi.

— Malcolm, fugi și adu-mi un prosop ud!, îmi cere Ellery.

Mă holbez la Mia. Are ochii deschiși și e palidă, iar din cap îi curge un firicel de sânge.

— Nu, nu, nu, scâncește Daisy. Îmi pare rău, atât de rău.

Fug la baie și apuc un prosop, îl bag sub jetul de apă, apoi alerg înapoi.

Mia acum s-a ridicat în fund, dar pare amețită. Ellery ia prosopul și îi tamponează ușurel tâmpla, până ce tot sângele dispare.

— O să aibă nevoie de copci?, întreabă Daisy cu vocea tremurătoare.

Ellery se uită la tăietura de pe tâmpla Miei.

— Nu cred. Nu sunt vreo expertă, dar cred că rana e superficială. O să îi rămână o vânătaie, dar un bandaj cred că va fi de ajuns pentru moment.

— Mă duc să caut un bandaj, mă ofer eu.

Doamna Kwon e medic ginecolog, iar dulapul ei cu medicamente este perfect organizat, așa că în câteva secunde găsesc tot ceea ce caut. Când mă întorc, Mia a mai căpătat culoare în obraji.

— Doamne, Daze, spune ea în timp ce Ellery îi lipește un plasture pe tâmplă. Nu îmi dădusem seama că tu chiar voiai să mă omori la propriu.

Daisy dă un pas înapoi și se împleticește.

— A fost un accident. Nu am vrut. Dar într-un fel ai meritat-o.

Mia își pipăie plasturele.

— Vreau doar să știu ce se petrece.

— Așa că mă încolțești când e și prietena ta de față? Pe bune, Mia. Nu e în regulă.

Își dă seama că a ridicat din nou vocea, dar face un efort să se abțină.

— Aveam nevoie de suport moral, mârâie Mia. Și să fiu apărată de forțele tale dezlănțuite, aparent. Dar serios vorbind acum, Daisy, nu poți continua așa. Oamenii au aflat unde stă Declan. Ai nevoie de cineva de partea ta.

Face un semn spre mine.

— Noi suntem de partea lui Mal. Putem fi și de partea ta.

Trag cu ochiul spre Ellery, care nu pare chiar convinsă. Nu cred că Mia a prins aluzia pe care a lansat-o Ellery, aceea că Daisy și Declan ar putea avea o relație încă de când Lacey era în viață. Deși Mia se plânge de Daisy, are încredere totală în ea. Eu nu am putut spune același lucru despre Declan, mereu.

Daisy se întoarce spre mine și îi observ milă în privire.

— Of, Malcolm. Nu am apucat să-ți spun ce rău îmi pare de toate chestiile prin care treci. Felul în care oamenii șoptesc pe la colțuri. Cum te acuză, fără dovezi. Îmi trezește atât de multe amintiri.

— Daisy, o întrerupe Mia, înainte să apuc să răspund. De ce ai renunțat la jobul tău, imediat după ce l-ai obținut?

Are un ton mai calm de data asta, mai puțin strident.

Daisy suspină și își dă o șuviță de păr peste umăr.

— Am avut o cădere nervoasă. Nu te așteptai la asta?

Mia, înțeleaptă, nu mai spune și că am urmărit-o mergând la terapeut.

— Ai fost... în spital sau ceva?

— Pentru o scurtă perioadă. Chestia e că... nu m-am confruntat niciodată pe bune cu moartea lui Lacey, știi? A fost înfiorător. Am reprimat tot ce am simțit și am încercat să uit.

Încearcă să râdă, un râs forțat.

— Un plan minunat, nu? A funcționat perfect. Cât timp mergeam la școală, mai era cum mai era, dar când m-am mutat în Boston și am dat nas în nas cu atâtea responsabilități, nu a mai mers nimic. Am început să am coșmaruri, apoi atacuri de panică. La un moment dat am chemat o ambulanță, credeam că fac infarct.

— Ai trecut printr-o pierdere oribilă, încearcă Mia s-o consoleze.

— Da. Dar nu a fost doar asta. Eram vinovată.

Cu colțul ochiului o observ pe Ellery încordându-se.

— Vinovată pentru ce?, întreabă Mia.

— Pot să am încredere în voi? Să rămână doar între noi, cel puțin deocamdată?, ne întreabă Daisy, după un moment de ezitare.

Mia încearcă să-i citească gândurile.

— Ellery este de încredere.

— Pot pleca, propune Ellery. Înțeleg perfect. În fond, nu ne cunoaștem.

Daisy ezită, apoi clatină din cap.

— Nu, e în regulă. Ai auzit oricum de ajuns. Psihologul meu îmi spune că trebuie să nu mă mai simt rușinată. Încep să-mi dau seama că are dreptate, deși încă mă mai simt ca și cum am fost o prietenă îngrozitoare...

Se întoarce spre Mia și continuă:

— Am fost îndrăgostită de Declan în tot timpul liceului. N-am suflat o vorbă. Era o chestie a mea, cu care trebuia să trăiesc. Dar, de cum am început clasa a douăsprezecea, el a început să se poarte diferit. Ca și cum... mă remarca. Doamne, parcă aș fi o fată de clasa a opta, râde ea. Dar mi-a dat speranță că lucrurile ar putea sta altfel într-o bună zi. Apoi, într-o seară, mi-a zis că și el era îndrăgostit de mine.

Fața lui Daisy strălucește și îmi amintesc de perioada în care mi se pusese și mie pata pe ea. Mia e mai calmă și mai reținută decât am văzut-o vreodată, de parcă se teme că orice mișcare a ei ar putea pune capăt conversației.

— I-am spus că nu am nicio soluție pentru asta. Nu puteam fi așa o prietenă jalnică. Dar el a spus că Lacey avea oricum pe altcineva. Se purta distant, dar nu voia

să recunoască. Au început să se certe. A devenit foarte urât, iar eu am încercat să stau deoparte. Nu voiam să contribui la neînțelegerile lor.

Ochii i se umezesc când continuă:

— Apoi Lacey a murit, iar lumea întreagă s-a prăbușit. Nu mă mai puteam suferi. Nu puteam să fac față ideii că am avut un secret și că niciodată n-o să-i mai pot explica ei cum au stat lucrurile.

Lacrimile îi curg pe obraji și suspină.

— Și îmi era atât de dor de ea. Încă îmi mai este. Tare mult.

Arunc din nou o privire la Ellery și observ că și ea își șterge lacrimile. Cred că tocmai a tăiat-o pe Daisy de pe lista suspecților pentru moartea lui Lacey. Dacă Daisy se mai simte vinovată și pentru altceva în afară de faptul că s-a îndrăgostit de iubitul celei mai bune prietene, atunci e o actriță excelentă.

Mia o apucă pe sora ei de mână, iar Daisy continuă:

— I-am spus lui Declan că nu mai puteam vorbi, apoi am șters-o din Echo Ridge cât de repede am putut. Credeam că așa e corect, atât pentru mine, cât și pentru el. Greșisem că nu am fost sinceri cu Lacey de la început, iar acum nu mai puteam îndrepta nimic. În plus, nu e deloc ușor să fii o familie de altă naționalitate într-un oraș atât de mic. Nu poți face nicio mișcare greșită. Trebuia să fim mereu perfecți.

— Credeam că îți place să fii perfectă, spune Mia, cu o voce timidă.

Daisy pufnește.

— E obositor ca dracu'.

— Păi, dacă nici tu nu poți, pentru mine e clar că nu mai există nicio speranță, râde Mia.

Încă o mai ține pe Daisy de mână, iar acum o smucește, de parcă ar vrea s-o îmbărbăteze.

— Psihologul tău are dreptate, Daze. Nu ai făcut nimic greșit. Ți-a plăcut un tip. Ai stat departe de el, chiar și atunci când ți-a mărturisit că te plăcea și el. Asta e definiția unei prietene bune.

Daisy își șterge ochii cu mâna rămasă liberă.

— Nu am fost, totuși. Nu am ajutat cu nimic poliția. De abia peste câțiva ani am început să mă gândesc la niște lucruri care poate că ar fi fost folositoare, dacă le-aș fi împărtășit la timp.

— Ce vrei să spui?, o întreb, iar Ellery se apleacă spre Daisy, să-i soarbă cuvintele.

— Mi-am amintit mai târziu un lucru, spune Daisy. O brățară pe care Lacey începuse s-o poartă cu puțin înainte să moară. Era neobișnuită, arăta ca două coarne de cerb înlănțuite. Era superbă, totuși. Era misterioasă, nu voia să ne spună de unde o are. A zis că nu de la Declan, nici de la părinții ei. Când eram în spital, în Boston,

încercând să-mi explic cum de mi-a deraiat viața în halul ăsta, am început să-mi pun întrebări legat de persoana care i-ar fi putut da brățara și... ei bine... m-am întrebat.

— Și ai venit aici ca să cercetezi?, spune Ellery, admirativ.

— Am venit ca să mă recuperez, o corectează Daisy. Dar am întrebat-o și pe mama lui Lacey dacă mi-ar putea da brățara, ca să o păstrez în memoria prietenei mele. A fost de acord. Am început să caut pe Google ceva asemănător. Și am găsit. Există o artistă locală care le confecționează, spune Daisy, mândră de descoperire. Am vrut să merg și să stau de vorbă cu ea, dar nu am îndrăznit pe cont propriu. Declan... îmi mai dădea din când în când mesaje. Prima dată când mi-a scris, după descoperirea mea, i-am spus să mergem împreună la bijutier.

Iată, îmi zic. O explicație concretă și rațională a motivului pentru care Declan a revenit în Echo Ridge. Ar fi fost drăguț să o primesc chiar de la el.

Mia ridică o sprânceană.

— A fost prima dată când l-ai întâlnit, după ce ai plecat la Princeton? Cred că ați avut multe de vorbit. Și mai multe de făcut, știi.

Fața lui Daisy se înroșește.

— Ne-am axat mai mult pe brățară.

— Sigur, pe brățară, o ironizează Mia.

— Și ați descoperit ceva?, spun, încercând să le readuc pe fete la subiect.

Daisy oftează.

— Nu. Am crezut că artista se va uita în registrul de vânzări când i-am spus despre ce e vorba, dar nu ne-a ajutat deloc. Așa că am predat brățara la poliție, sperând ca ei să o preseze mai tare pe tipă, dar n-am mai auzit nimic de atunci. Și asta e toată povestea ororilor. Cu singura excepție fericită, aceea că eu și Declan suntem acum împreună. Îl iubesc.

Ridică din umeri.

— L-am iubit mereu.

Mia se lasă pe spate.

— Ce poveste!

— Chiar nu le poți spune părinților noștri, zice Daisy, iar Mia face gestul de coasere a buzelor.

— Am o întrebare, spune Ellery. Sunt curioasă cărui polițist i-ai dat brățara. Cuiva din Echo Ridge?

Daisy dă din cap că da.

— Lui Ryan Rodriguez. Am fost colegi de liceu. Îl cunoști?

— Mda. Ați fost prieteni când erați la liceu?

Ellery pare că a intrat din nou în faza de detectiv, care cred că e setarea ei din

fabrică, de fapt.

— Nu, spune Daisy și pare amuzată. Era foarte tăcut… de abia îl cunoșteam. Dar era de serviciu când am ajuns la secție cu brățara, așa că… I-am dat-o lui.

— Crezi că era persoana potrivită?

— Nu știu. De ce nu?

— Nimic, doar mă gândeam, spune Ellery. Ți-ai pus cumva întrebarea dacă nu cumva a fost el cel care i-a dat brățara lui Lacey?

Capitolul douăzeci și cinci

Ellery

Vineri, 4 octombrie

Când bat la ușa pivniței, nu sunt pe deplin convinsă că va răspunde cineva. E ora patru în după-amiaza de vineri, cu trei ore înainte să se deschidă Casa Ororilor. Nu lucrez în seara asta și nimeni nu mă așteaptă. Mă rog, vorbind de așteptări, bunica mea crede că sunt în camera mea și o să fie înfuriată dacă va vedea că am plecat și am mers prin pădure de una singura. Chiar și în toiul zilei.

Brooke e dispărută de aproape o săptămână deja, iar locuitorii din Echo Ridge nu prea se mai duc singuri pe nicăieri.

Bat și mai tare. Parcul e gălăgios și aglomerat, un amestec de muzică, râsete și scârțâitul unui roller coaster în apropiere. Ușa se crapă puțin, cât să se uite persoana dinăuntru la mine. E o persoană cu pielea maronie și cu eyeliner aplicat impecabil.

— Bună, Shauna.

— Ellery?

Make-up artista de la Ferma Groazei deschide ușa cu brațul ei plin de tatuaje.

— Ce faci aici?

Intru și mă uit după Murph, șeful meu. El e obsedat de reguli. Shauna e mult mai permisivă. Am mare noroc că este ea aici și nu el, deși mă aștept să apară și Murph după draperie în orice clipă.

— Ești singură?, o întreb.

— Asta e o întrebare cu răspunsuri multiple, glumește ea.

Nu e deloc îngrijorată. E înaltă și plină de mușchi alungiți și puternici, iar ghetele ei cu toc cui i-ar putea servi la orice oră drept armă letală.

— Am ceva să te rog, și preferam să nu fie Murph aici.

Shauna se sprijină de tocul ușii.

— Ei bine, mi-ai captat atenția. Despre ce este vorba?

Încerc să aplic din nou trucurile de actorie marca Sadie.

— Bunica mea mi-a dat un plic pe care să-l las la bancă zilele trecute, și acum nu-l mai găsesc. Mi-am amintit că am aruncat niște hârtii la coșul de gunoi când am fost aici și am o bănuială că este printre ele.

— Auuu, nasol. Și nu poate scrie un alt cec?

Eram pregătită pentru acea replică.

— Nu era un cec, din păcate. Erau bani cash. Aproape cinci sute de dolari.

Shauna face ochii mari.

— Cine naiba umblă cu atâția bani la el?

Sper că nu și-a dat seama că am copiat scenariul de la *O viață minunată*.

— Bunica mea, spun cu toată inocența de care sunt în stare. Nu are încredere în carduri de credit sau bancomate.

— Dar are încredere în tine?

Shauna pare hotărâtă să-i explice Nanei de ce este o idee foarte proastă.

— Nu va mai avea când o să afle. Shauna, oare aș avea cum... crezi că pot să descui camera unde e coșul de gunoi? Știi unde sunt cheile?

Ea ezită, iar eu îmi duc mâinile la piept, într-un gest de implorare.

— Te rog? Doar de data asta, ca să nu fiu nevoită să-i dau bunică-mii fiecare cent muncit de mine? O să-ți rămân datoare, nici n-ai idee.

Shauna chicotește.

— Uite, nu e nevoie să mă implori. Aș descuia nenorocirea aia dacă aș avea cheie, dar nu am. Va trebui să-l rogi pe Murph. O să înțeleagă. Cinci sute de dolari sunt ai naibii de mulți bani.

Poate că ar înțelege. Dar ar sta lângă mine pe toată durata operațiunii.

— Bine, suspin.

Shauna merge la oglinda pentru machiaj și începe să-și aranjeze produsele în geanta care stă desfăcută pe un scaun.

— Tocmai mă pregăteam să plec. Clovnii cei înfricoșători au nevoie să le retușez machiajul.

Își pune geanta pe un umăr, apoi deschide ușa.

— Vrei să vii și tu? Cred că Murph e acolo.

— Sigur, spun.

Fac câțiva pași, apoi îmi duc o mână la stomac.

— Ah. Te superi dacă merg mai întâi la baie? Am avut un fel de răceală la burtă toată ziua, sau poate am mâncat stricat. Credeam că mi-a trecut, dar...

Shauna îmi face un gest din mână.

— Lasă, ne vedem acolo. Dar să încui când pleci.

— Mulțumesc.

Alerg spre baie ca să sporesc efectul dramatic, dar ea a ieșit deja pe ușă. Imediat ce o aud închizându-se, scot clemele pentru hârtie din buzunar și mă îndrept spre birou.

N-am încercat niciodată să forțez o încuietoare. Dar am urmat sfatul lui Vance și m-am uitat la o grămadă de filmulețe pe YouTube în ultimele douăzeci și patru de ore.

— L-ai luat cu totul?!

Ezra se uită șocat la mine când deșert coșul de gunoi plin cu hârtii pe podeaua dormitorului Miei.

— Păi, de unde să știu altfel ce este important și ce nu? Nu puteam să stau acolo și să cotrobăi prin el. Oricine ar fi putut să dea peste mine.

Malcolm se uită la grămada de hârtie.

— Cel puțin știm că nu l-au golit de ceva vreme.

Mia se așază pe jos și ia din grămadă o mână de hârtii.

— Măcar avem idee ce căutăm? Asta pare o listă cu mărfuri. Aici e un plic cu o factură la energie electrică.

Se strâmbă.

— O să stăm aici ceva.

Ne așezăm toți patru în jurul gunoiului și începem să sortăm. M-am mai calmat puțin de când am plecat de la Casa Ororilor, dar tot sunt surescitată. M-am uitat prin birou și nu am văzut camere de filmat, dar știu că sunt peste tot prin parc. Poate că acum cineva se uită la un film în care eu alerg prin Ferma Groazei cu un coș de gunoi în brațe. Cu toate că ar putea fi o simplă sarcină de angajat, până la urmă. Dar oricum va părea ciudat, iar eu nu am fost deloc discretă. Nici măcar nu am purtat o șapcă, să-mi ascund părul.

Tot ce sper e să fi meritat.

Rămânem în tăcere vreo cincisprezece minute, până ce Malcolm, întins lângă mine pe jos, își drege vocea.

— Poliția a vrut să mi se uite în telefon.

Mia rămâne nemișcată, cu o hârtie mototolită atârnându-i în degete.

— Ceee?

Malcolm nu se uită la niciunul dintre noi.

— McNulty a spus că din moment ce Brooke e tot dispărută, trebuie să cerceteze mai adânc. N-am știut ce să fac. Peter... a fost super, de fapt. A argumentat că nu ar trebui să-mi ceară obiecte personale fără să aibă mai întâi un mandat. În timp ce spunea asta, părea foarte binevoitor, ca și cum nu se punea de-a curmezișul investigației. McNulty a sfârșit prin a-și cere scuze.

— Deci nu ți-au umblat în telefon până la urmă?, întreb, în timp ce așez alte facturi în teancul hârtiilor verificate.

Cam așa ceva am găsit până acum – liste de alimente, de produse gen decorațiuni și așa mai departe. N-ar trebui să fiu uimită că e nevoie de cantități impresionante de sânge fals ca să ții în picioare un parc tematic cum e Ferma Groazei.

— Încă nu, spune Malcolm și își ridică în final privirea, iar ochii îi sunt întunecați.

Nu ar găsi oricum nimic despre Brooke. Doar mesajul în care Katrin îmi spunea că ar trebui s-o invit la Brooke la bal. Dar sunt niște mesaje între mine și Declan și... nu știu. După articolul de ieri, nu mai am chef să fiu în lumina reflectoarelor. Orice pare mai rău decât e de fapt când îl privești de aproape, nu?

Articolul de joi din Burlington Free Press a analizat ultimii cinci ani din viața lui Declan, din momentul în care Lacey a murit până ce el s-a mutat în Solsbury. A fost condimentat și cu referiri la fratele mai mic, căruia nu i s-a dat numele și care a fost un martor cheie în cazul de dispariție a lui Brooke. Era genul de articol pe care l-ar fi scris Viv, cu multe speculații.

Seara trecută, am stat în camera mea în fața unui raft plin de cărți polițiste și am făcut o listă cu tot ce-mi aminteam legat de cele trei fete dispărute și Echo Ridge:

Octombrie 1996 – Sadie și Vance sunt încoronați rege și regină
Octombrie 1996 – Sarah dispare în timp ce Sadie e cu Vance
Iunie 1997 – Sadie părăsește Echo Ridge
August 2001 – Sadie se întoarce la înmormântarea bunicului
Iunie 2014 – Picnic cu clasa lui Lacey, Declan, Daisy și Ryan
August 2014 – Declan și Daisy își mărturisesc iubirea; Lacey are un iubit secret?
Octombrie 2014 – Lacey și Declan sunt încoronați rege și regină
Octombrie 2014 – Lacey e omorâtă la Tărâmul Crimei (ferma Groazei)
Octombrie 2014 – Sadie revine pentru înmormântarea lui Lacey
Iunie 2015 – Daisy și Declan termină liceul și părăsesc orașul (separat?)
Iulie 2019 – Daisy se întoarce în Echo Ridge
August 2019 – Daisy dă brățara lui Lacey polițistului Ryan Rodriguez
30 august 2019 – Ellery și Ezra se mută în Echo Ridge
Septembrie (sau august) 2019 – Declan se întoarce în Echo Ridge
4 septembrie 2019 – încep amenințările anonime
28 septembrie 2019 – Brooke dispare

Apoi am atârnat lista pe perete și m-am uitat la ea ore întregi, sperând să găsesc niște puncte comune. Nu am găsit, dar când Ezra a intrat în cameră a observat ceva interesant.

— Uită-te aici, a spus și a plasat degetul pe *August 2001*.

— Ce-i acolo?

— Sadie s-a întors în Echo Ridge în august 2001.

— Știu. Eu am scris asta. Și?

— Păi, noi ne-am născut în mai 2002.

Mă uit la el, lipsită de expresie.

— Nouă. Luni. Mai. Târziu.

Casc gura la el. Dintre toate misterele din Echo Ridge, paternitatea noastră fusese ultima pe listă.

— O, nu, nu, nu. Sub nicio formă. Nu pentru asta e lista, Ezra!

El ridicase din umeri.

— Sadie a zis că mai avea ceva să ne mărturisească, nu? Povestea aia cu cascadorul a părut mereu încropită. Poate că a căutat să reaprindă o veche poveste de dragoste când a venit aici...

— Ieși afară!, am țipat înainte ca el să apuce să termine.

Am scos *Cu sânge rece* din bibliotecă și am aruncat-o în urma lui.

— Și nu te mai întoarce decât dacă ai ceva folositor de zis. Cel puțin, nu atât de oribil, măcar asta!

De atunci, tot încerc să-mi scot din minte ce a zis Ezra. Sunt convinsă că e o coincidență că noi ne-am născut la nouă luni după vizita ei aici. Aș fi întrebat-o pe Sadie despre asta chiar seara trecută, dar asistenta de la sanatoriu spusese că mama e obosită, epuizată.

Un pas înainte, unul înapoi.

— Ia uite, asta e diferită.

Vocea lui Ezra mă readuce în prezent. Netezește un colț al hârtiei îngălbenite.

— Ce e aia?

— Reparații auto. Pentru o femeie pe nume Amy Nelson. La un atelier care se cheamă Dailey, din New Hampshire.

Ne întoarcem amândoi spre Malcolm. Singurul lucru pe care-l știu despre New Hampshire e că fratele lui locuiește acolo. *Locuia* acolo.

— N-am auzit de atelierul ăsta, spune Malcolm, rigid.

Ezra continuă să citească.

— *Partea din față a vehiculului avariată din pricina unui impact cu un obiect necunoscut. S-a reparat capota, autoturismul a fost revopsit. Cheltuieli de urgență, patruzeci și opt de ore manoperă.*

Ezra ridică o sprânceană.

— Factura a trecut de două mii. Banii au fost plătiți cash. Numărul de înmatriculare este 2016 BMW X6. Roșu.

Malcolm se foiește lângă mine.

— Pot să mă uit?

Ezra îi dă chitanța și o cută apare pe fruntea lui Malcolm în timp ce o studiază.

— E mașina lui Katrin. E plăcuța ei de înmatriculare. Și descrierea se potrivește.

Mia îi smucește hârtia din mână.

— Pe bune? Ești sigur?

— Absolut, spune Malcolm. Mă duce la școală cu mașina asta aproape în fiecare zi. Iar când o conduc pe a maică-mii, parchez întotdeauna lângă a ei.

— Cine e Amy Nelson?, întreabă Ezra.

— N-am idee, zice Malcolm.

— Are un număr de telefon, zice Mia și ridică hârtia în dreptul ochilor lui Malcolm. Ia uite, e numărul lui Katrin?

— Nu-i știu numărul pe dinafară. Stai să văd.

Malcolm scoate mobilul și apasă pe câteva butoane.

— Nu e al ei. Dar, stai așa, am numărul ăsta salvat în telefon. E...

Face o figură șocată și se întoarce spre Mia.

— Știi când ți-am povestit că mi-a dat Katrin un mesaj și mi-a zis s-o invit pe Brooke? Mi-a trimis imediat și numărul lui Brooke. L-am salvat la contacte. Ăsta este cel de pe factură.

— Ce?, se miră Ezra. Numărul de telefon al lui Brooke e pe factura de reparații a mașinii lui Katrin?

Între timp, am căutat și eu atelierul auto.

— E la trei ore distanță de aici, îi informez pe cei trei.

— Deci, Brooke... începe Mia, Brooke a ajutat-o pe Katrin să-și repare mașina. Dar nu au dus-o la atelierul din orașul nostru, sau undeva în Vermont. Și au folosit un nume fals. De ce ar fi făcut asta?

— Katrin ce a spus când a bușit mașina?, îl întreb eu pe Malcom.

— Nu a spus. Mașina... e în regulă, nu a fost stricată. Poate e o greșeală. Doar dacă nu cumva... stați așa.

Se întoarce spre Mia, care încă mai studiază hârtia.

— Când a fost mașina reparată?

— Păi... A fost adusă pe 31 august, iar așa-zisa Amy a luat-o pe 2 septembrie. Ah... tu și mama ta erați în vacanță atunci, nu? Când v-ați întors?

— Pe 4 septembrie, spune Malcolm. În ziua strângerii de fonduri pentru Lacey.

— Deci n-ai fi avut cum să afli de mașină, zice Mia. Dar nici domnul Nilsson nu a spus nimic?

— Pe timp de vară, Katrin stă cu zilele la reședința lui Brooke, spune Malcolm, îngândurat. Poate de asta s-a și implicat Brooke. A acoperit-o pe Katrin în timp ce i se repara mașina. Peter mereu o certa că nu conduce suficient de atent. Cred că îi era teamă ca taică-su să nu-i confiște mașina, dacă ar fi aflat.

— Totul se leagă, aș zice, intervine și Ezra. Numele inventat e o prostie – oricine se putea uita la număr și ar fi știut a cui e mașina. Dar s-or fi gândit că nu se va ajunge la asta. Chestia pe care n-o înțeleg e de ce era așa disperată Brooke să recupereze factura? Presupunând că asta era ceea ce căuta... și nu pare să fie altceva aici relevant. De ce n-ar fi lăsat hârtia asta la coș, să fie distrusă? Asta era și ideea, după ce te-ai chinuit să ascunzi că ai reperat automobilul.

Mă gândesc din nou la cuvintele lu Brooke de la Ferma Groazei.

Asta e întrebarea de un milion de dolari, nu? Ce s-a întâmplat într-adevăr? Nu-i așa că v-ar plăcea să știți?

Inima începe să-mi bată mai tare.

— Mia! Pe ce dată a fost adusă mașina?

— Treizeci și unu august.

— Treizeci și unu august, repet.

Pielea începe să mă mănânce.

— De ce arăți ca și cum ai înghițit o grenadă?, face Ezra.

— Pentru că noi am venit din LA doar cu o seară în urmă. Treizeci august, îți amintești? Grindina. Noaptea în care domnul Bowman a fost călcat cu mașina și ucigașul a fugit de la locul faptei.

Câteva secunde, nimeni nu spune nimic.

— *Partea din față a vehiculului avariată din pricina unui impact cu un obiect necunoscut.*

— La naiba!, spune Ezra.

— Nu, zice Malcolm. Domnul Bowman? Katrin nu ar fi...

Mia îi aruncă hârtia în poală.

— Îmi pare rău să ți-o spun, dar începe să pară că într-adevăr asta a făcut.

Capitolul douăzeci și șase

Malcolm

Sâmbătă, 5 octombrie

— Arăți minunat, Katrin.

Mă întorc spre locul de unde vine vocea maică-mii, apucând un fursec fierbinte și îndreptându-mă spre hol, ca să pot privi în sus, pe scări. Katrin coboară ca pe covorul roșu, cu rochia ei de bal, cu părul strâns la spate într-o împletitură sofisticată. Arată mai bine decât în toată săptămâna care a trecut, dar tot nu are strălucirea obișnuită. Fața ei are ceva ascuțit, uscat.

Decolteul rochiei coboară adânc, expunând mai mult decât arată Katrin de obicei. Ar trebui să-mi distragă atenția, dar nici măcar decolteul generos al surorii mele vitrege nu-mi poate alunga gândurile pe care le nutresc de ieri după-amiază.

Ce știi, Katrin? Ce ai făcut?

— Uau.

Theo, iubitul lui Katrin, nu are problema asta. Privirea i se fixează pe sânii ei, până ce-și amintește că și tatăl lui Katrin este în aceeași încăpere.

— Arăți superb.

Nu-l pot vedea pe Peter, dar vocea îi e plină de un optimism forțat.

— Haideți să vă fac o poză tuturor.

E semnul că trebuie să o iau din loc.

Katrin și Theo vor merge la bal cu alte două persoane, care nu sunt nici pe departe preferatele mele din Echo Ridge – Kyle McNulty și Viv Cantrell. Nu ies împreună, s-a grăbit Katrin să-i precizeze maică-mii. Doar doi oameni care-și fac griji în legătură cu Brooke. Din ce am tras cu ochiul la Kyle, pare să regrete că s-a băgat în horă.

Toți banii care se vor strânge în seara asta vor merge într-un fond care să finanțeze căutările pentru Brooke. Multe firme din oraș donează în același scop, iar a lui Peter este în fruntea listei.

Mă retrag în birou, în vreme ce toată lumea stă la poză. Mia încă mai merge cu Ezra, și mi-a tot dat mesaje până în urmă cu o oră, încercând să mă convingă s-o invit pe Ellery. În alte circumstanțe, aș fi făcut-o, probabil. Dar nu îmi puteam scoate vorbele lui Katrin din minte: *Sper să nu te văd pe acolo*. A început să dea înapoi când vine vorba de a mă trata ca pe un criminal, dar știu ce gândește toată lumea la școală. Prefer să renunț la niște dansuri fără rost, dacă prețul pentru ele e să fiu bârfit trei ore

pe la colțuri și judecat.

În afară de asta, nu știu dacă mă pot comporta firesc în preajma surorii mele vitrege.

Nu am spus nimănui ce am descoperit ieri. În afară de teoriile elaborate și fanteziste, până la urmă e doar o chitanță, cu un nume necunoscut pe ea. Totuși, m-a măcinat o zi întreagă, făcând imposibil să mă uit la Katrin fără să izbucnesc: *Ce știi? Ce ascunzi? Ce ai făcut?*

Murmurul din hol se întețește – Katrin și prietenii ei se pregătesc să plece la bal. În curând, doar Peter și mama vor mai rămâne acasă. Brusc, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să petrec o seară de sâmbătă singur cu gândurile mele. Înainte să mai stau pe gânduri, îi expediez un mesaj lui Ellery.

Vrei să petrecem seara împreună? Să ne uităm la un film sau ceva de genu'?

Nu știu dacă o să fie de accord sau dacă bunica ei îi va da voie să iasă. Dar Ellery îmi răspunde în câteva minute, iar greutatea de pe piept îmi dispare când îi citesc răspunsul.

Da, sigur.

Se dovedește că dacă inviți la tine o fată, în seara balului, mama ta va considera că e o chestie foarte serioasă.

După ce bunica ei o lasă pe Ellery la noi, maică-mea începe să se învârtă inutil în jurul ei, impacientată.

— Vreți cumva popcorn? Pot să fac. Mergeți la subsol sau rămâneți în sufragerie? La subsol e mai mult spațiu, dar nu sunt sigură că aveți Netflix. Poate reușim să-l instalăm rapid, Peter?

Peter îi pune o mână pe umăr, ca și cum ar spera că asta o va face să se agite mai puțin.

— Sunt convins că Malcolm ne va anunța dacă are cerințe legate de tehnologie.

Îi oferă apoi lui Ellery zâmbetul lui caracteristic, larg și amabil.

— Mă bucur să te revăd, Ellery. Nu am apucat să-ți spun asta la strângerea de fonduri, dar mama ta a fost una dintre persoanele cele mai dragi mie pe când era în oraș. Am scos-o și la film de câteva ori, deși cred că a plictisit-o tare experiența. Sper că e bine acum, și sper că te bucuri de timpul petrecut aici, în oraș, deși...

O umbră îi trece peste față.

— Nu ne-ai prins chiar în cel mai fericit moment.

Îmi păstrez o expresie neutră, ca să ascund faptul că îmi displace tot discursul lui inutil. E un mod de a aminti că jumătate din oraș crede că i-am făcut eu ceva lui Brooke. Și ăsta e un alt motiv pentru care nu am invitat-o pe Ellery la bal. Nu eram

sigur că va accepta.

— Știu, spune Ellery. Ne-am mutat aici în vremuri tulburi. Dar cu toții au fost amabili, în ciuda a ceea ce se întâmplă.

Îmi zâmbește, și brusc nu mai sunt nervos. Și-a lăsat părul desfăcut și îi cade peste umeri, așa cum îmi place mie. Nu mi-am dat seama până acum că am o preferință în ce-i privește părul, dar se pare că am.

— Să-ți aduc ceva de băut?, întreabă mama. Avem apă minerală, apă plată, suc...

Pare pregătită să facă pe loc inventarul întregului frigider, dar Peter începe ușor să o întoarcă cu fața spre scări, înainte ca Ellery să apuce să răspundă. Slavă Domnului.

— Malcolm știe de unde și cum să o servească, Alicia. Hai să ne terminăm documentarul cu Burns sus, la noi în cameră, vrei?

Îmi zâmbește și mie, la fel cum i-a zâmbit lui Ellery mai devreme. Are ochii reci, dar îi acord oricum puncte fiindcă a încercat.

— Să ne strigi dacă ai nevoie de ceva.

După ce pașii lor nu se mai aud pe scări, mă întorc spre Ellery.

— Scuze. Mama s-a dezobișnuit să aduc prieteni noi acasă. Vrei popcorn?

— Sigur, zice ea și rânjește.

Are gropițe în obraji și mă bucur că i-am dat mesajul să vină.

O conduc în bucătărie, iar ea se așază pe un scaun înalt la masa insulă. Deschid un sertar și găsesc o pungă de popcorn, de făcut la microunde.

— Nu-ți face griji, mama ta e simpatică. Și tatăl tău vitreg la fel.

Pare surprinsă, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca tatăl lui Katrin să fie de treabă.

— E în regulă și el, spun, aruncând punga de floricele în cuptorul cu microunde.

Ellery își învârte o șuviță pe deget.

— Despre tatăl tău nu prea vorbești. Îl vizitezi, sau...?

Pare cumva nesigură dacă tatăl meu mai este în viață.

Popcornul începe deja să pocnească în cuptor.

— Nu prea îl văd. Trăiește acum în sudul Vermontului, aproape de Massachusetts. Am petrecut o săptămână acolo astă-vară. De cele mai multe ori, îmi trimite pe mail articole sportive, presupunând că sunt interesat de așa ceva. Peter se străduiește ceva mai mult.

Când o spun, sunt surprins că e chiar adevărat.

— Vorbește mult despre facultate, mă întreabă ce îmi doresc pentru viitor, chestii din astea.

— Și ce-ți dorești pentru viitor?, mă întreabă Ellery.

Floricele nu prea mai sar. Scot punga din cuptor și o desfac, iar din ea iese un abur cu miros de unt.

— Încă n-am idee. Tu?

— Nu sunt sigură. Am bănuiala asta că mi-ar plăcea să fiu avocată, dar nu știu cât de realist este planul. Până de curând, nici nu știam că facultatea e o opțiune pentru mine. Sadie nu ar fi putut să ne trimită, nu ar fi avut bani. Dar bunica spune că o va face ea.

— La fel și în cazul meu, cu Peter, spun. Știi că el e avocat, nu? Cred că ar putea să stea de vorbă cu tine despre munca lui. Dar te avertizez, nouăzeci la sută din ce face sună foarte plictisitor. Sau poate fiindcă e vorba despre el.

Râde.

— Am băgat la cap. S-ar putea să profit de oferta ta.

M-am întors cu spatele ca să caut un castron în care să pun popcornul. Când îi aud vocea din nou, e mult mai joasă, aproape o șoaptă.

— E ciudat cum, o perioadă destul de lungă, nu am putut să mă imaginez pe mine în viitor. Cred că mă gândeam prea mult la mătușa mea și îmi imaginam că unul dintre noi, eu sau Ezra, nu va ieși întreg din adolescență. Ca și cum un singur geamăn ar avea șansa de a merge mai departe. Iar Ezra seamănă mult mai tare cu mama decât mine, așa că...

O văd că se uită pe fereastra bucătăriei. Afară nu e decât întuneric.

— Scuze. Asta e deja morbid.

— Avem povești de familie tragice. Să fii morbid e ceva natural la noi.

O conduc în sufragerie și mă așez într-un colț al canapelei, cu castronul de popcorn lângă mine. Se așază și ea și îmi întinde paharul cu suc pe care l-a luat pentru mine.

— La ce vrei să te uiți?, o întreb, mânuind telecomanda.

— Nu prea îmi pasă, spune Ellery și ia o mână de floricele. Mă bucur că am ieșit din casă în seara asta.

Schimb canalele până ce dau de *Defender*, primul film. A trecut deja de scena unde apare Sadie, dar îl las acolo, în onoarea ei.

— Mda, te înțeleg. Mă tot gândesc cum exact cu o săptămână în urmă am dus-o pe Brooke acasă. Știi, am tot vrut să-ți mulțumesc. Știi tu. Pentru că mă crezi.

Ellery îmi surprinde privirea.

— A fost o săptămână oribilă pentru tine, așa e?

— Am fost martor la tot chinul prin care a trecut Declan, știi?

Prin fața noastră trec imagini cu un oraș din viitor. Pe ecran apar străzi ude de ploaie. Eroul e la pământ, iar în jurul lui sunt niște tipi îmbrăcați în piele de sus până jos. Încă nu e pe jumătate robot și este pe cale să fie bătut măr.

— Ce mi s-a întâmplat mie a fost mai suportabil, spun.

Ellery se foiește lângă mine.

— Da, doar că el avea o istorie lungă împreună cu Lacey. Nu e ca și cum tu ai fost iubitul lui Brooke sau cel mai bun prieten al ei.

Reușim să stăm vreo cincisprezece minute fără a arăta cu degetul la elefantul din cameră. Un record, bravo nouă.

— Crezi că ar trebui să arătăm poliției ce am găsit?, întreb.

— Nu știu. Sunt destul de îngrijorată de felul în care am obținut chitanța. Și nu ar fi minunat să te trezești și tu implicat în momentul ăsta. În plus, încă nu am încredere în Ryan Rodriguez. Ceva nu e în regulă cu el.

— Mai sunt și alți polițiști, zic eu.

McNulty se ocupă de ancheta asta, dar gândul că ar trebui să dau iarăși ochii cu el îmi face stomacul să se strângă.

— Oricum... mă tot gândesc la ceva, spune Ellery și apucă telecomanda, ca și cum ar vrea să schimbe programul, apoi rămâne cu ea în mână. Presupunând că într-adevăr Katrin l-a călcat cu mașina pe domnul Bowman, crezi că... e tot ce a făcut?

Încerc să înghit popcornul pe care-l am în gură, dar nu reușesc. Am gâtul prea uscat. Beau din suc înainte să-i răspund lui Ellery și, când o fac, mă gândesc la Katrin coborând pe scări astăzi cu acea expresie nefirească, asemeni unei măști. La felul în care m-a aruncat pe mine în cușca leilor când a fost luată la întrebări. La groaza din ochii ei în ziua când Peter a plecat cu o echipă să o caute pe Brooke.

— Ce vrei să spui?

— Păi...

Ellery lasă impresia că ar trage-o cineva de limbă, că ar scoate cu forța cuvintele de la ea.

— Ar trebui să spun mai întâi că mă preocupă mult crimele. Adică, într-un mod poate nefiresc. Știu că e o problemă a mea, înțeleg. Așa că va trebui să-mi acorzi circumstanțe atenuante pentru ce voi spune, fiindcă sunt o persoană suspicioasă în mod obișnuit, e ceva ce face parte din mine.

— M-ai suspectat și pe mine, nu? Pentru o vreme.

Ellery înțepenește, cu ochii larg deschiși. La naiba, n-am vrut s-o spun așa direct. Aproape că vreau să mă scuz și să schimb subiectul, dar n-o fac. Pentru că acum, că am zis-o, vreau să aud răspunsul ei.

— Eu... pur și simplu detest că sunt făcută așa, Mal. Doar că am crescut fără să știu ce a pățit cu adevărat mătușa mea. Nimeni nu-mi spunea nimic, așa că am început să citesc povești despre crime ca să încerc să înțeleg. Dar ele n-au făcut decât să-mi alimenteze paranoia. Am ajuns în punctul în care nu mai pot să am încredere decât în fratele meu geamăn.

O lacrimă i se întinde pe obraz. Pune telecomanda pe canapea și își șterge fața,

lăsând o dâră roșie acolo unde a apăsat cu mâneca.

— Nu știu cum să relaționez cu oamenii. Am avut o singură prietenă înainte să vin aici. Apoi v-am întâlnit pe tine și pe Mia, și voi sunteți super, dar s-a întâmplat totul repede și... îmi pare rău. Nu am crezut propriu-zis asta despre tine, dar recunosc că m-am gândit. Mi-a trecut prin minte. Dacă are vreun sens. Probabil că nu.

Mi se ia o piatră de pe inimă.

— Are sens. E în regulă. Uite, chiar înțeleg.

Fac un semn care cuprinde încăperea.

— Uite ce fac în seara mare a balului. Nu știu dacă ai observat, dar și eu am o singură prietenă. Cum am spus în bucătărie, avem familii complicate, defecte. E ca naiba, dar măcar pot spune că te înțeleg. Și că te plac așa cum ești.

Pun castronul pe măsuța de cafea și îmi trec un braț pe după umerii ei. Ea suspină și se sprijină de mine. Vreau să fie o îmbrățișare prietenească, dar o șuviță de păr îi cade în ochi, așa că o dau la o parte, și înainte să-mi dau seama îi țin ambii obraji în palme. Mă simt minunat. Ea îmi zâmbește, un zâmbet ca un semn de întrebare. O trag înspre mine și, înainte să mă pot gândi la ce fac, o sărut.

Are buzele moi și calde, și un foarte slab gust de unt. Căldura îmi cuprinde întreg corpul când ea își așază o mână pe ceafa mea. Apoi mă mușcă ușor de buza de jos, și căldura se transformă într-un impuls electric. O strâng cu ambele brațe și o trag în poala mea, sărutându-i buzele, apoi gâtul. Mă împinge pe perne și se așază deasupra mea și, la naiba, seara devine cu mult mai palpitantă decât îmi imaginasem că va fi.

Un zgomot puternic ne face pe amândoi să încremenim. Cumva, am reușit să dăm peste telecomandă și să o aruncăm pe jos. Ellery se desprinde de mine chiar în secunda în care se aude vocea maică-mii, care e prea clară și puternică pentru a veni de sus, unde presupuneam că se află.

— Malcolm? Totul este în regulă?

La naiba, e în bucătărie.

— Suntem bine, doar am scăpat telecomanda, îi strig.

Lăsăm ceva distanță între noi pe canapea și ne privim zâmbind, așteptând răspunsul ei.

— Bine, copii. Fac ciocolată caldă, vreți?

— Nu, mulțumim, spun eu, în timp ce Ellery își aranjează buclele.

Mâinile mele sunt nerăbdătoare să i le răvășească din nou.

— Nici tu nu vrei, Ellery?, insistă mama.

— Nu, mulțumesc!, spune ea și își mușcă buza.

Aștept o veșnicie până ce maică-mea termină în bucătărie și se duce sus. Până atunci, Ellery s-a retras deja în colțul opus al canapelei.

— Poate că e mai bine că am fost întrerupți, zice, îmbujorată. Cred că e mai bine să-ți împărtășesc teoria mea înainte să... mergem mai departe.

Creierul meu nu este în cea mai bună formă a lui în momentul acesta.

— Să-mi împărtășești ce?

— Teoria mea legată de criminal.

— Ah. Aia. Dar nu e despre mine, nu?, spun, după ce trag adânc aer în piept și mă așez mai bine pe canapea.

— Cu siguranță nu. Dar e despre Katrin. Și despre cum eu cred că dacă e vinovată pentru ce a pățit domnul Bowman, ei bine, a fost doar începutul poveștii.

Își răsucește o șuviță de păr pe deget. Am început s-o cunosc îndeajuns ca să știu că nu e niciodată un semn bun. Încă nu mă pot obișnui cu imaginea lui Katrin călcându-l pe prof cu mașina. Nu știu dacă sunt pregătit pentru și mai mult de atât. Dar mi-am petrecut ultimii cinci ani evitând discuții despre Lacey și Declan, și asta nu a dus la nimic bun.

— Ce vrei să spui?

— Păi. Dacă ne întoarcem la acea chitanță, putem spune că Brooke știa de accident, nu? Fie a fost și ea în mașină, fie Katrin i s-a confesat după.

Ellery își lasă părul în pace și începe să se joace acum cu colierul.

— Katrin probabil era foarte speriată că oamenii vor afla. Una e să lovești pe cineva cu mașina, dar alta e să fugi de la locul accidentului, să nu încerci să ajuți victima... ar fi fost văzută prost la școală, ar fi afectat și imaginea tatălui ei în consiliul orașului. Să nu mai vorbim despre consecințele legale. Așa că a decis să acopere totul. Iar Brooke a fost de acord să o ajute, însă bănuiesc că apoi a regretat. Părea mereu îngrijorată și tristă. De când am întâlnit-o, practic, ceea ce a fost chiar după accident. Sau a fost mereu așa?

— Nu, spun, și îmi amintesc de poza care se află acum pe flyer, una în care zâmbea din toată inima. Nu a fost mereu așa.

— Apoi, în biroul de la Ferma Groazei, spunea chestii precum *Nu ar fi trebuit, Ar fi mai bine să le spun, Nu e în regulă*. Ceea ce mă face să cred că se simțea vinovată.

Îmi simt capul greu, ca plin cu apă.

— M-a întrebat dacă am făcut vreodată o greșeală cu adevărat uriașă.

— Da? Când?

— Atunci, în birou. Când tu ai plecat să-l cauți pe Ezra. A spus ceva despre o greșeală care nu era chiar obișnuită, banală... Și a mai zis că și-ar fi dorit să aibă prieteni diferiți.

Ellery dă din cap.

— Se potrivește cu teoria mea.

— În ce fel?

— În mai multe. Începând cu actele de vandalism, spune Ellery. Mesajele au început să apară abia după ce Katrin și-a reparat mașina. A primit-o înapoi pe 2 septembrie, iar strângerea de fonduri a fost pe 4, nu? Îmi dau seama cum se simțea Katrin în acele zile, cu tot orașul care îl plângea pe domnul Bowman și căuta răspunsuri. Probabil mergea pe o gheață subțire, temându-se să nu fie prinsă sau să nu se dea chiar ea de gol. Așa că... dacă fix Katrin a fost cea care a pornit acele mesaje?

— De ce ar fi făcut asta?

Ellery nu mă privește. Se joacă acum cu modelul floral al canapelei, urmărește cu degetul conturul țesăturii.

— Ca să distragă atenția. Să facă orașul să discute despre amenințări, în loc să se concentreze pe ce s-a întâmplat cu domnul Bowman.

Simt un val de greață, pentru că Ellery nu aberează. Mesajele acelea chiar au deturnat atenția de la oribilul accident a cărui victimă fusese profesorul. Altfel, cercetările probabil nu s-ar fi stins așa ușor.

— Dar de ce să te atragă și pe tine în asta? De ce să pună o țintă și pe spatele ei, și pe al lui Brooke?

— Pentru Katrin și Brooke avea sens să fie văzute ca ținte, pentru ca nimeni să nu le bănuiască. Unde mă încadram eu, asta încă nu știu. Poate a fost doar de dragul intrigii, să fie totul mai credibil. Pentru că familia mea e legată în mod tragic de baluri și dispariții, deși Sadie a fost regina, nu Sarah.

— Dar cum ar fi putut s-o facă Katrin, până la urmă? Era și ea înăuntrul centrului cultural când au fost scrise mesajele. Și pe scenă, alături de restul majoretelor, când au apărut pe ecran amenințările alea la Ferma Groazei.

— Filmul poate că fusese programat. Iar pentru restul... a avut ajutor, normal. Brooke era deja implicată, iar Viv și Theo ar face orice le cere Katrin, nu-i așa? La centrul cultural, a fost un moment când ai scăpat-o din ochi?

— Păi, da..., spun.

Îmi amintesc cum Katrin se făcuse nevăzută în clipa în care ochii tuturor se întorseseră spre mine și maică-mea. Zisese că merge să-l caute pe Theo... Oare cât lipsise? Îmi frec tâmpla și sper să-mi aduc aminte, dar nu reușesc. Cu cât vorbesc mai mult cu Ellery, cu atât mă simt mai nervos.

— Să fiu sincer, Ellery, e cu bătaie lungă... Și tot nu explică ce s-a întâmplat cu Brooke.

— Exact asta mă îngrijorează. Mă tot gândesc că, în vreme ce Katrin distrăgea atenția tuturor din oraș, Brooke își aduna curajul să le spună adevărul. De asta a vrut să pună din nou mâna pe dovadă. Dacă a aflat Katrin și... a făcut ceva ca să o readucă

la tăcere?

Simt fiori pe spate.

— Ceva, ceva ce?

— Nu știu. Și chiar sper să mă înșel. Dar Katrin avea un motiv. Avea ocazia potrivită. Sunt două din cele trei lucruri de care ai nevoie ca să comiți o crimă.

— Care e al treilea?

— Trebuie să fii genul de persoană capabilă de așa ceva.

— Katrin nu este acel gen.

Cuvintele îmi ies din gură fără să mă gândesc înainte.

— Dar dacă se temea că va pierde tot?, spune Ellery. Asta ar explica și de ce te-a acuzat apoi pe tine, că ai avea o aventură cu Brooke. Ca să distragă atenția.

— Dar, Ellery... Dumnezeule, despre ce vorbim aici?

Vocea îmi devine o șoaptă.

— Răpire? Mai rău? Pot fi de acord cu restul... că l-a lovit pe profesor, că a pus acele mesaje... e ceva extrem, dar îmi imaginez cum o persoană îngrozită ar putea recurge la așa ceva. Dar s-o facă pe Brooke dispărută e la un cu totul alt nivel.

— Știu, spune Ellery. Katrin fie ar fi trebuit să ajungă atât de disperată încât să-și piardă toate reperele despre ce e rău și ce e bine, sau să fie o criminală cu sânge rece. Ai locuit cu ea timp de câteva luni. Există posibilitatea să fie una din două?

— Sub nicio formă. Katrin duce o viață de poveste.

Dar, chiar când o spun, știu că nu e în întregime adevărat. Peter nu vorbește niciodată despre mama lui Katrin. Katrin nu doar că nu vorbește cu maică-sa, dar nici măcar nu o pomenește. E ca și cum ar avea un singur părinte. Unul dintre lucrurile pe care le avem în comun, de fapt.

Ellery și cu mine rămânem tăcuți câteva minute, uitându-ne cum robotul își învinge foștii lui dușmani. E ceea ce a făcut seria să devină atât de populară – un tip care era mereu bătut și ironizat a devenit atât de puternic peste noapte. La Hollywood, nicio intrigă nu e imposibilă. Poate că Ellery a petrecut prea multă vreme în lumea aia.

Sau poate eu nu-mi cunosc deloc sora vitregă.

— Dacă și o parte din teoria ta e adevărată, ar trebui să împartă din nou amenințări, nu?, întreb în cele din urmă. S-au oprit când a dispărut Brooke. Dacă vrei să distragi atenția, acum ar fi momentul potrivit. Chiar acum, de fapt – la bal.

Ellery mă privește îngrijorată.

— Să știi că mă gândeam și eu la asta, dar... n-am vrut să spun nimic. Și așa am senzația că am spus prea multe.

— Recunosc, nu-mi place să aud. Dar sunt multe lucruri ieșite din comun în

ultima vreme la Katrin. Poate ar trebui s-o urmărim mai îndeaproape.

Ellery ridică o sprânceană.

— Crezi că ar trebui să mergem la bal?

— Am putea, zic și mă uit la ceasul de pe perete. A început de mai puțin de o oră. Încă mai e timp ca ea să facă o mișcare, dacă asta are de gând.

Ellery îmi face semn spre tricoul ei negru și spre blugi.

— Nu prea sunt îmbrăcată potrivit.

— Ai ceva acasă ce ai putea îmbrăca? Am putea trece pe la tine.

— Nimic prea formal, dar... cred că da. Dar ești sigur? Mi se pare că te-am bombardat cu prea multe ipoteze deja. Poate ar trebui doar să mai lași să treacă o vreme, să te obișnuiești cu gândul.

— Încerci să te fofilezi să nu mergi la bal cu mine?, o întreb și rânjesc.

— Nu! Doar că... hm, uf.

N-am mai văzut-o rămânând fără cuvinte până acum. E drăguță așa. Chiar dacă pare regizorul unor seriale polițiste, totuși rămân o grămadă de chestii atrăgătoare la ea. Toate, de fapt.

Și nu e doar asta. Mai devreme, nu aveam de gând să merg la bal, pentru că voiam să evit toată atenția, tot conflictul. Dar am ajuns să stau acasă ca și cum aș avea un motiv să mă simt vinovat, în timp ce Katrin – care e vinovată cel puțin pentru faza cu mașina – a îmbrăcat o rochie roșie superbă și a mers să petreacă.

M-am săturat să mă uit la viața mea cum se transformă în Declan Partea a Doua. Și m-am săturat să nu fac nimic, în timp ce prietenii mei încearcă să mă scoată dintr-un bucluc în care nici n-am intrat măcar.

— Atunci, să mergem, îi zic.

Capitolul douăzeci și șapte

Ellery

Sâmbătă, 5 octombrie

Nana e, frumos spus, deranjată de această întorsătură a lucrurilor.

— Spuneai că mergi la el să vă uitați la un film, îmi zice ea de dincolo de ușa dormitorului, unde am intrat ca să îmbrac o rochie.

Este neagră, fără mâneci, iar partea de jos este evazată și se termină deasupra genunchilor. E din jerseu, nimic sofisticat, dar îmi pun mai multe coliere la gât, să-i dea un aer festiv. Cu singura mea pereche de pantofi cu toc, pot trece ca fiind vag aranjată pentru petrecere.

— Ne-am răzgândit, îi răspund Nanei, luând niște spumă pentru păr creț și trecându-mi-o prin bucle.

Am petrecut deja mai mult timp decât vreau să recunosc aranjându-mi părul când am plecat să mă văd cu Malcolm, dar bătălia cu firele rebele nu se sfârșește niciodată.

— Nu-mi place deloc ideea că te duci la bal, Ellery. Nu după tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni.

— Pe Ezra l-ai lăsat să meargă, îi zic, încălțându-mi pantofii.

— Ezra nu e o țintă cum ești tu. Una dintre fetele nominalizate la titlul de regina balului împreună cu tine e *dispărută*, pentru numele lui Dumnezeu. Poate fi extrem de periculos.

— Dar, Nana, nu se va mai ține concursul de miss și mister. Acum e mai mult o petrecere pentru strângere de fonduri. Vor fi profesori peste tot. Brooke nu a dispărut din mijlocul unei mulțimi. Era acasă, cu părinții ei.

Îmi trec mâinile prin păr, îmi mai dau cu puțin rimel, apoi cu gloss roșu pe buze. Sunt gata.

Nana nu reacționează bine la acest ritual de înfrumusețare. Când deschid ușa camerei mele, ea stă acolo cu brațele încrucișate, apoi se încruntă la vederea mea.

— Te când folosești tu machiaj?

— E un bal.

Aștept să se dea la o parte, dar nu o face.

— E cumva o întâlnire?

Am fluturi în stomac când mă gândesc la sărutul cu Malcolm de pe canapea, dar clipesc inocentă, ca și cum nici nu mi-ar fi trecut prin minte ceva legat de întâlniri.

— Ce? Nu! Mergem ca prieteni, cum s-au dus Mia și Ezra. Ne-am plictisit și ne-

am hotărât să ne vedem cu ei acolo. Asta e tot.

Simt cum mi se îmbujorează obrajii. Cum ar spune Sadie, nu am conexiunea emoțională necesară ca să joc scena asta. Nana nu pare deloc convinsă. Ne uităm una la alta în tăcere, până când ea suspină și se sprijină de tocul ușii.

— Ți-aș putea interzice să mergi, bănuiesc, deși nu a funcționat niciodată cu mama ta. A făcut totul pe la spatele meu. Dar vreau neapărat să mă suni când ajungi acolo, iar după ce se termină vreau să vii direct acasă. Daisy Kwon este o însoțitoare în această seară – ea i-a dus pe Ezra și Mia și te poate aduce acasă și pe tine.

— Bine, Nana.

Încerc să par recunoscătoare, pentru că știu că nu îi este ușor. În plus, dacă e să fiu ofticată pe cineva, ar trebui să fiu pe mine, fiindcă am reușit să transform seara sărutului meu cu Malcolm într-o goană după presupuși criminali. Ar trebui să am o înțelegere cu Ezra și el să-mi dea un mesaj cu *Nimeni nu vrea să-ți audă fabulațiile polițiste* data viitoare când simt nevoia să distrug un moment romantic.

O urmez pe scări, iar jos mă așteaptă băiatul-drăguț-cu-care-nu-am-o-întâlnire. Partea bună a faptului că am părăsit canapeaua lui e că am ocazia să-l văd din nou la costum.

— Bună seara, doamna Corcoran, spune el, apoi ochii i se măresc într-un mod flatant când mă observă. Uau, arăți minunat.

— Mulțumesc. Și tu la fel, spun, deși i-am mai zis-o o dată la el acasă.

Ne zâmbim unul altuia și suntem tot mai puțin credibili când vine vorba despre minciuna cum că am fi doar amici.

— Ellery trebuie să fie înapoi la zece și jumătate, intervine Nana, precizând o oră asupra căreia nu convenisem în discuția noastră de la etaj. O să vină împreună cu Ezra.

— Nicio problemă, doamna Corcoran. Vă mulțumesc că îi dați voie să meargă cu mine.

Nu sunt sigură, dar mi se pare că văd un zâmbet pe fața Nanei când ne deschide ușa.

— Să vă distrați. Și stați departe de belele.

Traversăm peluza spre Volvo-ul parcat în față, iar Malcolm îmi deschide ușa. Îmi las capul pe spate ca să-l privesc. Sunt aproape de a face o glumă, ca să risipesc tensiunea creată de Nana, dar ochii mei se lipesc de buzele lui, de curbura gâtului, unde pielea îi întâlnește cămașa albă, bine apretată, și uit complet ce aveam de gând să spun.

Îmi mângâie brațul și atingerea lui îmi face pielea ca de găină.

— Nu vrei să-ți iei o jachetă? E destul de frig.

— Nu, sunt bine.

Îmi dezlipesc ochii de pe gâtul lui și mă afund în scaunul mașinii. Lăsăm deoparte subiectele dure ale serii cât timp el conduce, și povestim despre o serie de benzi desenate, și despre un film pe care niciunul nu l-a văzut încă.

Parcarea liceului este aglomerată, iar Malcolm găsește un loc doar în capăt, printre ultimele rămase libere. Regret hotărârea de a nu-mi lua o jachetă imediat ce mă dau jos din mașină, dar Malcolm își scoate el haina și o așază pe umerii mei. Miroase a el, un amestec de șampon și balsam de rufe. Încerc să nu trag prea obsesiv pe nas în timp ce ne plimbăm.

Îmi scot telefonul și o sun pe Nana ca să-i spun că am ajuns cu bine, apoi pornim spre auditoriu. Primul lucru pe care-l vedem e o masă îmbrăcată în satin mov, la care stă o blondă, într-o rochie înflorată. Are bretonul tapat, în stil retro.

— Of, nu, spune Malcolm și își încetinește pașii.

— Ce e?

Îmi dau jos haina lui Malcolm și i-o întind.

— Aia de la masă este Liz McNulty. Sora lui Kyle. Mă urăște pur și simplu.

— Femeia aia?

Trag cu ochiul la ea.

— Cea de care Declan s-a despărțit ca să fie cu Lacey? Credeam că era de vârsta lor.

— Păi chiar este.

— Pare de patruzeci de ani!

Vorbesc în șoaptă, dar el îmi face oricum semn să tac când ne apropiem de masă.

— Bună, Liz, spune Malcolm resemnat.

Femeia își ridică ochii din telefon, și se strâmbă când observă cine este în fața ei.

— Biletele!, țipă la noi, fără să răspundă măcar la salut.

— Nu avem încă, spune Malcolm. Îmi poți da două, te rog?

Liz își împinge pieptul în față și spune triumfătoare:

— Nu vindem la fața locului.

Malcolm își caută portofelul.

— Foarte rău faceți.

— Ar fi trebuit să-ți cumperi din timp, pufnește Liz.

— Salut, oameni buni, zice o voce melodioasă din spatele nostru.

Mă întorc și o văd pe Daisy ieșind din sala de sport, arătând super într-o rochie albastră, mulată, și cu tocuri înalte.

— Bună, spun eu, ușurată să văd o figură cunoscută. Îți stă bine!

— Noi, ăstea care am terminat de ceva timp liceul, nu putem să ne facem de râs, nu, Liz? Să arătăm cât de bine putem, zice Daisy.

Liz își îndreaptă poala rochiei urâte și simt puțină milă pentru ea. Ochii lui Daisy pendulează de la Malcolm la mine.

— Sunt surprinsă să vă văd aici. Mia îmi zisese că nu veniți la bal.

— Ne-am răzgândit. Dar nu știam că e obligatoriu să-ți iei bilete dinainte, adaug eu și îi zâmbesc lui Liz.

Liz își încrucișează brațele la piept, pregătită să se certe, dar Daisy îi pune o mână pe braț.

— Cred că nu e nicio problemă acum, mai ales că balul a început deja de ceva timp. Nu, Liz? Directorul Slate nu ar vrea să fie cineva întors de la ușă. Nu într-o astfel de seară, când ar trebui să fim mai uniți ca niciodată. În plus, avem nevoie de fiecare bănuț care s-ar putea strânge.

Îi zâmbește cu acea expresie seducătoare care a făcut-o să fie aleasă în consiliul elevilor patru ani la rând. Liz devine nesigură. Bănuiesc că relația lui Daisy cu Declan încă mai este secretă, altfel Liz ar fi foc și pară.

— Am aprecia tare mult, spun.

Malcolm e înțelept și tace din gură.

— Bine. Cinci dolari. De fiecare.

Malcolm întinde zece dolari, apoi o urmăm pe Daisy. Luminile sunt slabe, și muzica ne asaltează timpanele. Încăperea e aglomerată și se dansează. Pe tavan plutesc baloane colorate.

— Să-i căutăm pe Mia și Ezra?, întreabă Malcolm.

Pornește spre centrul adunării, dar Daisy mă apucă de braț înainte să-l pot urma.

— Pot să te întreb ceva?, strigă ca să acopere muzica.

Ezit, iar Malcolm dispare în mulțime, fără să-și dea seama că nu sunt în spatele lui.

— Ăăă, bine, zic, și habar n-am la ce să mă aștept.

— M-am gândit la ce ai spus. Despre Ryan Rodriguez și brățară?

Nu prea am mai avut timp să discutăm joi, pentru că părinții lor au venit acasă și au început să se crizeze când au văzut rana de la cap a lui Mia. A spus că s-a lovit din neatenție de șemineu.

— Mi-am tot făcut gânduri, continuă Daisy. De ce credeai că el ar fi putut să i-o fi dat lui Lacey? Știi ceva?

— Nu, recunosc eu.

Nu vreau să-mi înșir bănuielile în fața lui Daisy, mai ales că a vorbit despre cât de greu e să fii o familie de altă naționalitate în acest oraș. Uneori uit cât de lipsit de diversitate este Echo Ridge. Nu cred că e cazul să arunc cu speculații într-o persoană al cărei nume de familie este Rodriguez.

În plus, deși am tăiat-o pe Daisy de pe lista mea de suspecți, tot mai cred că Declan

e dubios. Poate că Malcolm nu prea vorbește cu el, dar sunt convinsă că Daisy nu-i ascunde nimic.

— Doar că o cunoștea, zic.

— Da, dar... nu e ca și cum erau prieteni.

— A fost devastat când ea a murit, spun.

Pare foarte surprinsă.

— Cine ți-a spus asta?

— Mama mea. L-a văzut la înmormântare. Când a avut el o cădere nervoasă și a trebuit să fie scos afară, pe sus?

— Ryan Rodriguez a avut o cădere nervoasă? Asta nu s-a întâmplat.

— Poate n-ai fost tu de față?, sugerez.

— Nu. Am fost toți colegii prezenți acolo. Aș fi observat. Poate că mama ta doar exagera. În stil Hollywood, corect?

Mă opresc, nelămurită. Reacția lui Daisy a fost aceeași pe care a avut și Nana când am adus vorba despre Ryan la înmormântare. *Nu s-a întâmplat așa*.

— Mda, mă rog, spun.

Nu cred că Daisy are vreun motiv să mintă în legătură cu acel eveniment. Atunci minte Sadie?

— Iartă-mă, te-am despărțit fără să vreau de partenerul tău, zice Daisy, remarcându-l pe Malcolm la ceva distanță. O să mă mai plimb și eu, să văd unde pot să ajut. Distracție plăcută!

Malcolm mă vede și vine spre mine.

— Ce ai pățit?, mă întreabă.

E răvășit, de parcă ar fi fost prins în miezul unui mosh pit – haina îi e desfăcută, cravata îi stă strâmbă și largă, părul îi este în toate direcțiile.

— Scuze. Daisy a vrut să mă întrebe ceva. I-ai găsit?

— Nu. M-a prins Viv. Deja l-a pierdut pe Kyle pe undeva și nu e deloc bucuroasă. Și mai e supărată și pe Theo fiindcă a adus alcool și Katrin e pe jumătate beată.

Mă uit prin sală până ce ochesc rochia roșie.

— Uite-o acolo.

Katrin și Theo dansează în centru, iar ea se agață de gâtul lui de parcă ar vrea să fie împiedicată să se scufunde.

— Nu arată ca o criminală, este?, mă întreabă.

— Crezi că sunt ridicolă.

— Ce? Nu. Doar că... orice ar pune la cale, nu se întâmplă acum, așa că ce ai spune dacă am dansa și noi? Dacă tot suntem aici.

Fluturii încep să-mi mișune din nou prin stomac.

— Păi, cred că ar fi bine să facem și noi ce face lumea.

Îi accept mâna întinsă.

Îmi trec brațele pe după gâtul lui, iar el îmi pune mâinile pe talie. E poziția clasică și un pic neîndemânatică pentru dansurile romantice. Dar, după vreo două încercări de a ne apropia mai mult, reușim într-un final să ne coordonăm trupurile. Mă relaxez lângă el, cu mâna pe pieptul lui. Pentru câteva minute, mă bucur de liniștea de a fi lângă o persoană de încredere, cu ritmul inimii lui pe care îl simt lângă obraz.

— Pot să te întreb ceva?, îmi șoptește Malcolm la ureche.

Ridic fața spre el și aproape că zic da, gândindu-mă că vrea să mă sărute și că asta era întrebarea.

— Ți-e frică de clovni?

Pfff. Dezamăgitor.

Mă uit în ochii lui, care acum par gri, nu verzi.

— Ce?

— Te temi de clovni?

— Nu. N-am priceput niciodată fobia asta, să fiu sinceră.

Clatin din cap și o șuviță mi se lipește de gloss-ul lipicios pe care-l am pe buze, amintindu-mi încă o dată de ce nu mă dau în vânt după machiaj. Înainte să găsesc un mod elegant de a o îndepărta, Malcolm o face în locul meu, dându-mi șuvița neascultătoare după ureche.

Simt un fior prin tot corpul. Ok. Poate că rujul are și el meritele lui.

— Nici eu. Cred că au degeaba parte de o reputație proastă. Clovnii nu-și doresc decât să distreze oamenii.

— Ești purtătorul lor de cuvânt?; întreb, iar el râde.

— Nu. Dar e acest muzeu dedicat clovnilor, în Solsbury... Bine, e mult spus muzeu. E casa unei bătrâne în care se găsesc multe obiecte vechi care au legătură cu clovnii. Le dă vizitatorilor o cutie uriașă de popcorn, și are vreo șase câini care se învârt pe acolo. Uneori proiectează și filme pe un perete liber – nu întotdeauna despre clovni. Ultima dată am văzut acolo *Blonda de la drept*.

— Sună superb, spun, râzând.

— E ciudățel, recunoaște Malcolm. Dar îmi place. E haios și interesant, cât timp nu ți-e frică de clovni.

Mâinile lui îmi strâng mai tare talia.

— Mă întrebam dacă ai vrea să mergi într-o zi.

Am multe întrebări. *Doar eu, sau și fratele meu și Mia? Va fi o întâlnire, sau doar o chestie ciudată pe care nu ai cu cine altcineva să o faci? Oare nu ar trebui să așteptăm să se liniștească lucrurile prin oraș?*

Dar nu le dau ascultare când răspund.
— Mi-ar plăcea.
Pentru că așa este.
— Bun, mă bucur, spune Malcolm și zâmbește.
Brusc, ritmul pe care îl regăsisem împreună se risipește – mă calcă pe picior, eu îl lovesc din greșeală cu cotul, părul mi se lipește de față din motive necunoscute. Totul se duce naibii, până când el devine rigid și întreabă:
— O vezi pe Katrin pe undeva?
Mă uit spre mijlocul ringului, unde o văzusem mai înainte, dar a dispărut.
— Theo e aici, spun, arătând cu bărbia spre el.
Încearcă să pară relaxat când toarnă dintr-o sticlă mică alcool în paharul de suc.
— Dar ea nu se vede pe nicăieri.
Începe un cântec rapid și gălăgios, iar Malcolm îmi face semn să-l urmez. Ieșim de pe ringul de dans, făcându-ne loc printre oameni, și dăm roată auditoriului. Văd că unii se holbează la Malcolm. Înainte să-mi dau seama ce fac, îl apuc de mână. Îi observ pe Mia și Ezra dansând frenetic în mijlocul unor necunoscuți. Daisy stă cu niște fete de vârsta ei deoparte, părând preocupată. Mă întreb cum fusese balul ei, în urmă cu cinci ani, când îl privise pe băiatul pe care-l iubea fiind încoronat alături de prietena ei cea mai bună. Dacă era geloasă, sau dacă dimpotrivă nu-și făcea griji, spunându-și că îi vine și ei rândul.
Și mă întreb cum fusese și pentru Sadie, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, să fie aici fără sora ei, să danseze cu un băiat de care îi plăcea. O noapte frumoasă care s-a transformat într-o amintire crudă, oribilă.
— Nu-i aici, spune și Malcolm, dar chiar atunci văd o strălucire de roșu într-un loc unde nu mă așteptam.
Cel mai îndepărtat colț al sălii de sport are o ieșire, care acum a fost acoperită de baloane și mascată, făcută să pară inaccesibilă. Katrin se strecoară până acolo și, fără să privească în jur, o deschide și iese în curte.
Schimb o privire cu Malcolm. O luăm pe urmele ei, ne strecurăm din nou printre petrecăreți, dăm peste un cuplu care aproape că face sex. Când ajungem la ușă, privim în jur, să vedem dacă e cineva atent.
Ieșim afară. E răcoare și liniște, luna e plină și strălucește puternic. Katrin nu se vede pe nicăieri. Pornim împreună spre partea din față a clădirii liceului.
Când ajungem aproape de intrarea principală, o vedem și pe Katrin. Stă lângă indicator. Ne strecurăm pe lângă zid, să nu fim văzuți. Văd că fata are în mână o poșetă plic și că se chinuie să nimerească închizătoarea. Deși mă tot întreb ce ar putea avea în poșeta minusculă în afară de chei și un ruj, îmi pun telefonul pe filmat,

convinsă că aș putea surprinde ceva interesant.

Dar înainte ca ea să poată scoate ceva din geantă, o aruncă pe jos. Telefonul meu, ajutat de lumina puternică a lunii, o filmează cum devine rigidă, apoi se apleacă în față și vomită pe iarbă.

Capitolul douăzeci și opt

Ellery

Duminică, 8 octombrie

După bal, Echo Ridge pare obosit duminică, de parcă toți locuitorii ar fi mahmuri. Biserica e mai goală ca de obicei, și apoi, când mergem să facem comisioane cu Nana, de abia vedem oameni pe străzi. Nici măcar Melanie Kilduff nu se vede pe nicăieri, ea care iese în fiecare dimineață la alergat.

După biserică, eu și Ezra rămânem în grădină, să smulgem buruieni.

— Și, cum ai lăsat lucrurile cu Malcolm?, mă întreabă Ezra.

Smulg o păpădie, dar, în loc s-o rup cu tot cu rădăcină, o decapitez.

— Păi, ai văzut și tu, spun nervoasă.

Balul s-a terminat prompt la zece fix, și cu toții am fost conduși afară din auditoriu ca o turmă de vite, care trebuie să meargă la culcare. Daisy ne-a adus doar cu un sfert de oră mai târziu față de cum îi ceruse Nana. Bunica a stat trează până târziu, pendulându-se pe lângă mine și Ezra.

— Ne-am spus noapte bună.

— Mda, dar v-ați făcut ceva planuri, nu?

Scot și restul păpădiei și o arunc în găleata de lângă noi.

— Cred că o să mergem la un muzeu al clovnilor.

Ezra se încruntă.

— La un ce?

— Un muzeu dedicat clovnilor. Oricum... Mă așteptam la altceva seara trecută, cu Katrin. Dar tot ce am făcut a fost s-o surprindem în acțiunea înjositoare, dar inofensivă, de a vomita.

Ezra ridică din umeri.

— Mda, dar v-ați gândit bine. Ea e în centrul tuturor întâmplărilor de pe aici, însă...

Își șterge fruntea de transpirație și îi rămâne puțin noroi pe piele.

— Poate ar trebui să lăsați experții să se ocupe. Să duceți factura la poliție. Nu e nevoie să spui cum ai făcut rost de ea. Malcolm ar putea spune că a găsit-o el.

— Mda, dar atunci n-ar mai avea niciun sens. Toată faza este că Brooke încerca să pună din nou mâna pe ea.

— Of, da.

Aud un zgomot de mașină în apropiere, și ridic capul cât să-l văd pe polițistul

Rodriguez la volan, conducând duba poliției prin fața casei noastre și apoi intrând pe aleea lui de acces.

— Mare păcat că polițistul care ne e la îndemână e așa dubios, mormăi eu.

— Tot nu ai renunțat la teoria asta?, mă întreabă Ezra. Daisy ți-a spus aseară că Rodriguez nu a făcut o scenă la înmormântarea lui Lacey. Nana a zis același lucru. Nu știu de ce a afirmat Sadie chestiile alea despre el, dar, în orice caz, ce crede ea că a văzut este interpretabil. În afară de asta, cu ce e vinovat? Că arăta ca naiba în albumul școlii? Poate că ar trebui să-i dai omului o șansă.

Mă ridic în picioare și îmi șterg palmele de blugi.

— Ai dreptate. Haide.

— Ce? Nu am vrut să spun că să-i dai o șansă *acum*.

— De ce nu? Nana ne-a bătut oricum la cap să-l ajutăm cu acele cutii, pentru că Rodriguez încearcă să vândă casa? Hai să o facem acum. Poate că îi putem lua și pulsul în legătură cu investigația în curs.

Ne lăsăm uneltele de grădinărit în curte și intrăm în casă. Nana e la etaj, șterge praful. Luăm cutiile goale din pivniță și îi strigăm unde mergem și de ce, iar ea nu protestează.

Ieșim apoi pe șosea și mergem până la casa lui Rodriguez. Este maronie și mai mică decât locuințele de pe strada noastră, cumva mai retrasă. Nu am mai văzut-o până acum de aproape. La ferestre are niște ghivece cu flori, dar din păcate arată ca și cum ele s-au ofilit de luni bune.

Ezra sună la ușă, iar polițistul răspunde în câteva secunde. Și-a scos uniforma, și acum poartă un tricou albastru și pantaloni de trening, iar părul are nevoie de o tunsoare.

— Oh, salut, spune el și deschide ușa. Bunica voastră mi-a spus că-mi va trimite niște cutii. E perfect momentul, tocmai strângeam o parte din lucruri.

Nu ne invită înăuntru, dar eu intru oricum în hol.

— Te muți?, întreb, sperând să mențin conversația animată.

Acum, când am intrat în casa lui, curiozitatea mi-a crescut la cote maxime.

Polițistul ne ia cutiile goale din brațe și le proptește de perete.

— Da, în cele din urmă... Acum, când nu mai e tata, casa e prea mare pentru o singură persoană, știți? Dar nu mă grăbesc. Mai întâi va trebui să mă hotărăsc încotro o voi apuca.

Își scarpină ceafa.

— Vreți ceva de băut? Apă?

— Ai cafea?, întreabă Ezra.

Polițistul se uită la noi puțin încurcat.

— Ai voie să bei cafea?

— Păi, suntem doar cu vreo cinci ani mai mici decât tine, arată Ezra ce era evident. Și e cafea. Nu îți cerem cocaină.

Chicotesc, deși îl admir pe Ezra că e așa relaxat în preajma polițistului cât să-și permită astfel de glume. De obicei, nu ia peste picior autoritățile așa, pe față.

Polițistul zâmbește ca și cum s-ar scuza.

— Păi... Nora, bunica voastră, e destul de severă. Dar, da, tocmai am făcut cafea.

Intrăm în bucătărie, care are decorațiuni de culoare muștar și un tapet demodat. Rodriguez scoate niște cești desperecheate dintr-un bufet, apoi caută lingurițe într-un sertar.

Mă sprijin de dulap.

— Ne întrebam ăăă... cum merg cercetările privind dispariția lui Brooke, spun eu, simțind că mă strânge pieptul, un sentiment deja familiar. Ceva vești?

Știu că, pe măsură ce trece timpul, e din ce în ce mai puțin probabil ca Brooke să se întoarcă acasă nevătămată.

— Nimic ce aș putea împărtăși cu voi, spune el, iar tonul îi devine dintr-o dată serios, oficial. Îmi pare rău. Știu că vă e greu, ținând cont că ați fost cu ea chiar înainte să dispară.

Arată ca și cum i-ar părea rău cu adevărat. Acum, când toarnă cafea fierbinte într-o cană cu un om de zăpadă și mi-o întinde, pare atât de amabil și normal, atât de departe de a arăta ca un criminal, încât îmi doresc să fi luat la mine factura de la atelierul de reparații auto.

Totuși, nu știu mai nimic despre el.

— Ce face familia ei?, întreabă Ezra, așezându-se pe un scaun.

Pe masă, în fața lui, e o monedă, așa că începe s-o învârtă.

— Cam cum ar fi de așteptat. Sunt teribil de îngrijorați. Dar apreciază toate eforturile pe care le fac locuitorii orașului. Vreți lapte?

— Nu, spune Ezra, jucându-se în continuare cu moneda.

Trag cu ochiul în sufragerie, unde o poză mare cu trei copii atârnă deasupra șemineului.

— În poza aia ești tu când erai mic?, întreb.

Pozele de familie sunt teribil de atrăgătoare pentru mine, din moment ce am atât de puține. Mereu am crezut că spun multe despre un om. Poate că de asta le urăște Sadie. Nu-i place să dezvăluie nimic despre trecutul ei.

Polițistul e cu spatele la mine și cotrobăie prin frigider.

— Cum?

— Fotografia aia de deasupra șemineului.

Îmi pun cana jos și mă duc în sufragerie, să mă uit mai bine. Pe o poliță sunt puse și mai multe fotografii și mă apropii de una care pare a fi de la ceremonia de absolvire.

— Nu ar trebui..., strigă el la mine.

Aud apoi un zgomot ca și cum s-ar sparge ceva. Mă întorc și îl văd pe polițist împiedicându-se de canapea, în timp ce ochii îmi rămân fixați pe o poză cu Ezra.

Stai așa. Nu. Nu se poate.

Poza înrămată este a unui tânăr în uniformă militară, sprijinit de un elicopter și zâmbind la cameră. Totul la el – părul negru și ochii căprui, liniile ascuțite ale feței, zâmbetul – arată la fel ca la fratele meu.

Și arată și ca mine.

Respir cu greu, iar degetele mele strâng rama fotografiei chiar la timp, pentru că Rodriguez se repede să mi-o ia din mână. Mă clatin pe picioare și acum țin poza cu ambele mâini, iar prin tot corpul îmi trece ceva asemănător cu panica. Am senzația că nu mai văd bine, iar pielea îmi arde. Dar, în minte, mi-a rămas întipărită acea figură. Ar putea fi fratele meu, care s-a costumat de Halloween în soldat. Dar nu este el.

— Cine este?, întreb cu limba împleticită, de parcă tocmai aș fi fost sedată.

Fața polițistului e roșie ca sfecla. Pare că și-ar dori să facă orice altceva, numai să nu-mi răspundă, dar într-un final se înduplecă.

— Tatăl meu, imediat după războiul din Golf.

— Tatăl *tău*?

— Ellery? Ce naiba?

Vocea lui Ezra pare că vine de la kilometri depărtare.

— Rahat, spune Rodriguez și își trece mâinile prin păr. Nu e cum am vrut să meargă lucrurile. Voiam să... nu știu, să discut cu bunica voastră mai întâi. Doar că nu aveam idee ce să spun, așa că am tot amânat și... Nici acum nu știu ce să spun.

Îi întâlnesc privirea.

— Ar putea fi o coincidență, spune.

Picioarele parcă îmi sunt din cauciuc. Mă trântesc pe un fotoliu, încă strângând rama fotografiei în mână.

— Nu e o coincidență, zic.

— Ce naiba spui acolo?

În vocea lui Ezra se simte nerăbdarea.

Polițistul Rodriguez nu arăta deloc ca tatăl lui. Dacă ar fi semănat, aș fi fost probabil la fel de șocată cum sunt acum când ne-am întâlnit prima dată. Dintr-o dată, totul capătă sens. Cum a scăpat ceașca de cafea pe jos în bucătăria Nanei, cum s-a bâlbâit de fiecare dată când ne-a văzut pe mine și pe fratele meu. Întâi am crezut că e mai încet la minte, apoi am crezut că e vinovat de moartea lui Lacey. Nici măcar o

dată nu mi-a trecut prin cap că Ryan Rodriguez arăta ca o căprioară în bătaia farurilor deoarece încerca să se obișnuiască cu ideea că probabil suntem rude.

Probabil? Mă uit din nou la poza pe care o țin în mână. Singurele asemănări dintre mine și mama erau părul și gropițele din obraji. Dar ochii aceștia aproape negri, mari, bărbia ascuțită, zâmbetul... sunt ceea ce văd în oglindă în fiecare zi.

Rodriguez își împreunează palmele în față, de parcă s-ar pregăti pentru o rugăciune.

— Poate ar trebui să o chemăm și pe bunica voastră încoace.

Dau din cap că nu. Nu știu cine știe ce deocamdată, dar pot să-mi dau seama că prezența Nanei aici ar face totul și mai ciudat și mai absurd. În loc de asta, îi întind poza lui Ezra.

— Trebuie să vezi și tu.

În timp ce fratele meu străbate încăperea, mă simt ca și cum cei șaptesprezece ani ai mei îmi trec prin fața ochilor. Creierul îmi zboară, căutând să găsească o explicație pentru toate acele părți care acum apar ca fiind niște minciuni. Adică, poate că Sadie chiar a întâlnit pe cineva pe nume Jorge sau Jose într-un club de noapte, și a crezut tot ce ne-a spus despre tatăl nostru. Poate că nici măcar n-a mai ținut minte ceva ce este acum evident: o aventură cu un bărbat însurat, în timp ce venise în oraș pentru înmormântarea tatălui ei.

Doar că... Îmi amintesc expresia ei când am menționat pentru prima dată numele lui Ryan Rodriguez – o senzație de disconfort. Când am întrebat-o despre ce era vorba, mi-a spus povestea crizei lui de nervi la înmormântarea lui Lacey. Un episod pe care am construit o întreagă teorie despre crimă, până ce două persoane fără legătură între ele mi-au zis că acel episod nu a existat.

— Sfinte. Rahat.

Nu mă pot uita la fața fratelui meu, așa că îl privesc pe Ryan.

— Îmi pare rău, spune el. Ar fi trebuit... Nu știu ce ar fi trebuit, să fiu cinstit. Am putea face un test, bănuiesc, ca să ne asigurăm...

Își încrucișează brațele.

— Nu cred că tata știa. Poate greșesc, dar cred că ar fi spus ceva dacă ar fi știut.

Timpul trecut. Știa. Pentru că tatăl lui, și al nostru, a murit în urmă cu trei luni.

E prea mult pentru mine. Nu mai pot distinge vocile din jurul meu, care par că spun ceva important. Genunchii îmi tremură, palmele îmi transpiră. Nu mai am aer, de parcă m-aș afla sub apă. Am amețit și mi-e frică să mă ridic de pe fotoliu.

Și lucrul cel mai rău este acesta: cât de îngrozitor și imatur și disperat am nevoie de mama mea chiar acum.

Capitolul douăzeci și nouă

Malcolm

Duminică, 6 octombrie

E unul din acele vise care de fapt sunt amintiri.

Eu și Mia stăm pe canapeaua ei, cu ochii lipiți de televizor, uitându-ne la un reportaj de la înmormântarea lui Lacey, care a fost cu o zi în urmă. Fusesem acolo, firește, dar nu ne puteam abține s-o mai retrăim o dată pe ecran.

Meli Dinglasa, o absolventă a liceului nostru care s-a bălăcit în anonimat la un post de știri local până ce a avut cineva strălucita idee de a o scoate în față ca reporter pentru povestea lui Lacey, stă pe scările bisericii ținând un microfon în mână.

— Ieri, acest orășel distrus de veste s-a reunit pentru înmormântarea lui Lacey Kilduff, plângând pierderea unei tinere atât de promițătoare. În mijlocul durerii însă, multe întrebări continuă să apară în jurul celor care au cunoscut-o cel mai bine.

Camera îl surprinde pe Declan ieșind din biserică, cu un costum care îi vine rău, tras la față, cu buzele strânse.

Mia își drege vocea și să apleacă spre mine, strângând în brațe o pernă.

— Crezi că persoana care a făcut asta a fost prezentă ieri la înmormântare? Nu mă refer la prietenii ei, spune Mia repede, văzând că m-am întunecat la față. Doar... mă întreb dacă e cineva pe care-l cunoaștem. Chiar lângă noi, în mijlocul mulțimii.

— Nu cred că ar fi apărut, spun, deși simt că nu sunt sigur de nimic.

— Ar trebui să le facă tuturor de acolo testul criminalului.

— Testul cum?

— Am auzit la școală, zice Mia. E un fel de ghicitoare. Despre o fată. Este la înmormântarea mamei ei, și vede dintr-o dată un străin. Se îndrăgostește de el și hotărăște că este alesul. Câteva zile mai târziu, ea își ucide sora. De ce a făcut-o?

— Nimeni nu ar face așa ceva, pufnesc eu.

— E o ghicitoare. Trebuie să răspunzi. Se spune că criminalii dau toți același răspuns.

— Pentru că...

Mă opresc și caut cel mai sofisticat răspuns. Mă simt bine făcând asta cu Mia, într-un mod în care nu aș putea cu altcineva. E una dintre puținii oameni din Echo Ridge care nu au sărit să-l acuze pe Declan – sau pe mine, prin asociere cu el.

— Pentru că sora ei era iubita tipului și îl voia doar pentru ea?

— Nu. Pentru că s-a gândit că bărbatul ar putea să vină și la înmormântarea surorii

ei.

Pufnesc pe nas.

— N-are niciun sens.

— Ai o metodă mai bună de a depista criminalii cu sânge rece?

Mă uit la mulțimea de pe ecran, căutând un semn evident că o persoană de acolo nu e în regulă. Ceva care să iasă la iveală printre figurile triste.

— Sunt cele mai traumatizate și defecte persoane dintr-o mulțime de oameni, zic eu.

Mia își strânge perna la piept.

— Dar tocmai asta e problema, nu? Sunt cele mai defecte persoane, dar nu-ți poți da seama.

Mă trezesc din somn atât de brutal, încât aproape cad din pat. Inima îmi bate cu putere și gura îmi e uscată, de parcă ar fi plină cu vată. Nu m-am mai gândit de ani întregi la ziua aia – cum eu și Mia ne uitam la reportajul de la înmormântare, în timp ce mă ascundeam la ea acasă, pentru că la mine tensiunea era pe cale să explodeze. Nu știu de ce am visat asta acum, doar că...

Katrin fie ar fi trebuit să ajungă atât de disperată încât să-și piardă toate reperele despre ce e rău și ce e bine, sau să fie o criminală cu sânge rece. Nici după ce am surprins-o pe Katrin făcând doar ceva atât de banal cum ar fi să caute un loc liniștit ca să vomite, tot nu-mi pot scoate vorbele lui Ellery din minte.

Îmi trec o mână prin părul umed de transpirație și mă întorc pe o parte, încercând să mă scufund la loc în somn. Nu îmi iese. Ochii mi se tot deschid, așa că mă uit la telefon să văd cât e ora. De abia e trecut de ora trei dimineața, așa că sunt foarte surprins să descopăr un mesaj trimis de Ellery cu numai zece minute în urmă.

Scuze că n-am răspuns mai curând. S-au întâmplat niște chestii.

I-au luat numai cincisprezece ore să vină cu un răspuns la *M-am distrat aseară*, trimis de mine. Întârziere care m-a făcut un pic paranoic.

Mă ridic în cot. Nu-mi place cum sună știrea că s-au întâmplat niște chestii. La fel cum nu pricep de ce e Ellery trează la ora asta. Sunt cât pe ce să-i răspund la mesaj, când aud un zgomot la ușa dormitorului meu. Cineva pășește precaut, dar nu știe că o șipcă din podea e desprinsă și scârțâie chiar lângă ușa mea. Îmi ciulesc urechile, așa că aud pași pe scări, apoi ușa casei cum se deschide.

Mă dau jos din pat și mă uit pe fereastră. Luna luminează puternic, așa că deslușesc o siluetă, cu un rucsac în spate, mergând grăbit pe alee. Nu e înaltă ca Peter, și nu are nici nesiguranța maică-mii când pășește. Nu poate fi decât Katrin.

Katrin fie ar fi trebuit să ajungă atât de disperată încât să-și piardă toate reperele despre ce e

rău și ce e bine, sau să fie o criminală cu sânge rece.

Dumnezeule. Cuvintele lui Ellery sunt versiunea mea personală a caruselului din Ferma Groazei, care se rotește la nesfârșit. Acum, uitându-mă la fata care se pierde în întuneric, mă gândesc cât este de nechibzuit să te preumbli prin Echo Ridge la trei dimineața, când încă nu știm ce s-a întâmplat cu Brooke.

În afara situației când știi că nu ai de ce să te temi.

În afara situației când tu ești cel de care ar trebui să se teamă lumea.

Mă fâțâi prin cameră și îmi caut tenișii. Cu ei într-o mână, apuc mobilul cu cealaltă și ies pe holul aflat în întuneric. Cobor pe scări fără să fac zgomot. Îl aud pe Peter cum sforăie, deci bănuiesc că nu am de ce să-mi fac griji. În hol, îmi încalț tenișii și deschid încet ușa. N-o văd nicăieri pe Katrin, tot ce aud sunt greieri și frunzele împrăștiate de vânt.

Când ajung în capătul aleii, mă uit în ambele sensuri. Strada noastră nu are felinare, așa că nu văd decât siluetele copacilor. Centrul este în dreapta, liceul în stânga. Școala... acolo unde a fost balul seara trecută. O iau în stânga și merg pe marginea drumului. Din strada noastră ies în alta care e ceva mai bine luminată. De acolo o văd pe Katrin, la câteva blocuri distanță de mine.

Ridic telefonul și îi trimit un mesaj lui Ellery.

O urmăresc pe Katrin.

Nu mă aștept la un răspuns, dar primesc unul peste câteva secunde.

CEEE???

De ce ești trează?

O poveste lungă. De ce o urmărești pe Katrin?

Pentru că a ieșit din casă la 3 dim și vreau să știu de ce.

Un motiv destul de bun. Încotro merge?

Nu știu. Cred că la școală.

Drumul până la liceu durează cam douăzeci de minute, chiar și cu noi doi care mergem în pas rapid. Telefonul îmi vibrează în mână de câteva ori, dar nu-mi desprind privirea de sora mea vitregă. În lumina lunii, pare deșirată și lipsită de substanță, ca și cum ar putea să dispară în orice moment, dacă nu sunt atent. Mă tot gândesc la nunta părinților noștri de primăvara trecută, când a avut un zâmbet forțat și a purtat o rochie albă, scurtă, ca și cum ar fi fost o mireasă în pregătire. În timp ce Peter și mama au început primul lor dans, ea a luat două pahare cu șampanie de pe o tavă și mi-a întins mie unul.

— Ne-am pricopsit unul cu altul acum, nu-i așa, Mal?

Apoi a ciocnit paharul ei de al meu.

— Să ne obișnuim cu ideea, a mai zis. Noroc.

În seara aia, mi-a plăcut destul de mult de ea. Mi-a mai plăcut uneori și de atunci, mai mult decât m-aș fi așteptat. Mi-ar displăcea teribil ca Ellery să aibă dreptate în ce o privește.

Katrin se oprește în dreptul zidului liceului, care îl desparte de clădirea învecinată. Felinarele din dreptul școlii aruncă o lumină gălbuie, suficient cât să văd că își lasă rucsacul pe jos și îngenunchează lângă el. Mă așez în dreptul unui tufiș, iar inima îmi bate incredibil de repede. În timp ce o aștept pe Katrin să se ridice, mă uit la ultimul mesaj primit de la Ellery.

Ce face?

Sunt pe cale să aflu. Stai așa.

Îmi deschid telefonul și încep să filmez, după ce am apăsat zoom. Katrin scoate ceva alb, pătrat, din rucsac. Desface obiectul ca pe o hartă și se duce la perete. Pune un colț al obiectului sus, pe zid, și îl lipește acolo cu bandă adezivă, apoi repetă procesul de mai multe ori, până ce niște litere roșii se înșiră foarte vizibile dintr-un capăt în altul al zidului.

ÎN DESFĂȘURARE
TĂRÂMUL CRIMEI, PARTEA A DOUA
V-AM SPUS EU

Inima îmi sare o bătaie și aproape că scap telefonul. Katrin pune banda adezivă la loc în rucsac, îi trage fermoarul, apoi și-l aruncă peste umăr. O ia pe drumul pe care a venit. Poartă un hanorac și părul îi este băgat sub glugă, dar când trece pe lângă mine îi pot vedea cu claritate chipul.

Când nu-i mai aud pașii, mă duc mai aproape de zid, ca să filmez mai bine. Literele roșii sunt lipite pe vopseaua albă, dar nu mai e nimic în plus – fără păpuși, poze, nimic din ce pusese în scenă mai înainte. Îi trimit filmul lui Ellery și îi scriu. *Asta e ce a pus la cale.*

Aștept, dar nu foarte mult.

Dumnezeule.

Îmi simt degetele amorțite când tastez.

Bine spus.

Trebuie să trimitem asta poliției, scrie Ellery. Și factura de la reparații auto. Nu ar fi trebuit s-o păstrez atâta timp.

Stomacul îmi tresaltă. Iisuse, ce o să creadă maică-mea? Va fi ușurată că nu vom mai fi în vizor eu și Declan, sau va fi același lucru, pentru că acum e și Katrin parte din familie? Creierul meu nu-și poate da seama cum va reacționa Peter când va afla că fiica lui este implicată în așa ceva. Mai ales dacă eu voi fi cel care va scoate dovezile la lumină.

Dar trebuie s-o fac. S-au adunat deja prea multe, și totul indică în direcția surorii

mele vitrege.

Încep să merg și să dau mesaje în același timp.

Știu. O să mă asigur că merg acasă nu în altă parte. Să mergem împreună la secție de dimineață?

I-aș arăta mai întâi lui Rodriguez. Vrei să vii la mine la pe 6 și să vorbim cu el împreună?

Clipesc, nevenindu-mi să cred. Ellery și-a petrecut săptămâni întregi avertizându-ne că polițistul ăsta este dubios. Acum vrea să meargă la el acasă în creierii dimineții, să-i dea niște dovezi care n-ar trebui oricum să fie în posesia noastră? Îmi ridic ochii din mobil și-mi dau seama că m-am apropiat cam mult de Katrin. O s-o ajung din urmă în ritmul ăsta. Încetinesc și continui conversația cu Ellery.

De ce tocmai lui?

Durează câteva minute până vine răspunsul lui Ellery. Fie scrie un roman, fie se gândește ce să-mi răspundă. Când vine și mesajul, într-un final, nu e ce mă așteptam eu.

Să zicem că-mi este dator.

— Deci, încă o dată, cum ai făcut rost de chitanța asta?

Rodriguez îmi întinde o cană cu cafea, la el în bucătărie. Soarele dimineții intră pe geam și se reflectă pe chiuvetă, învelind totul într-o lumină aurie. Sunt atât de obosit, iar acest efect mă trimite cu gândul la o pernă, și tot ce-mi doresc e să pun capul jos și să închid ochii. Am lăsat un bilet pentru Peter și mama, în care am scris că mă duc la sală, chestie ceva mai verosimilă decât ceea ce fac acum.

— Coșul de gunoi era desfăcut, spune Ellery și își răsucește o șuviță pe deget.

— Desfăcut?

Rodriguez are cearcăne închise la culoare sub ochi. Ținând cont de ce mi-a povestit Ellery pe drum, cu fotografia tatălui lui, nu prea cred că polițistul a dormit nici el noaptea trecută.

— Mda.

— Și nu dispăruse nimic de acolo?

Ellery îl privește fără să clipească.

— Nu dispăruse.

— Bine, zice el și își masează fruntea. Hai să pornim de aici. Indiferent dacă coșul era închis sau deschis, conținutul nu era proprietatea ta.

— Nu credeam că gunoiul este proprietatea cuiva, zice Ellery.

Pare că își dorește tare mult să aibă dreptate. Polițistul se lasă pe spate și o privește câteva secunde. El și Ellery nu seamănă cine știe ce. Însă acum, când știu că sunt șanse mari să fie rude, îmi dau seama că bărbiile lor ascuțite parcă au un aer comun.

— O să tratez chestia asta ca și cum aș fi primit un pont anonim, spune într-un final, iar Ellery respiră ușurată. O să studiez ce s-a întâmplat cu mașina. Ținând cont de starea în care era Brooke la Ferma Groazei, e o pistă interesantă de urmat.

Ellery începe să bâțâie dintr-un picior. N-a prea stat locului de când am ajuns aici. Pare odihnită, spre deosebire de mine și Rodriguez.

— O vei aresta pe Katrin?, întreabă Ellery.

— Ho, nu așa repede. Nu există dovezi că a comis vreo infracțiune.

Ellery e mirată.

— Dar filmul?

— E o probă, desigur. Dar nu poate fi acuzată de distrugerea proprietății. Că a intrat pe proprietatea cuiva, poate, depinde al cui este peretele.

— Dar cum rămâne cu celelalte dăți?, întreb și eu.

Polițistul ridică din umeri.

— Nu avem de unde să știm că a fost implicată și atunci. Tot ce știm este ce ai văzut tu în noaptea asta.

Apuc cana în mână. Beau cafeaua, deși s-a răcit.

— Așadar, tot ce ți-am dat este nefolositor.

— Totul este folositor într-un caz de dispariție, zice Rodriguez. Tot ce spun este că-i prematur să tragem concluzii bazându-ne doar pe ce mi-ai povestit. E jobul meu, ok? Nu al vostru. Uite, apreciez că ați venit la mine. Dar va trebui să nu vă mai implicați de acum înainte. Nu doar pentru siguranța voastră, dar și pentru că dacă veți încolți o persoană care a avut un rol în dispariția lui Brooke, o veți pune pe fugă, o veți avertiza fără să vreți. Bine?

Dăm amândoi din cap.

— O să am nevoie și de o confirmare verbală.

— Te pricepi mai bine la munca ta decât am crezut, spune Ellery în barbă.

— Ce?, întreabă polițistul, încruntându-se.

Ellery ridică vocea.

— Am spus că suntem de acord să nu ne mai implicăm de aici încolo.

Polițistul se uită la mine.

— Da, bine, spun.

— Și vă rog să păstrăm totul între noi, zice Rodriguez. Ellery, știu că ești apropiată de fratele tău, dar aș prefera ca ceea ce am discutat să nu părăsească această cameră.

Mă îndoiesc că îi va urma sfatul, dar dă oricum din cap.

— Bine.

— Bunica ta știe că ești aici?

— Nu, spune Ellery. Bunica nu știe nimic.

Mă uit la polițist și mă gândesc că e surprinzător cum nimeni din Echo Ridge nu a făcut legătura între tatăl lui și gemeni până acum. Este adevărat că domnul Rodriguez era o persoană retrasă, nu-l prea vedeai ieșind în lume. Și când apărea, nu prea mai arăta ca în fotografia pe care am văzut-o în telefonul lui Ellery. Purta ochelari cu lentilă groasă și se îngrășase considerabil. Chelise. Ezra ar face bine să se bucure de părul lui cât timp îl mai are.

— Ar trebui să mergi acasă, atunci. Se va îngrijora dacă se trezește și vede că lipsești. Și tu, Malcolm.

— Da, zice Ellery, dar nu se clintește. Mă gândeam la ceva... În legătură cu tine și cu Lacey.

— Ce anume în legătură cu mine și cu Lacey?

— Te-am întrebat la un moment dat dacă erați prieteni și nu mi-ai răspuns.

— Nu am răspuns?, zice el și zâmbește. Poate fiindcă nu e deloc treaba ta.

— Ai vrut să... Ai vrut vreodată să ieși cu ea sau ceva?

Polițistul lasă să-i scape un râs amar.

— Sigur că am vrut. Eu și toți băieții din clasa noastră. Lacey era superbă, dar... nu numai asta. Îi păsa de oameni. Chiar dacă nu erai foarte popular în liceu, te făcea să te simți ca și cum contai. Încă mă mai sfâșie ce i s-a întâmplat, spune el, devenind brusc serios. Cred că e o parte din motivul pentru care am devenit polițist.

Ellery îl studiază cu atenție, și ceva ce observă în ochii lui o face să-și relaxeze umerii.

— Încă mai cercetezi moartea ei?

Mobilul lui Rodriguez începe să bâzâie.

— Las-o baltă, Ellery. Și du-te acasă.

Își privește telefonul și devine palid. Își trage scaunul în spate și sare în picioare.

— Ce e?, întrebăm eu și Ellery în același timp.

Se întinde spre cheile de pe bufet.

— Mergeți acasă, spune el, cu o expresie încordată. Și rămâneți acolo.

Capitolul treizeci

Ellery

Luni, 7 octombrie

Stau pe treptele casei Nanei, cu mobilul în mână. Malcolm a plecat în urmă cu câteva minute, iar Rodriguez e dus de mult. Poate că ar trebui să încep să-i spun Ryan. Nu cunosc protocolul de adresare pentru frați vitregi probabili care, până de curând, erau pe lista scurtă de suspecți de crimă.

În orice caz, sunt singură. Ceva evident se întâmplă cu Ryan, dar nu am idee ce. Tot ce știu e că m-am săturat să văd minciuni adunându-se una peste alta. Scot poza pe care i-am făcut-o pe ascuns domnului Rodriguez, cea în care poartă uniforma militară, și studiez din nou contururile familiare ale chipului său. Când Ezra observase data aceea din august 2001 pe lista mea, mă temusem ca nu cumva să existe șansa ca Vance Puckett să fie tatăl nostru. Sub nicio formă nu-mi imaginasem ce știu acum.

N-o pot suna pe Sadie. Nu știu ce telefon folosește la sanatoriu. Și, oricum, e miezul nopții în California. În loc de asta, trimit poza pe mailul ei, cu subiectul *Trebuie să vorbim*. Poate că va citi mailul când va împrumuta din nou telefonul persoanei care o ajută să comunice cu exteriorul.

Mă uit la ceas. E de abia șase jumate. Nana nu se va trezi decât peste jumătate de oră. Mă simt surescitată și nu am chef să intru înapoi înăuntru, așa că mă îndrept spre pădure, nu spre casă. Acum, că bucățelele se pun cap la cap în privința implicării lui Katrin în dispariția lui Brooke, nu îmi mai e frică să merg singură prin pădure. Merg pe drumul familiar spre Ferma Groazei, încercând să-mi golesc creierul de orice gând și doar să mă bucur de aerul curat.

Ies din pădure chiar pe strada din fața Fermei Groazei și mă opresc. Niciodată nu am observat cât de diferit arată intrarea atunci când parcul este închis. Pare mai înfricoșătoare acea gură deschisă, mai puțin kitschoasă. Trag adânc aer în piept, apoi traversez strada pustie, cu ochii țintă la roata uriașă care se profilează pe cerul albastru deschis.

Când ajung în dreptul intrării, îmi pun mâna pe vopseaua parțial cojită cu care e pictată gura din lemn, și încerc să-mi imaginez ce a simțit Lacey când s-a strecurat pe ascuns în parc, cu cinci ani în urmă. Era nerăbdătoare? Supărată? Speriată? Cu cine era, sau cu cine se întâlnea aici? Fără Daisy și Ryan pe lista mea de suspecți, ne-am întors la prima persoană care a fost de la început acolo. Declan Kelly. Asta doar dacă

nu îmi scapă cineva.

— E vreun motiv pentru care ești aici?

Vocea neașteptată aproape că-mi face inima să se oprească. Mă întorc și văd un bărbat în vârstă, în uniformă polițistă, cu o mână pe stația de emisie-recepție. Îmi ia câteva secunde până îl recunosc – este McNulty, cel care l-a interogat pe Malcolm toată săptămâna. Tatăl lui Liz și Kyle. El și seamănă destul de bine cu fiul lui, lați în umeri, cu părul blond și maxilarul puternic, iar ochii puțin prea apropiați.

— Eu… am ieșit doar la o plimbare.

Sunt atât de agitată, că vorbele îmi ies împleticite.

Nu știu de ce sunt îngrozită, brusc, de un polițist între două vârste. Poate fiindcă ochii lui de un albastru spre gri îmi amintesc prea tare de fiul lui, care e un idiot. E ceva rece și aproape metodic în ura statornică a lui Kyle față de Malcolm. A fost noroc chior că nu ne-am întâlnit cu el la bal, sâmbătă seara.

Polițistul mă privește atent din cap până-n picioare.

— Nu le recomandăm puștilor să umble singuri prin oraș în perioada asta. Bunica ta știe că ești aici?

— Dap, mint eu, ștergându-mi palmele umede pe pantaloni.

Stația lui de emisie-recepție pârâie, și mă gândesc la Ryan, care a plecat în fugă de acasă în dimineața asta. Fac un gest cu mâna spre stație.

— Se întâmplă ceva? Cu Brooke, sau…

Fața lui McNulty devine și mai rigidă.

— Poftim?, mi-o taie el.

— Îmi cer scuze.

Bunăvoința lui Ryan m-a făcut să uit că polițiștilor nu le place să fie interogați în legătură cu munca lor, mai ales de către adolescenți.

— Sunt doar îngrijorată.

— Fii îngrijorată acasă, spune el și îmi dă de înțeles că discuția s-a încheiat.

Pricep apropo-ul și mormăi un salut, apoi traversez și mă strecor înapoi în pădure. Îl apreciez acum pe Ryan mai mult ca oricând – sinceră să fiu, înainte nu-l apreciam chiar deloc – și regret că Malcolm a fost nevoit să-i răspundă în fiecare zi la întrebări lui McNulty.

Umezeala specifică unei dimineți îmi pătrunde în teniși, cu cât merg mai mult pe covorul de frunze. Neplăcerea asta fizică mă face să-l detest și mai tare pe polițistul McNulty. Nu e de mirare că fiul și fiica lui sunt atât de acri încât să poarte dușmănie și după cinci ani, pentru o despărțire între adolescenți. Îmi dau seama că nu știu întreaga poveste – poate că Declan s-a purtat ca un măgar față de Liz. Dar nu ar trebui să-l implice și pe Malcolm, iar Kyle ar fi bine să-și vadă de treaba lui. În mod

cert, nu e genul de tip care să lase de la el. Probabil ar urî-o și pe Lacey dacă ar mai fi în viață, pentru că ea a fost fata pe care a ales-o Declan, în locul surorii lui. Pe Brooke ar urî-o fiindcă s-a despărțit de el, și...

Încetinesc pasul când am revelația. Sângele mi se urcă atât de brusc la cap, încât trebuie să mă apuc de o creangă. Nu mi-am dat seama, până acum, că singura persoană din Echo Ridge cu un resentiment față de toți cei implicați în moartea lui Lacey și dispariția lui Brooke era chiar Kyle McNulty.

Dar nu prea are sens. Kyle avea doar doisprezece ani când a murit Lacey. Și are un alibi pentru noaptea când a dispărut Brooke – era plecat din oraș cu Liz.

Sora lui, pe care Declan a părăsit-o ca să fie cu Lacey.

Mi se strânge inima când încep să umplu spațiile libere. Am crezut mereu că Lacey a murit din cauza unei gelozii, o crimă din pasiune. Nu m-am gândit niciodată că acea persoană ar fi putut să fie Liz McNulty. Declan s-a despărțit de Liz și Lacey a murit. Cinci ani mai târziu, Brooke s-a despărțit de Kyle, care e prieten cu Katrin și... Dumnezeule. Dacă au făcut echipă ca să rezolve o problemă comună?

Nici nu îmi dau propriu-zis seama că am ajuns în curtea Nanei. Îmi scot telefonul cu mâini tremurătoare. Ryan mi-a dat numărul lui de mobil ieri, după toată nebunia cu fotografia de pe șemineul lui. Trebuie să-l sun chiar acum. Apoi, ochiul meu surprinde o mișcare, iar Nana aleargă spre mine în halatul ei de baie și în papuci, cu părul grizonant acum ciufulit.

— Bună, Nana, încep, dar nu mă lasă să continui.

— Pentru numele Domnului, ce cauți aici? N-ai dormit în patul tău noaptea trecută! Fratele tău nu avea idee unde ești!, strigă ea, cu fața congestionată. Am crezut că ai *dispărut*!

Vocea i se frânge la ultimul cuvânt, iar eu încep să mă simt vinovată. Nu m-am gândit că s-ar putea trezi și ar vedea că nu sunt în camera mea. Nu n-am gândit nici ce ar însemna lucrul acesta pentru bunica mea.

Vine alergând spre mine și dintr-o dată mă trezesc îmbrățișată de Nana, pentru prima dată. Foarte strâns și un pic dureros.

— Îmi pare rău, spun.

Nu prea pot respira din pricina strânsorii.

— La ce te-ai gândit? Cum ai putut? Mai aveam un pic și anunțam poliția!

— Nana, nu pot... cred că mă strivești.

Își lasă brațele în jos și eu mă împleticesc.

— Să nu cumva să mai faci asta. M-am îmbolnăvit de grijă. Mai ales... Mai ales acum.

Simt cum începe să mă furnice pielea.

— De ce mai ales acum?

— Intră în casă și îți povestesc.

Rămân pe loc și îmi dau seama că nu-mi mai simt mâinile, cred că mi-au înghețat. Nici nu am realizat cât de frig fusese toată dimineața. Îmi trag mânecile puloverului peste ele.

— Spune-mi acum, te rog.

Ochii Nanei sunt roșii.

— Se aude că poliția a găsit un cadavru în pădure, lângă granița cu Canada. Și că ar fi al lui Brooke.

Capitolul treizeci și unu

Malcolm

Luni, 7 octombrie

Cumva, se presupune că ar trebui să mergem în continuare la școală.

— Nu e nimic ce ai putea face, tot repetă mama luni dimineața.

Îmi pune un castron plin cu Cheerios în față, pe masa insulă, deși eu niciodată nu mănânc cereale.

— Nu s-a confirmat încă nimic în legătură cu Brooke. Trebuie să fim optimiști și să ne comportăm normal.

Mesajul ar putea fi transmis mai convingător, dacă ea nu mi-ar fi turnat chiar atunci cafea peste cereale, în loc de lapte. Nu și-a dat seama și, când s-a întors cu spatele, am apucat cutia cu lapte și am pus peste amestec. Nu e cea mai proastă combinație încercată vreodată. În plus, de abia m-am întors în urmă cu o oră de la Rodriguez și nu am apucat să adorm. Cofeina în exces mi-ar putea prinde bine.

— Eu nu mă duc, spune sec Katrin.

Mama o privește agitată. Peter a plecat deja la serviciu, iar ea nu s-a priceput niciodată să-i țină piept lu Katrin.

— Tatăl tău ar fi...

— Înțeles, spune Katrin pe un ton plat.

Poartă hanoracul și pantalonii de trening pe care i-a avut pe ea și noaptea trecută, cu părul prins tot în coadă. În față are o farfurie cu căpșuni, pe care le tot taie în bucățele din ce în ce mai mici, fără să bage vreuna în gură.

— În orice caz, îmi e rău. Am vomitat în dimineața asta.

— Ah, atunci... dacă îți e rău...

Mama pare ușurată când aude scuza lui Katrin, apoi se întoarce spre mine, încrezătoare.

— Tu, însă, trebuie să mergi.

— În regulă, nu-mi pasă.

Mi-ar fi bine în orice loc unde nu este și Katrin. Dacă ea nu s-ar fi dat bolnavă, aș fi făcut-o eu. Sub nicio formă nu aveam de gând să fiu în aceeași mașină cu ea și să mă comport normal. Mai ales nu în mașina *ei*. Din ce în ce mai tare mă familiarizez cu ideea că, dacă Katrin a făcut și numai jumătate din chestiile de care o bănuim noi, sunt șanse mari să-l fi călcat pe domnul Bowman și apoi să-l fi lăsat să moară în stradă. Asta doar pentru început...

Apuc cu mâna mai sigură lingura cu care mănânc cereale și mă uit la ea cum ciopârțește a doua căpșună. Mă abțin să mă întind spre ea și să-i sparg farfuria de pereți.

Toată așteptarea incertă e un adevărat coșmar. Mai ales când știi că orice răspuns va veni nu va fi de bine.

— Mă duc să fac duș, mai vrea unul din voi ceva?, ne întreabă mama.

— Pot lua mașina ta?, o întreb.

— Sigur, sigur, spunea ea, distrasă, în timp ce urcă scările.

Dispare și ne lasă pe mine și pe Katrin, singuri, în bucătărie. Nu se aude niciun sunet cu excepția clinchetului pe care-l face lingura mea când se lovește de castron și ticăitul ceasului de pe perete.

Nu mai pot suporta liniștea apăsătoare mai mult de cinci minute.

— Plec mai devreme, spun și mă ridic.

Arunc ce mai era în castron în coșul de gunoi. Când mă întorc, Katrin se holbează la mine, și observ iarăși că ochii ei nu au nicio expresie.

— De ce nu mergi pe jos la școală?, mă întreabă. Îți place să mergi pe jos, nu?

La naiba. Știe că am urmărit-o noaptea trecută. Cred că m-am apropiat prea mult de ea pe drumul de întoarcere.

— Păi, cui nu-i place?, zic eu răstit și apuc cheile de la mașina maică-mii, de fapt doar dau să apuc, fiindcă sora mea vitregă le acoperă cu palma.

— Nu ești așa deștept pe cât te crezi.

— Și tu nu ești bolnavă.

Cel puțin, nu cu stomacul, în orice caz.

Apuc cheile de sub mâna ei, apoi îmi ridic rucsacul de jos. Nu vreau să observe ce speriat sunt, așa că mă uit în altă parte, deși știu că pierd șansa de a-i surprinde expresia de pe chip.

Ce știi? Ce ai făcut?

Conduc ca prin ceață până la liceu, și aproape că ratez intrarea. E devreme, așa că-mi pot alege fără probleme locul în parcarea școlii. Opresc motorul, dar încă nu ies, caut un post de radio. Găsesc fie politică, fie sport, așa că îmi scot mobilul și caut site-ul Burlington Free Press. Găsesc o știre, în josul paginii. *Poliția investighează rămășițele unui cadavru pe o proprietate abandonată din nordul Huntsburg-ului.*

Rămășițele unui cadavru. Stomacul mi se strânge și pentru o secundă am senzația că o să vomit fiecare fulg de porumb îmbibat cu cafea pe care am fost destul de idiot să-l înghit de dimineață. Dar îmi trece senzația. Îmi dau scaunul pe spate și închid ochii. Vreau doar să mă odihnesc două minute, dar lipsa somnului își spune cuvântul și dorm buștean, până când o bătaie puternică în geamul mașinii mă face să sar în sus.

Privesc la ceas, s-a sunat deja de câteva minute de intrare.

Kyle și Theo stau lângă mașină și nu par deloc prietenoși, nu cred că scopul lor e să-mi facă o primire călduroasă. Viv e puțin mai în spate, cu brațele încrucișate la piept, cu un rânjet pe moacă. Pare entuziasmată și nerăbdătoare, ca un copil la o petrecere, căruia i s-a promis un ponei.

Aș putea să pornesc mașina și s-o iau la sănătoasa, dar nu vreau să le ofer satisfacția de a mă pune pe fugă. Așa că ies din mașină.

— O să întârzia..., apuc să spun, înainte ca pumnul lui Kyle să mă lovească în stomac.

Mă aplec de la mijloc, și privirea mi se întunecă din cauza durerii. Îmi trage apoi un pumn în mandibulă, care mă proiectează direct pe mașină. Gura îmi e inundată de gustul metalic al sângelui. Kyle aproape că își lipește fața de a mea.

— O să te duci la fund pentru asta, Kelly, îmi scuipă în față, apoi se pregătește să mă lovească din nou.

Cumva reușesc să mă redresez, și-l pocnesc pe Kyle cu pumnul în față, înainte ca Theo să mă apuce de brațe și să mi le sucească la spate. Îl calc pe picior, dar se dezechilibrează numai puțin, apoi mă strânge și mai tare. Îmi simt coastele dureroase și jumătate de față parcă mi-a luat foc. Kyle își șterge un firicel de sânge din colțul gurii.

— Ar fi trebuit s-o fac cu ani în urmă, zice, apoi își strânge pumnul, hotărât să nu se lase până nu mă desfigurează.

Lovitura însă nu mai vine. Un pumn mai mare și mai puternic se închide peste al lui și îl trage înapoi. Timp de câteva secunde, nu-mi dau seama ce naiba se întâmplă, apoi Declan face un pas în față și îl privește amenințător pe Theo.

— Dă-i drumul, spune cu o voce gravă.

Când Theo nu se supune, Declan îi apucă de un braț și îl strânge atât de tare, încât începe să chițăie, îmi dă drumul, apoi se retrage cu mâinile ridicate în semn de pace. Când sunt eliberat, îl văd pe Kyle întins pe jos. Nu se mișcă.

— O să-și revină?, întreb și îmi masez maxilarul, care mă doare de înnebunesc.

— În cele din urmă, spune Declan.

Theo nici nu se mai uită la Kyle, aleargă direct înăuntrul liceului. Viv nu mai e prin preajmă.

— Ai dracu' lași, să atace doi contra unu.

Declan deschide ușa Volvo-ului.

— Hai s-o tulim de aici. N-are rost să mai mergi azi la școală. Conduc eu.

Mă urc pe locul de lângă șofer. Sunt amețit și îmi vine să vomit. Nu am mai luat bătaie din clasa a noua, și nu a fost nici pe departe ceva așa serios.

— Ce faci aici?, îl întreb pe frate-miu.
— Te așteptam.
— De ce?
Fața îi devine brusc încordată.
— Îmi amintesc cum a fost prima mea zi de școală după... o astfel de veste.
Trag aer în piept și durerea mă face să tresar. Mă întreb dacă am vreo coastă ruptă.
— Știai că o să se întâmple ceva de genu'?
— Eu am pățit-o, spune.
— N-am știut.
Nu știam multe pe vremea aia. Eram preocupat să mă prefac că totul e în regulă.
Conduce în tăcere câteva minute, până ajungem în dreptul unui magazin. Declan oprește mașina și coboară.
— Așteaptă-mă o secundă.
Când se întoarce, are ceva alb și pătrățos într-o mână. Îmi aruncă pachetul în brațe.
— Pune-ți asta pe față.
Mazăre congelată. Aproape că suspin de plăcere când răcoarea mi se întinde pe pielea arzând.
— Mulțumesc. Pentru asta și pentru că mi-ai salvat pielea.
Îl văd clătinând din cap.
— Nu pot să cred că ai ieșit din mașină când i-ai văzut. Greșeală de începător.
Aș râde, dar mă doare fața prea tare. Stau așa, cu mazărea pe față, până ce ieșim din Echo Ridge și intrăm în Solsbury, refăcând drumul până la apartamentul lui, de săptămâna trecută, când ne-am furișat până acolo. Cred că și Declan se gândește la același lucru.
— Ești un mare nesimțit că ai urmărit-o așa pe Daisy.
Pare că se gândește dacă nu aș merita să întoarcă mașina și să mă abandoneze în parcare, la cheremul lui Kyle.
— Știi că am încercat să te întreb ce cauți în oraș. Nu a funcționat.
Declan mormăie ceva.
— Când te-ai mutat aici?
— Luna trecută. Daisy avea nevoie să fie aproape de părinți. Și de mine. Deci... iată-mă.
— Ai fi putut să-mi zici de ea, să știi.
Declan pufnește.
— Serios, frățioare? De abia ai așteptat să plec din Echo Ridge. Ultimul lucru pe care voiai să-l auzi era că m-am mutat în orașul vecin. Nu, ăsta e penultimul lucru pe care voiai să-l auzi. Ultimul era că eu sunt împreună cu prietena cea mai bună a lui

Lacey. Ce ar fi spus familia Nilsson, nu?

— Urăsc familia Nilsson, spun, fără să mă gândesc înainte.

Declan ridică o sprânceană și deschide portiera.

— Necazuri în paradis?

Ezit, încercând să găsesc o modalitate de a explica, când stomacul îmi face un salt brusc. De abia reușesc să ies din mașină înainte să mă aplec și să vomit micul dejun pe asfalt. Slavă Domnului că se întâmplă repede, fiindcă îmi simt coastele ca și cum cineva ar încerca să mi le smulgă. Îmi țâșnesc lacrimi de durere.

— O reacție întârziată, spune Declan. Se mai întâmplă.

Mă ajută să merg până la apartamentul lui, șchiopătând, apoi deschide ușa și îmi arată spre canapea.

— Întinde-te acolo. O să-ți aduc niște gheață pentru mână.

Apartamentul lui Declan este o locuință tipică de burlac. Nu are decât o canapea și două fotolii, un televizor uriaș, și niște cutii pentru haine, în locul unui șifonier. Canapeaua este însă confortabilă, și mă bucur de moliciunea ei, în timp ce Declan scotocește prin frigider. Simt un obiect sub spate – bag mâna și scot o telecomandă. Dau drumul televizorului. Schimb canalele unul după altul, până ce numele Huntsburg îmi aprinde un beculeț. Un bărbat în uniformă de polițist dă o declarație.

— ... reușit să identifice victima.

— Declan.

Mă doare gâtul ca naiba și vocea îmi e spartă. Fratele meu nu răspunde, așa că îl strig mai tare.

— Declan!

Capul lui apare din bucătărie.

— Ce e? Nu găsesc ghea...

Se oprește când îmi vede expresia, apoi vine alergând în sufragerie.

— Cadavrul este al unei tinere care a dispărut din Echo Ridge de sâmbăta trecută: Brooke Bennett, în vârstă de șaptesprezece ani. Poliția din Huntsburg dorește să exprime condoleanțe familiei domnișoarei Bennett și prietenilor acesteia. De asemenea, vom acorda tot ajutorul departamentului de poliție din orașul fetei. Momentan, ancheta privind cauza morții este în plină desfășurare și nu putem oferi mai multe detalii.

Capitolul treizeci și doi

Ellery

Luni, 7 octombrie

Știu deja scenariul. L-am citit într-un număr infinit de cărți, l-am văzut jucat de zeci de ori în filme. Toată săptămâna, în adâncul sufletului, am știut probabil cum avea să se sfârșească.

Ceea ce nu am prevăzut a fost cât de amorțită mă va face să mă simt vestea.

Cel puțin nu sunt singură. Ezra și Malcolm sunt în sufragerie cu mine luni după-amiaza, la șase ore după ce poliția din Hunstburg a găsit-o pe Brooke. Niciunul dintre noi nu a fost la școală azi, dar ziua lui Malcolm a fost totuși mai încărcată decât a noastră. A apărut în urmă cu o oră, învinețit, bătut, iar Nana i-a tot adus pungi cu gheață din sfert în sfert de oră.

Ne-am așezat stânjeniți pe mobila ei incomodă, urmărind știrile de pe Channel 5. Meli Dinglasa stă în fața secției de poliție, cu părul ei brunet acoperindu-i din când în când fața, în vreme ce vântul zgâlțâie niște ramuri pe fundal.

De când am dat drumul televizorului reporterița vorbește încontinuu, dar tot ce am reținut sună așa: *…moartă de mai bine de o săptămână… crimă cel mai probabil, deși încă nu a fost confirmat… un alt mesaj amenințător găsit pe un zid din apropierea Liceului Echo Ridge în această dimineață…*

— O sincronizare perfectă, Katrin, murmură Ezra.

Malcolm stă lângă mine pe canapea. Maxilarul îi este învinețit și umflat pe o parte, și se strâmbă de fiecare dată când se mișcă.

— Cineva va trebui să plătească de data asta, spune el, furios.

Mă întind și-l apuc de mâna pe care nu și-a rănit-o. Are pielea caldă, și degetele lui le cuprind imediat pe ale mele. Timp de câteva clipe mă simt mai bine, până când îmi reamintesc că Brooke e moartă și că realitatea este înfiorătoare.

De fiecare dată când îmi închid ochii, o văd pe ea. La ghișeul de la Ferma Groazei, încercând să-i țină piept lui Vance. Mergând pe holurile liceului, tristă și preocupată. Împleticindu-se pe picioare afară din biroul de la Casa Ororilor, în noaptea în care a dispărut. Ar fi trebuit să insist să ne spună ce are pe suflet. Am avut o șansă să schimb cursul acelei nopți și nu am profitat de ea.

Când primesc un apel de la un număr de California, aproape că nici nu-mi vine să răspund. Dar apoi îmi spun, ce naiba, ziua asta n-ar putea să fie și mai praf de atât.

— Bună, Sadie, spun fără nicio intonație.

— Of, Ellery, am văzut știrile. Îmi pare atât de rău pentru prietena ta... Și am văzut...

Face o pauză și vocea îi tremură.

— Am văzut emailul tău. Prima dată nu m-am prins la ce mă uit, până când am mărit uniforma și am putut citi... numele lui.

— Prima dată ai crezut că e Ezra, nu? Pentru că eu așa am crezut.

Sunt surprinsă când îmi dau seama că, sub toată furia pricinuită de ce s-a întâmplat cu Brooke, mai am și ceva revoltă și resentiment împotriva minciunilor mamei noastre.

— Cum ai putut să nu ne spui? Cum ai putut să ne lași șaptișpe ani să trăim într-o minciună și să credem că tatăl nostru era Jose, un nenorocit de cascador?

Nu mă obosesc să vorbesc în șoaptă. Nu e ca și cum cineva din casa asta nu știe deja ce se întâmplă.

— Nu a fost chiar o minciună, spune Sadie. Nu eram sigură, Ellery. Cascadorul a existat. Și, ei bine... Gabriel Rodriguez a existat și el, la scurt timp după. Să mă culc cu un bărbat însurat a fost o greșeală uriașă. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Mda, mă rog, nici el n-ar fi trebuit s-o facă.

Nu am niciun fel de empatie pentru bărbatul din poză. Nu îl simt ca și cum ar fi tatăl meu. Nu îl simt în niciun fel. În plus, să respecte jurămintele căsniciei era în primul rând treaba lui.

— Dar de ce ai făcut-o?

— Nu aveam mintea limpede. Tata murise, amintirile cu Sarah erau peste tot, iar eu... am luat o decizie greșită. Apoi, calculul sarcinii s-a potrivit mai bine cu... cealaltă chestie, și îmi doream să fie povestea cu cascadorul, așa că m-am convins pe mine că el era tatăl.

— Cum?

Mă uit la Ezra, care privește în podea și nu dă semne că e atent la conversația noastră.

— Cum de te-ai convins de asta când... cum îl cheamă?... Gabriel arată exact ca Ezra?

— Nu-mi aminteam cum arăta, spune Sadie, iar eu las să-mi scape un râs neîncrezător. Nu glumesc. Ți-am mai spus, am stat beată tot timpul ca să fac față înmormântării.

— Bine, dar ți-ai amintit suficient cât să știi că era și asta o posibilitate, nu? De asta te-ai panicat când am adus vorba prima dată de polițistul Rodriguez.

— Eu... Păi, da, recunoaște ea.

— Așa că ai mințit ca să-ți acoperi secretul. Ai inventat o poveste despre polițistul

Rodriguez, legată de Lacey, și m-ai făcut să-l suspectez.
— Ce? Cum adică să-l suspectezi? Că ar fi făcut ce?
— Nu asta e ideea!, izbucnesc eu. Chestia e că m-ai făcut să-l văd într-un anumit fel, așa că nu i-am cerut ajutorul când aș fi putut, iar acum Brooke e moartă și poate...
Mă opresc și-mi amintesc că nu am spus un weekend întreg ce am descoperit în coșul de gunoi de la Ferma Groazei. Am păstrat secrete care nu erau ale mele. Așa mamă, așa fiică.
— Poate că am înrăutățit totul.
— Ce să înrăutățești? Ellery, sunt convinsă că n-ai greșit cu nimic. Nu te poți învinovăți pentru...
— Ellery, mă strigă Nana, băgând capul în sufragerie. A venit domnul polițist Rodriguez. Zice că l-ai chemat? Cu cine vorbești la telefon?
— Cu cineva de la școală, îi răspund Nanei. Trebuie să închid, îi zic lui Sadie.
Înainte să-i închid, însă, Ezra întinde mâna.
— Dă-mi și mie să vorbesc.
Vocea lui are aceeași furie puțin blazată cum avea și a mea. E destul de greu să ne înfurii pe amândoi, dar se pare că Sadie a reușit.
Îi dau lui Ezra telefonul, apoi îi fac semn lui Malcolm să vină cu mine. Mergem în hol, iar Nana se întoarce în bucătărie. Ryan stă în fața intrării, cu un chip obosit și trist. Nu știu cum de m-am gândit vreodată că pare mai tânăr față de vârsta lui reală.
— Salut. Mă îndreptam spre casă când am primit mesajul vostru. Ce e atât de urgent?
Vede fața umflată și învinețită a lui Malcolm și face ochii mari.
— Tu ce ai pățit?
— Kyle McNulty am pățit, spune Malcolm, grăbit.
— Vrei să depui o plângere?, îl întreabă Ryan.
— Nu, zice Malcolm și se strâmbă.
— Poate că l-ai putea convinge să se răzgândească, spun. Între timp, am un fel de teorie despre Kyle. De asta te-am chemat.
Îmi trec limba peste buze și încerc să-mi fac ordine în gânduri.
— M-am ciocnit cu domnul McNulty de dimineață, și...
Ryan se încruntă.
— Unde te-ai ciocnit de el?
— Partea asta nu e importantă. Dar m-a făcut să-mi pun niște întrebări despre Kyle, și despre legăturile pe care le are cu tot ce s-a întâmplat pe aici. Declan s-a despărțit de sora lui, Liz, și asta a fost o chestie importantă pe când erați voi la liceu, nu?

Ryan dă din cap, confuz, ca și cum nu intuiește în ce direcție mă îndrept și ca și cum nu ar fi convins că își dorește să afle. Malcolm arată tot cam așa. Încă nu i-am expus teoria mea. Nu eram sigură că am energia s-o fac de două ori.

— Apoi, Lacey moare, iar Declan pleacă din oraș, continui. Acum, cinci ani mai târziu, Brooke se desparte de Kyle. Brooke dispare. Kyle și Katrin sunt amici, și știm deja cum este implicată Katrin în povestea cu amenințările de dinainte de bal, deci...

Arunc o privire spre Ryan, să văd cum îi pică raționamentul meu. Nu pare foarte impresionat. Nu cum speram.

— Pe scurt, cred că sunt toți implicați. Liz, Kyle și Katrin.

— Asta e noua ta teorie?, mă întreabă Ryan.

Nu-mi place accentul sarcastic pe care-l pune pe cuvântul *noua*. Malcolm doar se sprijină de perete, ca și cum ar fi prea obosit pentru a urma piste polițiste.

— Da, spun.

— Și nu te încurcă faptul că Liz și Kyle au alibiuri?

— Sunt fiecare alibiul celuilalt!, spun.

Devin din ce în ce mai sigură că am prins firul corect.

— Și îți imaginezi că i-am crezut pe cuvânt sau ce?

— Păi, nu.

O undă de îndoială mi se insinuează în glas.

— I-a mai văzut și altcineva?

Ryan își trece o mână prin păr.

— Nu ar trebui să-ți spun, pentru că nu e problema ta. Dar poate că așa te voi face să nu mai încerci să descoperi totul în locul meu și să ai încredere că ne facem treaba. O întreagă universitate i-a văzut. Există poze. Și filmări. Sunt datate și postate pe site-urile de socializare.

— Ah, spun, și simt cum jena îmi cuprinde obrajii.

Ryan scoate un sunet de frustrare.

— Vrei s-o lași baltă? Te rog? Apreciez că ai venit la mine în dimineața asta, dar, cum ți-am zis, în acest moment mai degrabă ai putea face rău investigației, în loc să fii de ajutor. De fapt... Uite, tocmai îi spuneam mamei tale, Malcolm, că n-ar fi o idee rea să stai la prietenii tăi vreo două zile.

Malcolm devine rigid.

— De ce? Se întâmplă ceva cu sora mea vitregă, Katrin? A fost filmarea?

— Nu vreau să discut detalii. Dar toată lumea e încordată și...

Ryan face o pauză, de parcă ar căuta cuvintele potrivite.

— Nu aș vrea să-i spui din greșeală ceva care să ne strice planurile.

— Cum să le strice?, întreabă Malcolm.

— E doar o sugestie. Spune-i mamei tale să o ia în calcul, bine?

— Ar trebui să-mi fac griji pentru Katrin?, întreabă Malcolm. Că va face ceva, adică?

Ryan nu răspunde, iar privirea lui Malcolm devine mai aspră.

— E de rahat că umblă peste tot ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aveți dovada că a făcut tâmpenii și nu faceți nimic în direcția asta.

— Nu ai nicio idee ce facem și ce nu, îl pune Ryan la punct. Îți cer doar să nu ieși la suprafață. Atâta tot. Ok?

Amândoi dăm din cap.

— Altfel, cum stau lucrurile, Ellery? Cu mama ta și cu... știi tu.

— Oribil, îi răspund. Dar cui îi pasă, corect?

Ryan scoate un suspin, ca un semn de oboseală inumană, de exasperare.

— Corect.

Capitolul treizeci și trei

Malcolm

Joi, 10 octombrie

S-a dovedit că n-a fost nevoie să plec de acasă. A plecat Katrin.

Mătușa ei a apărut la două zile după ce a fost descoperit corpul lipsit de viață al lui Brooke. A vrut s-o ia pe Katrin la New York, dar poliția din Echo Ridge a rugat-o să nu plece din oraș până ce investigația nu va fi terminată. Așa că s-au mutat la un hotel de cinci stele din Topnotch, cu permisiunea poliției. Mă enervează la culme chestia asta, de fiecare dată când mă gândesc. Dintre posibilele scenarii pe care mi le-am imaginat când am predat acel filmuleț cu sora mea vitregă, nu mi-a trecut prin cap că va ajunge să-și ia o vacanță la spa, drept consecință.

— După ce Lacey a murit, ni s-a spus tuturor celor apropiați să nu cumva să plecăm din Echo Ridge, a pufnit Declan, când i-am povestit. Dar se pare că regulile nu sunt pentru toată lumea. Banii vorbesc.

Sunt în apartamentul lui și iau cina cu el și Daisy. E ciudat din câteva motive. Unu, pentru că nu l-am mai văzut pe fratele meu să gătească până acum. Doi, se pricepe destul de bine. Și trei, încă nu m-am obișnuit să-l văd cu Daisy. Creierul meu tot încearcă să-o schimbe cu Lacey.

El încă nu știe despre factura de la reparații auto, sau de filmul pe care i l-am făcut lui Katrin. Mi-am ținut promisiunea făcută lui Rodriguez și am tăcut din gură. Nu e greu, cu Declan. E adevărat că ne înțelegem mai bine ca în trecut, dar încă tot nu e bun la ascultat.

— Peter nu a vrut să o lase să meargă, spun, fâțâindu-mă pe scaun pentru a-mi găsi o poziție confortabilă, pentru că încă mă mai dor coastele.

Din fericire, nu sunt rupte.

— Mătușa ei a insistat, zic.

— Să o ia puțin la sănătoasa nu e o idee rea, totuși, intervine Daisy.

Ea și cu Declan spală vasele, iar eu stau așezat la masa din bucătărie. Ea se atinge mereu de el, deși e destul loc în fața chiuvetei duble.

— Sunt oribile zilele de după. Singura chestie la care te poți gândi este ce ai fi putut face diferit. Măcar să schimbi mediul îți mai distrage atenția.

Își pune prosopul pe umăr și se sprijină de Declan.

— Îmi pare rău pentru Katrin, să fiu sinceră. Îmi trezește niște amintiri atât de triste cu Lacey.

Declan îi sărută creștetul, apoi încep să șoptească și dispar câteva minute, să se giugiulească. Momentul e cam nepotrivit, ținând cont de ceea ce tocmai am discutat. Îmi dau seama că și-au înăbușit iubirea timp de ani buni, dar cred că se mai puteau abține încă o jumătate de oră.

Când aud soneria, mă simt ușurat pentru această întrerupere.

— Deschid eu, spun.

Mă duc prea repede spre ușă, iar durerea din tot corpul mă paralizează. Deschid, și îl găsesc pe Ryan Rodriguez stând pe treptele apartamentului lui Declan, îmbrăcat de astă dată în uniforma de poliție, echipament complet. Clipește surprins când mă vede.

— Ah, bună, Malcolm. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

— Păi, nici eu să te văd aici... Ce s-a întâmplat?

— E fratele tău prin preajmă?

— Da, intră, spun și mă dau la o parte, să-i fac loc.

Declan și Daisy au reușit să lase o mică distanță între ei, pe când intrăm noi în bucătărie.

— Salut, Declan, spune Rodriguez, și își împreunează mâinile în față, ca într-o poziție de apărare.

Cunosc genul ăsta de sentiment, îl am și eu de fiecare dată în preajma lui Kyle McNulty. Nu-mi amintesc prea multe despre Ryan de când era la liceu, din moment ce el și Declan nu petreceau vremea împreună, dar știu un lucru – dacă nu făceai parte din gașca lui Declan, la un moment dat lumea se purta de căcat cu tine. Nu dădeau cu tine de pereți, neapărat, dar se purtau ca și cum faptul că exiști îi deranja. Sau se prefăceau că pur și simplu nu ești pe fața pământului.

— Și... Daisy, spune polițistul.

La naiba. Devin agitat și îl privesc pe Declan. Am uitat că nimeni nu trebuie să știe despre relația lor. Fratele meu pare și el nervos. Face un pas și se așază în fața lui Daisy, ca pentru a o proteja.

Măcar au renunțat la partea cu giugiulitul.

— Bună, Ryan!, spune Daisy, cu acel entuziasm forțat pe care am observat că-l are de fiecare dată când nu e în apele ei. Mă bucur să te revăd.

Declan, pe de cealaltă parte, trece direct la subiect.

— Ce cauți aici?

Polițistul își drege vocea.

— Am câteva întrebări pentru tine.

Rămânem nemișcați. Am mai auzit genul acesta de discurs și înainte.

— Sigur, spune fratele meu. Ia un loc.

Rodriguez ezită, apoi mă privește pe mine.

— Aș putea face asta sau mai bine... nu ai vrea să ieși tu câteva minute afară? Nu sunt sigur că vrei ca Daisy și fratele tău să ia parte la...

Se clatină înainte și înapoi pe călcâie, și brusc îmi dau seama de nesiguranța lui, despre care vorbea Ellery. E ca și cum tipul regresează la stadiul de adolescent timid în prezența lui Declan și a lui Daisy.

— Nu, spune Declan hotărât. Aici e bine.

Polițistul ridică din umeri și se lasă pe cel mai apropiat scaun, punându-și mâinile pe masă și așteptând ca Declan să se așeze pe scaunul din fața lui. Daisy se așază lângă iubitul ei. Iar eu, pentru că oricum nimeni nu-mi spune ce să fac, iau în primire ultimul scaun rămas liber. Odată așezați, polițistul Rodriguez își îndreaptă privirea spre Declan.

— Poți să-mi spui unde și cu cine ai fost sâmbătă, pe douăzeci și opt septembrie?

Mă simt aproape la fel ca-n dimineața când a dispărut Brooke, când mi-am dat seama că trebuie să-i mărturisesc polițistului McNulty că am fost ultima persoană care a văzut-o înainte să dispară.

Asta nu se întâmplă.

Rahat. Rahat. Rahat.

Declan nu răspunde imediat, iar Rodriguez precizează:

— În seara în care Brooke Bennett a dispărut.

În piept îmi crește panica, iar Declan ridică vocea.

— Glumești, în pula mea?

Daisy își pune o mână pe brațul lui.

Vocea polițistului este blândă, dar fermă.

— Nu, chiar nu glumesc.

— Vrei să știi unde am fost în seara în care o fată a dispărut. De ce?

— Refuzi să răspunzi la întrebare?

— Ar trebui?

— A fost cu mine, spune Daisy grăbită.

O studiez, încercând să-mi dau seama dacă spune adevărul. Fața ei drăgălașă a devenit serioasă, ascuțită, deci e posibil să mintă. Sau poate e doar speriată.

O expresie ciudată apare pe fața lui Rodriguez, dar dispare înainte să apuc s-o descifrez.

— Bun. Și pot să vă întreb unde erați?

— Nu, spune Declan.

— Aici, zice Daisy.

Tot nu-mi pot da seama dacă minte sau nu.

O mai țin toți trei așa încă vreo zece minute. Daisy zâmbește forțat, de parcă ar durea-o dinții. Pe gâtul lui Declan apar pete roșii. Rodriguez pare că începe să se simtă treptat tot mai în largul lui.

— Bine, spune el în cele din urmă. Ai fost vreodată în Huntsburg?

Ochii lui Daisy se măresc, iar Declan stă încordat.

— Hunstburg, repetă el.

De data asta, nu pune întrebarea din mintea tuturor: *Mă întrebi dacă am fost vreodată în orașul unde a fost descoperit cadavrul lui Brooke?*

— Da, spune polițistul.

— Nu, mormăie Declan.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Bine. Un ultim lucru.

Rodriguez bagă mâna în buzunar și scoate ceva sigilat într-o pungută de plastic, care sclipește în lumina din bucătăria lui Declan.

— Ăsta a fost găsit în Huntsburg, cam prin apropiere de locul unde a fost descoperit corpul lui Brooke. Ți se pare familiar?

Sângele îmi îngheață. Mi se pare familiar mie.

Inelul este mare, auriu, gravat cu însemnele Liceul Echo Ridge în jurul unei pietre mov. Are numărul 13 pe o parte, și inițialele DK pe alta. Este inelul lui Declan primit din partea echipei de fotbal, deși nu l-a purtat niciodată. I l-a dat lui Lacey în clasa a unsprezecea, iar ea l-a purtat pe un lanț la gât. Nu l-am mai văzut de ani buni. De dinainte ca ea să moară.

Nu m-am întrebat niciodată unde a dispărut.

Daisy devine și mai palidă. Declan se ridică de la masă, iar chipul lui nu are nicio expresie.

— Cred că am terminat de vorbit, zice.

Nu sunt dovezi suficiente pentru o arestare, cred, fiindcă Rodriguez pleacă după ce Declan refuză să-i mai răspundă la întrebări. Apoi noi trei, cei rămași, stăm la masă în tăcere pentru un minut, cel mai lung minut din viața mea. Gândurile mi se amestecă, totul e vraiște.

Când Declan începe să vorbească, are o voce mai teatrală, cred că se vrea oficială, cumva.

— Nu am mai văzut inelul ăla de dinainte să moară Lacey. Ne-am certat legat de el. Ne certasem o săptămână întreagă. Tot ce-mi doream era să termin relația, dar... Nu aveam curajul să o spun pur și simplu. Așa că i-am cerut să-mi dea înapoi inelul.

A refuzat. A fost ultima dată când l-am văzut. Și când am văzut-o pe ea.

Pumnii îi sunt strânși.

— Nu am idee cum a ajuns în Huntsburg.

Scaunul lui Daisy e îndreptat spre Declan și încă își ține o mână pe brațul lui.

— Știu, murmură ea.

Să dea naiba, încă nu-mi pot da seama daca fata asta minte sau nu. Nu-mi pot da seama, de fapt, dacă minte careva.

Declan nu a mai spus nimănui povestea asta. Poate că nici el nu și-a mai amintit de inel până acum. Poate nu a vrut să reamintească oamenilor ce mult se certa cu Lacey înainte ca ea să moară.

Sau poate nu s-a întâmplat așa.

De câteva săptămâni, mă gândesc cu spaimă cât de puțin îl cunosc pe fratele meu. Când eram mic, îl vedeam ca pe un supererou. Mai târziu, era mai mult un bătăuș și un rebel. După ce Lacey a murit, s-a transformat într-o fantomă. M-a ajutat de când a fost descoperit trupul lipsit de viață al lui Brooke. Dar, până atunci, a tot mințit și s-a ascuns de toată lumea.

Iar acum nu-mi pot face să tacă acea voce din minte care se întreabă *Dar dacă?…*

— Du-te naibii, Mal.

Vocea lui Declan mă face să sar de pe scaun. Are o expresie plină de furie.

— Crezi că nu-mi dau seama ce-ți trece acum prin minte? Îți e scris pe față. Crezi că eu am făcut-o , nu-i așa? Mereu ai crezut ce e mai rău despre mine.

Deschid gura să protestez, dar cuvintele nu-mi ies. Chipul lui Declan se întunecă și mai tare.

— Șterge-o naibii de aici. Pleacă.

Așa că o fac. Plec. Pentru că răspunsul e și *da*, dar e și *nu*.

Capitolul treizeci și patru

Ellery

Joi, 10 octombrie

— Dar nimic din toate astea nu are sens.

Sunt acasă la Malcolm, ghemuită pe canapeaua lui, ca în seara balului. A pus din nou filmul *Defender*, dar niciunul nu ne uităm la televizor. Mi-a dat un mesaj acum o oră și mi-a zis că are nevoie de mintea mea de detectiv.

Nu știu de ce mai are încredere în mine, după ce teoria mea privind cuplul de infractori Kyle-Liz a fost aruncată în aer atât de spectaculos. Dar iată-mă aici. Nu cred însă că-i sunt de prea mare ajutor. Mereu m-am gândit că ar fi previzibil și logic ca Declan s-o fi omorât pe Lacey. Dar pe Brooke? Asta nu mi-a trecut vreodată prin minte.

— Ce legătură e între Declan și Brooke?, întreb.

— Niciuna, din câte știu. Doar că el a fost în oraș în noaptea în care Brooke a dispărut. Dacă poliția s-a uitat în telefonul meu, a văzut mesajul de la el.

Își scoate mobilul și îmi arată un mesaj.

Sunt în oraș pentru câteva ore. Nu te panica.

Îl citesc de două ori. Apoi, când mă uit din nou la Malcolm, fața lui e o imagine a dezolării.

— Inițial, am crezut că-l ajut pe Declan... știi tu, ascunzând asta de poliție. Am crezut că venise doar într-un moment nepotrivit, care ar crea suspiciune degeaba. Dar dacă... Dumnezeule, Ellery. Dacă a fost mai mult de atât?

Citesc din nou mesajul trimis de Declan și mă întreb de ce nu-l găsesc într-adevăr tulburător. La urma urmei, a fost în topul suspecților mei săptămâni întregi, iar acum îl plasează la locul faptei. Problema e doar că este o crimă diferită...

— Bine, dar... Declan tocmai se muta, nu? Deci avea un motiv întemeiat să fie aici, spun, dându-i înapoi telefonul lui Malcolm. Și de ce ți-ar fi dat așa un mesaj dacă plănuia ceva rău? Ar fi fost un pic mai subtil.

— Subtil nu e genul lui Declan. Dar pricep ce spui. În fine, ar trebui să-i spun și maică-mii ce se petrece. Doar că a ieșit în oraș cu o prietenă, și e ceva ce n-a mai făcut de când s-a măritat cu Peter. Simt că ar trebui s-o mai las să se bucure de liniște câteva ore, înainte ca totul să o ia razna din nou.

Mă gândesc la acel prânz din cantina liceului, când Brooke spusese că Malcolm e drăguț, dar că nu se poate compara cu Declan.

— Crezi... Declan și Brooke ar fi putut să aibă o aventură secretă?

— Ce, în timp ce se întâlnea deja în secret cu Daisy?, întreabă Malcolm.

— Doar încerc să-mi dau seama cum o fi ajuns acolo inelul. Poate i l-a făcut cadou și lui Brooke?

— Poate?, se întreabă și Malcolm. Te gândești că și-ar fi dat seama cineva dacă s-ar fi strecurat în apartament cu o elevă de liceu, dar poate că nu. Cred că n-ar fi trebuit să plec de la Declan. Eu și cu fratele meu... e complicat. Nu suntem chiar apropiați. Uneori aproape că l-am detestat. Dar nu e un criminal în serie.

Aproape că se îneacă spunând cuvintele.

— Crezi că Daisy știe mai multe decât spune?

— Tu crezi?, mă întreabă el.

Daisy a fost pe lista mea de suspecți sau complici până în ziua în care a lovit-o pe Mia în cap cu acel candelabru, după care ni s-a confesat. A părut atât de sinceră și rănită, încât am tăiat-o într-o clipă de pe listă.

— Nu, răspund eu. Adică, dacă ar minți, de ce s-ar fi deranjat să caute brățara lui Lacey? Cazul e mort în punctul ăsta, din punctul meu de vedere. Declan, de pe altă parte, a ajutat-o pe Daisy în treaba cu brățara. Deși... el nu este cel care i-a dat brățara lui Lacey, nu? Parcă așa a zis Daisy. Prin urmare, din moment ce nu era implicat, s-o fi gândit că nu contează.

Malcolm își masează tâmplele.

— Îmi doresc să-l cred. Atât de mult.

Sunt puțin surprinsă când îmi dau seama că și eu îmi doresc.

— Îmi dau seama că ai avut mereu suspiciunile tale în privința lui. Dar un inel lăsat la locul crimei... parcă e prea convenabil, nu? Și teoria asta nu se pupă deloc cu ce am descoperit noi legat de mașina lui Katrin și accident.

— Prea multe piese lipsă, concluzionează și Malcolm.

Stăm câteva minute în tăcere, până ce o bătaie în ușă ne face să sărim de la locurile noastre. Este Peter Nilsson, care arată elegant, dar lejer în același timp, îmbrăcat cu un tricou sport și pantaloni cargo cu buzunare multe. Ține în mână un pahar plin cu gheață și cu un lichid chihlimbariu.

— Sunteți bine voi doi? Aveți nevoie de ceva?

Malcolm tace, așa că iau eu inițiativa.

— Nu, mulțumim. Suntem bine.

Domnul Nilsson nu pleacă imediat, așa că simt nevoia să mai fac puțină conversație – în plus, sunt curioasă.

— Ce mai face Katrin, domnule Nilsson? Îi simțim lipsa la școală.

— Ah. Ei, bine, sigur că e devastată de veste. Îi face bine să petreacă o vreme cu

mătușa ei.

— Este sora mamei ei sau sora dumneavoastră?

— A mea, spune Peter. Eleanor și soțul ei locuiesc în Brooklyn. Nu îi vedea atât de des pe cât ne-am dori, dar ea și Katrin s-au mai întâlnit și luna trecută.

— Da?, se miră Malcolm.

— Da, Katrin a mers la New York, a făcut niște cumpărături. Bănuiesc că asta e explicația numărului impresionat de pungi și punguțe cu care s-a întors acasă.

— Nu-mi amintesc, zice Malcolm.

— Tu și mama ta erați în vacanță, spune Peter. A fost ceva de ultim moment. Soțul lui Eleanor era plecat în weekend din oraș cu afaceri, așa că ea a petrecut două zile alături de Katrin. A zburat până aici, a luat-o, apoi a adus-o înapoi. Katrin era cât pe ce să-și prelungească fără să vrea vacanța, pentru că în weekendul ăla zborurile au tot fost întârziate sau anulate. Seara în care a plouat cu grindină, mai știi? Katrin era nerăbdătoare să ajungă, îmi tot dădea mesaje din aeroport, spune el, bând din paharul cu gheață.

Îmi dau seama când corpul lu Malcolm devine încordat, lângă mine, pe canapea. Reușesc într-un final să vorbesc.

— Mă bucur că a ajuns cu bine până la urmă.

Ochii domnului Nilsson se opresc la ecran.

— *Defender*, heh? E filmul cu mama ta, nu?

— Da. Dar a avut o singură replică. *Nu poate fi calculat*.

Nu știu cum reușesc să vorbesc normal, când capul simt că-mi stă să explodeze.

— Măcar e una memorabilă. Ei bine, nu vă mai rețin. Sigur nu vreți nimic?

Malcolm clatină din cap, iar domnul Nilsson se retrage în holul întunecat.

Stăm tăcuți, și inima îmi bate atât de tare încât îmi simt pulsul ca un gong în urechi.

— La naiba, spune el într-un final.

Îmi țin vocea cât mai joasă posibil.

— Katrin nu a fost aici de Ziua Muncii. Tu și mama ta... n-ați fost nici voi. E o singură persoană din familia voastră care ar fi putut conduce mașina cu pricina în seara aia.

— Căcat, spune Malcolm. Dar el... nici el n-a fost aici. A fost în Burlington.

— Ești sigur?

Malcolm se ridică în picioare și-mi face semn să-l urmez. Mă conduce în dormitorul lui și închide ușa, apoi își scoate telefonul din buzunar.

— Mi-a spus că a luat cina cu un tip care locuia aici în oraș cândva. Domnul Coates. L-am cunoscut, mi-a fost instructor la Cercetași – am numărul lui pe aici pe

undeva.

Caută în agendă, apoi apasă pe un număr. Stau atât de aproape de el încât aud cum sună. Apoi vocea bărbatului care răspunde.

— Bună ziua, domnule Coates. Sunt... ăăă... Malcolm Kelly. Îmi cer scuze că dau un semn abia după atâta vreme, dar am o întrebare pentru dumneavoastră.

Nu aud ce spune exact bărbatul, dar are o voce amabilă.

— Vorbeam cu fratele meu, îl știți, Declan? Da, sigur că-l știți. A terminat științe politice și ar fi interesat să facă practică undeva într-o firmă, în viitorul apropiat. Probabil nu ar trebui să fac asta, dar Peter a menționat că a luat cina cu dumneavoastră săptămâna trecută și i-ați spus că ar exista această oportunitate în compania pe care o conduceți.

Face o pauză și îl așteaptă pe domnul Coates să răspundă. I se înroșesc obrajii.

— Nu v-ați întâlnit? De Ziua Muncii? Ah, îmi pare rău, probabil am înțeles eu greșit. Încercam doar să-l ajut pe fratele meu, știți.

Domnul Coates vorbește ceva mai mult, iar Malcolm dă din cap mecanic, de parcă bărbatul l-ar putea vedea.

— Mda, sigur. Mulțumesc mult. O să-i spun să vă sune. Ar fi de mare ajutor. Mulțumesc încă o dată.

Lasă telefonul jos și mă privește.

— Ai auzit?

— Suficient.

— Peter nu a fost acolo. A mințit.

Niciunul nu mai zice nimic. Ridic mâna și încep să mă joc cu colierul și îmi dau seama că degetele îmi tremură.

— Haide să ne gândim, spun, și trebuie să mă lupt pentru ca vocea să nu îmi tremure. Pare că Peter a rămas acasă și a condus mașina lui Katrin în seara cu grindina. Dar dacă nu Katrin era în mașină când a lovit ceva – sau pe cineva – de ce ar fi Brooke implicată? De ce ar ajuta la repararea mașinii dacă nu ea... Ah.

Îl apuc pe Malcolm de braț. Piesele se așază la locul lor, și de data asta s-ar putea chiar să am dreptate.

— Doamne, Mal. Katrin a spus că Brooke a dispărut la un moment dat în timp ce dormea la ea, mai ții minte? Când a crezut că s-a strecurat în camera ta? Dacă s-a strecurat în a lui Peter?

— E imposibil, spune Malcolm, și ochii lui par ca și cum ar fi brusc de sticlă.

— Gândește-te. Dacă Brooke și tatăl tău vitreg ar fi avut o aventură, ceea ce e nasol, dar e ultima noastră problemă acum, înseamnă că am privit totul din perspectiva greșită. Nu e vorba doar despre accidentul de mașină. E despre a

mușamaliza totul.

Îmi scot mobilul din buzunar.

— Trebuie să-i spunem lui Ryan. El o să știe ce e de făcut.

Tocmai am deschis o fereastră pentru a tasta mesajul, când ușa dormitorului se dă de perete. Pare o scenă desprinsă dintr-un film când îl văd pe Peter stând acolo, cu o armă ațintită spre noi.

— Ar trebui să încerci să-ți controlezi mai bine expresia feței când te prefaci, când vrei să pari că îți păstrezi calmul, Malcolm, spune el, zâmbind. Ți-a mai spus cineva asta?

Capitolul treizeci și cinci

Malcolm

Joi, 10 octombrie

Toate aceste săptămâni în care m-am întrebat ce mama dracului se întâmplă cu orașul meu, și cumva niciodată nu mi-a trecut prin minte că tipul în care aveam cea mai puțină încredere putea fi cel implicat.

Sunt un idiot. Iar Ellery nu prea e bună la dezlegat mistere. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum.

— O să am nevoie de telefoanele voastre, spune Peter.

E îmbrăcat cu tricoul sport și pantalonii cargo, dar și-a pus și o pereche de mănuși. Sunt chiar și mai tulburătoare decât arma.

— Nu e o probă de actorie, copii. Nu ne jucăm aici. Puneți-le pe noptieră. Câte unul pe rând, vă rog. Tu prima, Ellery. Mulțumesc. Acum veniți cu mine.

— Unde?, întreb eu, trăgând cu ochiul la Ellery, care pare ca a înțepenit cu ochii la pistol.

Nările lui flutură în aer.

— Nu ești în poziția din care să pui întrebări, Malcolm.

Iisuse. E rău, al naibii de rău. Un lucru știu sigur – Peter nu ne-ar fi permis să ajungem atât de departe cu dezlegarea misterului, dacă avea de gând să ne lase în viață.

— Așteaptă, spun. Nu poți... Uite, e mult prea târziu, știi? Am găsit factura de la atelierul de reparații auto și am dat-o poliției. Știu și ei că s-a întâmplat ceva dubios cu mașina lui Katrin și își vor da seama că ești implicat.

Mutra lui Peter pare o secundă cuprinsă de îndoială, apoi se relaxează la loc.

— Nu e nimic pe factura aia care să arate în direcția mea.

— În afara faptului că ești singurul membru al familiei rămas în oraș în seara aia, spun.

Peter ridică din umeri.

— Brooke a împrumutat mașina și a făcut un accident. Atât de simplu.

Continui să vorbesc.

— Tocmai am vorbit cu domnul Coates. L-am întrebat dacă s-a întâlnit cu tine în acel weekend și a negat. Știe acum că ai mințit.

— Am ascultat fiecare cuvânt pe care i l-ai spus, Malcolm. I-ai zis că probabil ai înțeles tu greșit.

— Mama era și ea acolo când am vorbit despre asta, spun și aud în vocea mea că s-a insinuat disperarea. O să țină minte, va ști că e ceva în neregulă.

— Mama ta o să țină minte doar ce-i spun eu. E o femeie remarcabil de ascultătoare. E calitatea ei cea mai de preț.

Vreau să-l ucid în momentul ăsta și cred că el știe. Face un pas înapoi și ridică pistolul, astfel că e îndreptat acum spre pieptul meu. Încerc să nu par agitat și mă gândesc la toate motivele care l-ar putea împiedica pe Peter să mai comită o crimă.

— McNulty a fost acolo când Katrin a spus că Brooke s-a strecurat afară din cameră pentru a se întâlni cu cineva din această casă. Dacă nu venea la mine, atunci sigur venea la tine.

— Dacă nu vei mai fi pe aici, nu vor exista motive pentru ca oamenii să creadă că nu ai fost tu.

Căcat. Îmi doresc ca Ellery să se smulgă din transa în care a intrat. Mi-aș dori să mai am în ajutor un creier funcțional în clipa de față.

— Dacă va mai exista o crimă, oamenii vor pune și mai multe întrebări. Mai ales dacă fiul tău vitreg este una dintre victime. Mai întâi cea mai bună prietenă a fiicei tale, apoi eu? Chestia asta te va pocni în față, Peter, și va fi și mai rău dacă ne omori.

— Sunt de acord, spune Peter, complet relaxat, ca și cum am vorbi despre un meci de baschet sau despre un serial văzut pe Netflix.

Nu că am fi făcut vreodată genul ăsta de lucruri împreună.

— Acum nu e momentul potrivit să vă ucid. Dar o să insist să veniți cu mine, totuși. Jos. Tu mai întâi, Ellery.

Deși răceala din privirea lui Peter nu prevestește nimic bun, simt o licărire de speranță. Ellery a început să înainteze de-a lungul holului, cu pistolul lipit de spate. Nu văd altă soluție decât să merg pe urmele ei.

— Până în pivniță, te rog, spune Peter.

Merge în spatele nostru, în timp ce coborâm câte două trepte deodată. Pivnița casei este imensă, iar Peter ne ghidează spre acea parte unde maică-mea își face exercițiile de gimnastică. Evenimentele ultimei săptămâni îmi trec prin fața ochilor și mă fac să mă înjur pentru cât de orb am putut fi. Mă lovește și cea mai mare revelație dintre toate. Sunt atât de furios, încât mă împiedic pe trepte.

— Nu ți-am spus să te oprești, Malcolm, spune Peter.

Am fața umedă de transpirație rece.

— Inelul lui Declan, spun. Tu l-ai pus acolo. În apropiere de cadavrul lui Brooke.

— Și?, întreabă Peter.

— Declan nu a mai luat înapoi inelul de la Lacey. Ea îl avea când a murit. L-ai luat de la Lacey... pentru că tu...

Ezit, așteptând un semn că înțelege ceea ce spun, că îl afectează într-un fel. Dar expresia lui este tot de politețe reținută.

— Tu ai omorât-o și pe Lacey.

Șocul se vede pe fața lui Ellery, dar Peter doar ridică din umeri.

— Fratele tău e un bun țap ispășitor, Malcolm. Mereu a fost.

— Ai... I-ai făcut ceva și mătușii mele?, întreabă Ellery, jucându-se cu pandantivul de la gât.

Expresia calmă a lui Peter nu se schimbă. Se apleacă și îi șoptește ceva la ureche. Nu aud nimic. Când ea își ridică fața și îl privește, îi este acoperită de păr, și tot ce văd sunt bucle. Apoi Peter ridică pistolul direct spre inima ei. Trebuie să fac ceva ca să-i distrag atenția de la Ellery.

— Ăsta e tipicul tău, Peter? Te cuplezi cu fete de vârsta fiicei tale, apoi le ucizi când relația e pe cale să fie descoperită? Ce a făcut Lacey, zi-mi? Avea de gând să vorbească? Era însărcinată?

Peter pufnește.

— Asta nu e o telenovelă, Malcolm. Nu e treaba ta ce s-a întâmplat între mine și Lacey. Și-a depășit atribuțiile. S-o lăsăm așa. Faceți un pas în spate, vă rog. Amândoi.

O fac automat, cu gândurile încă încercând să-și găsească o ordine, și abia apoi realizez că am intrat într-o mică încăpere. Este în capătul pivniței, un mic depozit improvizat.

— E singura cameră din vilă care se încuie doar din afară, spune Peter, apucând ușa. E perfect.

Trântește ușa înainte să apuc să reacționez și ne trezim în beznă.

Ajung la ușă și mă împing în ea atât de tare, încât durerea din coaste mă năucește.

— Nu ne poți lăsa aici! Oamenii știu că Ellery a venit încoace! Bunica ei a adus-o cu mașina!

— Știu asta, spune Peter, de dincolo de ușă.

Aud cum târăște ceva greu pe podeaua pivniței.

— Știi ce e ăla un generator electric portabil și cum funcționează, Malcolm? Nu ar trebui să fie pornit în interiorul unei case, din pricina monoxidului de carbon pe care-l emite. Într-o arie restrânsă ca asta, poate ucide rapid. Nu îmi dau seama cum s-a pornit. Poate că tu și Ellery ați dat peste el când alergați pe aici. Nu vom ști niciodată.

— Ne-ai încuiat aici, Peter! Lumea va ști că ai fost tu!

— O să mă întorc la un moment dat să descui ușa, spune el. Dar nu voi putea sta mult, nu vreau să am parte de aceeași soartă. În plus, trebuie să fug la magazin. Ni s-a terminat popcornul. Aș spune că a fost o plăcere să te cunosc, Malcolm, dar, să fiu

sincer, ai fost o bătaie de cap încă de la început. Dar măcar totul s-a terminat cu bine. Rămas bun.

Pașii lui se îndepărtează grăbiți. Capul mi se învârte, iar inima îmi bate nebunește. Cum de am lăsat să se ajungă atât de departe? Declan nu ar fi mers în pivniță ca un prost. S-ar fi luptat cu Peter...

O lumină se aprinde și mă uit la Ellery, cu mâna pe un întrerupător de pe perete, clipind nedumerită, ca și cum de abia s-ar fi trezit. Merge apoi în mijlocul încăperii și îngenunchează lângă o cutie, al cărei conținut îl răstoarnă pe podea.

— Trebuie să fie ceva aici cu care să forțez încuietoarea ușii.

— Așa e, spun eu și mă simt un pic ușurat.

Încep să scotocesc împreună cu ea. Găsim doar cărți și jucării de pluș. Desfacem alte cutii.

— Îmi pare rău, Ellery. Eu te-am invitat aici și am lăsat să se întâmple asta. Nu am fost rapid.

— Nu vorbi. Încearcă să respiri cât mai puțin.

— Corect.

Stomacul deja mi se strânge, dar nu știu dacă e din pricina gazului sau a stresului. Oare cât timp mai avem?

— Cârlige!, spune Ellery și îmi arată niște ornamente de Crăciun. Trebuie să le îndreptăm, apoi...

Încearcă ceva la ușă, apoi scoate un suspin de disperare.

— Se îndoaie, sunt prea flexibile. Avem nevoie de altceva. Vezi niște clame pentru hârtie?

Desfac și mai multe cutii. Mă cuprinde amețeala, nu mai văd bine și mă lupt să stau pe picioare. Nu există geamuri pe care le-am putea sparge. Arunc pe jos tot conținutul cutiilor. Măcar să facem deranj, iar oamenii să se întrebe ce s-a întâmplat aici.

Dar mișcările îmi sunt tot mai necoordonate și încete. Tot ce-mi doresc e să mă așez pe jos și să adorm.

Nu pot să cred că deja am ajuns în acest punct.

Nu pot să cred că am aflat într-un final ce s-a întâmplat cu Lacey și cu Brooke, dar nu voi mai apuca să le spun nimic părinților fetelor.

Nu pot să cred că nu voi mai avea șansa de a-mi cere scuze în fața fratelui meu.

Ochii mi se închid, dar chiar atunci o văd pe podea. O clamă de prins hârtiile, una singură. Încerc s-o apuc, dar mâinile parcă îmi sunt de cauciuc, de parcă aș purta mănuși imense de Mickey Mouse. Când reușesc în sfârșit, mă întorc spre Ellery.

A căzut în fața ușii și e nemișcată.

— Ellery!

O apuc de umeri și încerc s-o ridic în fund. O scutur cât de tare pot, iar părul i se împrăștie pe față.

— Ellery. Te rog. Trezește-te!

Nu răspunde. O așez pe jos și mă întorc la clama de hârtie.

Pot s-o fac și fără ea. Trebuie doar să întind marginile și să trec la treabă. Dacă mâinile nu mi-ar fi așa moi, alta ar fi situația.

Dacă nu mi-ar pocni atât de tare capul.

Dacă nu ar trebui să mă opresc din ce fac ca să vomit.

Dacă aș putea să văd.

Dacă...

Capitolul treizeci și șase

Ellery

Vineri, 11 octombrie

Vreau să-mi deschid ochii, dar lumina e prea puternică și dureroasă. E liniște, cu excepția unui bipăit ușor, iar aerul miroase puțin a înălbitor. Încerc să ridic o mână până la capul care mă doare îngrozitor, dar nu se mișcă așa cum trebuie. Ceva s-a prins de ea.

— Mă auzi?, întreabă o voce și niște degete îmi ating obrazul. Ellery? Mă poți auzi?

Încerc să spun că da, dar iese doar un mormăit. Gâtul mă doare aproape la fel de tare pe cât mă doare și capul.

— Iartă-mă. Nu vorbi.

Mâna se mută de pe obrazul meu pe palma mea întinsă.

— Strânge-mă de mână dacă înțelegi ce spun.

Strâng atât cât pot, apoi simt ceva umed și calm prelingându-mi pe braț.

— Slavă Domnului! O să fii bine. Au folosit oxigen hiperbaric... dar, mă rog, amănuntele astea nu mai contează acum. Arăți în regulă și vei fi bine. Bietul meu copil.

Brațul îmi e din ce în ce mai umed. Îmi deschid puțin ochii și văd conturul neclar al unei încăperi. Pereți și tavan, care se contopesc unele în altele, și un neon cu lumină albăstruie. Părul gri al unei persoane cunoscute e aplecat peste mine, iar umerii îi tremură.

— Cum?, întreb, dar nu iese ca un cuvânt.

Gâtul îmi e uscat și aspru. Nu pot înghiți, pentru că nu am salivă.

Totuși, bunica mea pare să înțeleagă.

— Fratele tău te-a salvat, îmi spune.

Mă simt ca personajul lui Sadie din *Defender*. *Nu poate fi calculat*. Nu găsesc explicația. Cum să fi ajuns Ezra în pivnița familiei Nilsson? Dar, înainte să mai pot întreba ceva, contururile se estompează din nou.

Data viitoare când deschid ochii, lumina slabă a soarelui intră în cameră. Încerc să mă ridic, până când niște mâini mă împing la loc pe pernă.

— Nu încă, îmi spune o voce familiară.

Clipesc, iar fața lui Melanie Kilduff începe ușor să se clarifice pe retina mea. Vreau

să vorbesc cu ea, dar simt cum gâtul mi-a luat foc.

— Mi-e sete, spun.

— Puteam să pariez, zice ea, compătimitoare. Dar bea doar câteva înghițituri deocamdată, bine?

Îmi ridică de pe pernă capul și îmi pune un pahar de plastic la buze. Beau cu lăcomie, dar ea îl trage.

— Hai să vedem cum te simți, înainte să mai bei puțin.

Stomacul deja îmi huruie. Dar măcar îmi e puțin mai ușor să vorbesc.

— Malcolm?, reușesc să întreb.

Îmi pune o mână pe braț.

— Este într-o cameră de aici, puțin mai încolo pe hol. O să fie bine. Iar mama ta e pe drum.

— Sadie? Dar nu are voie să plece de la Sanatoriul Hamilton.

— Oh, iubito. Nimănui nu-i mai pasă de asta acum.

Mă iau și pe mine prin surprindere lacrimile care îmi curg pe obraz. Melanie se așază pe pat lângă mine și mă ia în brațe.

— Îmi pare rău, spun. Îmi pare rău pentru tot. Domnul Nilsson...

Simt că îmi vine să vomit. Melanie mă ridică în fund.

— Vomită, dacă simți nevoia, mă alină ea.

Momentul acela trece, lăsându-mă obosită și scăldată în transpirație. Nu mai spun nimic, încerc doar să-mi reglez respirația.

Când reușesc cât de cât, întreb din nou:

— Unde este el?

Vocea lui Melanie este de gheață.

— Peter e în închisoare, acolo unde îi este locul.

Este o ușurare enormă, așa că adorm cumva mai liniștită la scurt timp după asta.

Când Ryan vine să mă viziteze, mă simt aproape din nou eu însămi. Sunt trează de vreo treizeci de minute și am reușit să păstrez în stomac un pahar plin cu apă.

— Tocmai l-ai ratat pe Ezra, îi spun. Nana l-a obligat să plece. A stat aici nu mai puțin de șapte ore.

Ryan se așază pe scaunul de lângă pat.

Nu este îmbrăcat în uniformă, ci poartă blugi uzați și o cămașă în carouri. Îmi zâmbește nervos și zâmbetul lui îmi amintește de Ezra. Îmi doresc, într-un moment de slăbiciune, să mă îmbrățișeze și el cum a făcut-o Melanie.

Fratele tău te-a salvat, îmi spusese Nana.

Avea dreptate. Doar că nu-mi dădusem eu seama care dintre ei.

— Mulțumesc. Nana mi-a zis că ai venit să ne cauți la Nilssoni acasă. Dar nimeni nu mi-a spus de ce.

Îi privesc chipul prietenos și mă întreb oare cum aș fi putut să-mi imaginez că ascunde secrete întunecate. Flerul meu de detectiv e varză. Chestie pe care sunt convinsă că mi-o va spune și Malcolm, când voi avea voie să-l vizitez.

— Nu vreau să te epuizez, zice Ryan, dar i-o tai.

— Nu, te rog. Nu mă obosești. Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

— Păi, bine. Nu pot intra în toate detaliile, dar o să-ți spun tot ce pot. Nu prea știu de unde să încep. Cred că aș putea din momentul în care Daisy mi-a dat acea brățară. Mi-a spus că știi despre ea.

— Brățara? Serios?

Mă ridic brusc și mă lovește o durere îngrozitoare de cap, iar Ryan mă privește îngrijorat. Mă las la loc pe perne.

— Deci, cum s-a întâmplat?

— Nu m-am gândit prea mult la chestia cu brățara în acel moment. Am discutat cu femeia de la atelierul de bijuterii și nu avea registrele în regulă, vânduse mai multe în perioada respectivă și nu mai știa cui. M-am gândit că este o fundătură. Am rugat-o să mă contacteze dacă mai apare o vânzare asemănătoare și a făcut-o, luna trecută. Un tip a cumpărat exact același model de brățară și a plătit cash. Când am rugat-o să îmi descrie cumpărătorul, l-a descris fix pe Peter, dar nu mi-am dat seama atunci. Nu am început să fac legătura decât după ce voi mi-ați adus factura de la atelierul auto. Asta m-a făcut să suspectez întreaga familie Nilsson. Apoi i-am întrebat pe părinții lui Brooke dacă aș putea să verific caseta lor cu bijuterii.

Îmi țin respirația.

— Și?

— Avea o brățară identică cu a lui Lacey. Mama ei nu știa când și de la cine a primit-o. Dar noi aveam o teorie. Evident.

— Corect, spun.

Ca și cum mie îmi trecuse vreodată asta prin cap.

— În același timp, verificam casa lui Brooke, în căutarea oricărei piste posibile. Telefonul ei dispăruse odată cu ea, dar am luat calculatorul. Era un jurnal scris pe el, îngropat printre documente legate de școală. Era parolat și ne-a luat ceva să-l deschidem, dar odată ce am făcut-o am dat de întreaga poveste. Versiunea lui Brooke, cel puțin. Era reticentă când venea vorba de nume și detalii, dar ne-am dat seama că avea o aventură cu un tip mai în vârstă, că fusese cu el într-o seară în care se întâmplase ceva îngrozitor și că acum își dorea din tot sufletul să îndrepte lucrurile. Aveam și factura, așa că se legau niște chestii. Pe urmă, poliția din Huntsburg a găsit

inelul lui Declan la locul crimei.

Ryan se strâmbă.

— Acolo am dat-o în bară. Când l-am luat la întrebări pe Declan. Încercam să-l tai de pe lista de suspecți, pentru că eram aproape sigur că i se înscenase totul, dar... nu știu. Declan și cu mine nu am relaționat niciodată grozav. L-am presat prea mult și i-am dat de bănuit lui Malcolm. Bănuielile lui v-au pus în pericol. Dacă aș putea schimba ceva, ar fi acel episod.

— Ok... Dar cum ai apărut la timp? De ce ai apărut?

— Mesajul tău, spune Ryan, iar eu mă uit neîncrezătoare. Nu știai? Ai reușit să tastezi o literă, înainte ca Peter să-ți confiște telefonul. Ai scris un P. Ți-am răspuns la mesaj, dar nu ai dat niciun semn, așa că am început să mă îngrijorez. Am vorbit cu bunica ta. Când mi-a zis că te-ai dus la familia Nilsson, m-am panicat. Încercasem din răsputeri s-o conving pe doamna Nilsson să plece împreună cu Malcolm de acasă, măcar câteva zile, dar nu reușisem. Apoi tu te-ai dus fix acolo? Știu că mereu pui întrebări, mai ales oamenilor care nu vor să-ți răspundă. Am ajuns... și am găsit... Te-am găsit pe tine.

— Unde era Peter?

Chipul lui Ryan se întunecă.

— Ieșea din casă chiar când eu intram. Cred că se dusese în pivniță, să vă tragă afară din cămăruța aceea, pentru ca noi să nu aflăm că ați fost încuiați. N-a spus nimic când m-a văzut, doar s-a dus la mașină și a luat-o la sănătoasa. Ceea ce m-a făcut imediat să dau buzna în casă. Slavă Domnului că am auzit bâzâitul generatorului. Nu prea mai aveați timp. Iar Peter... aproape că a reușit să treacă granița în Canada, când cineva i-a luat urma. Nu am voie să spun ce am descoperit în mașina lui, dar a fost suficient să-l legăm de moartea lui Brooke.

— Deci ăsta e hobby-ul lui? Să se culce cu adolescente și apoi să le omoare, când lucrurile scapă de sub control?

Malcolm îi aruncase asta în față, în timp ce eu stătusem împietrită, inutilă, de parcă nu mi-aș fi petrecut jumătate din viață pregătindu-mă pentru momentul când aveam să fiu atrasă în pivnița unui criminal.

— Așa pare. Încă nu a mărturisit nimic, și nu avem dovezi care să ateste că a ucis-o la Lacey. Nu încă. Nu știm care a fost motivul. Cel mai plauzibil este că fata își dorea să facă publică relația lor. L-a amenințat că îi va spune soției lui.

— Celei de-a doua soții, nu?

— Da. Nu mai locuiește în Echo Ridge. Și-a pierdut soțul și fiul într-un accident de mașină, înainte să se căsătorească cu Peter. Cred că e ce îl atrage pe el – să pară un fel de erou în fața femeilor vulnerabile, în timp ce-și face de cap cu adolescente pe

ascuns.

Fața lui Ryan se umple de dezgust.

— Altfel nu știu cum să explic de ce s-a căsătorit cu mama iubitului lui Lacey. Cred că și-a dorit să rămână cumva conectat cu Lacey.

Mă gândesc la prima mea vizită acasă la Malcolm. Cât de șarmant părea Peter și cât de galant era cu soția lui. Acum când văd lucrurile clar, cât de manipulator era, cât de obsedat de control. Nu-și lăsa soția să vorbească, o împingea afară din cameră. Și făcea totul cu zâmbetul pe buze. Mă prostise și pe mine, ca pe toți ceilalți.

— Ce dobitoc pervers, spun. Singurul lucru mai rău de atât ar fi fost ca soțul lui Melanie să nu fie prin preajmă și Peter s-o aleagă pe ea ca să se cupleze.

— Așa e. Deși Melanie nu cred că ar fi picat în plasă. E o tipă cu picioarele pe pământ. Alicia... mai puțin.

Mi se rupe inima pentru Malcolm. Ce va însemna totul pentru familia lui. Declan în sfârșit nu va mai avea parte de șușoteli, zvonuri și bănuieli, și poate că acum, când se va clarifica moartea lui Lacey, oamenii nu-i vor judeca atât de aspru pe el și pe Daisy. Dar mama lui... Nici nu-mi pot imagina cum se simte, cum își va mai reveni după ce a fost căsătorită cu cineva ca Peter.

— E ceva ce voiam să te întreb, spune Ryan. Când am vorbit cu Malcolm, mi-a zis că tu l-ai întrebat pe Peter dacă i-a făcut ceva lui Sarah, și Peter ți-a șoptit ceva ce el nu a auzit. Ce a zis Peter?

Degetele mele, nervoase, trag de capătul păturii.

— Nu știu. Nici eu n-am auzit.

Ryan pare dezamăgit.

— În regulă. Peter nu răspunde la niciuna dintre întrebările noastre. Nici la cele despre Sarah. Dar stai liniștită, nu ne vom da bătuți.

— Și Katrin?, întreb eu din senin. De ce împrăștia prin oraș mesajele alea de amenințare? Încerca să distragă atenția de la tatăl ei?

— Nu. Aia e o altă poveste, zice Ryan. La început, Katrin n-a fost implicată în treaba cu amenințările. Cea care a început totul a fost Vivian Cantrell.

— Viv?! De ce? Ce legătură avea ea cu Peter? Nu-mi spune că au avut și ei o aventură.

Ryan râde, dar fără tragere de inimă.

— Nu. Au fost două chestii separate. Vrea să meargă la facultatea de jurnalism și niște studenți bine cotați de acolo i-au spus că portofoliul ei nu are nimic care să iasă în evidență. Așa că s-a decis să fabrice o poveste, apoi s-o documenteze.

Nu sunt sigură că am auzit bine. De abia mă obișnuisem oarecum cu faptul că domnul Nilsson e psihopat, dar nu pot înghiți ideea că Viv a fost atât de calculată și

sadică.

— Sigur glumești. A făcut toată mizeria aia – a speriat oamenii, a redeșteptat amintiri oribile, i-a traumatizat pe părinții lui Lacey – numai ca să aibă despre ce scrie?

— Dap, spune Ryan, dus pe gânduri. De asta ai fost și tu târâtă în tărășenia asta. Viv a măsluit voturile pentru bal. A crezut că e un subiect și mai de senzație dacă nepoata lui Sarah Corcoran avea rolul ei de jucat în piesă.

— De *senzație*?

Simt cuvântul amar în gură.

— E o specie aparte de persoană îngrozitoare, nu-i așa?

Ryan continuă.

— Am descoperit că ea a făcut nebunia de la adunarea sportivă, și eram pe cale să discutăm cu părinții ei, când Brooke a dispărut. Apoi, atenția ne-a fugit spre alte întâmplări – deși i-am dat fetei de înțeles că am luat-o în vizor. Era speriată și a jurat că se va opri. Așa că am fost peste măsură de surprins când am primit filmul acela de la Malcolm.

— De ce s-ar fi implicat și Katrin, atunci?

Ryan pare că ezită.

— Îmi pare rău, dar nu-ți pot spune. Negociem în prezent cu avocatul lui Katrin despre rolul pe care ea l-ar putea juca în investigație. Totul e confidențial.

— Știa oare ce făcea tatăl ei?, insist eu.

Ryan își încrucișează brațele la piept și nu răspunde.

— Clipește o dată dacă răspunsul este da.

Pufnește pe nas, dar nu pare enervat de insistența mea. Răsucesc marginea păturii între degete.

— Cu alte cuvinte, tu îți cam dăduseși seama de tot ce se petrecea, iar eu îți stăteam în cale. Cam ăsta e rezumatul, nu?

— Nu chiar. Factura de la atelier ne-a fost de ajutor, mai ales să știm că Brooke voia cu disperare s-o recupereze. Când am pus-o cap la cap cu brățara și jurnalul ei, ne-am dat seama care e persoana pe care o căutam. Iar faptul că tu aproape ai fost ucisă ne-a dat un motiv să percheziționăm mașina lui Peter, deci... mulțumesc.

— Oricând.

Pleoapele mi se îngreunează și trebuie să mă chinui să-mi țin ochii deschiși. Ryan observă și se ridică în picioare.

— Ar trebui să plec. Să te las să te odihnești puțin.

— O să te mai întorci?

Pare flatat de tonul meu plin de speranță.

— Da, sigur. Dacă îți dorești.

— Da, vreau. Mulțumesc din nou. Pentru tot.

— Cu plăcere, zice el și își bagă mâinile în buzunare.

În acea clipă îmi amintește de vechiul Rodriguez – nesigur, neîndemânatic, și nu de polițistul descurcăreț care s-a dovedit a fi.

— Uite, poate nu e cel mai potrivit moment, dar… dacă te vei simți bine, sora mea dă o petrecere peste câteva săptămâni. Face asta în fiecare toamnă. I-ar plăcea să vă cunoască, pe tine și pe Ezra. Dacă vrei și tu.

— Serios, vrea să ne cunoască?, întreb, și îmi dau seama că aproape uitasem că Ryan are și el rude.

— Da, dar nu te stresa sau ceva, nu e nimic obligatoriu. Doar gândește-te și spune-mi dacă ai chef să vii.

Îmi face cu mâna, apoi dispare pe hol.

Mă las înapoi pe pernă. M-am obișnuit deja cu Ryan, dar nu știu cum mă voi simți alături de alți străini care aparent îmi sunt rude. De la o familie mică, de trei persoane – patru, cu Nana – la o adunătură de unchi, mătuși, cumnați și copii, pare cam mult.

Îmi place totuși ideea de a avea o soră. Chiar și una vitregă.

Se aude ceva zarvă în fața ușii, apoi un parfum de iasomie. Mă întorc să mă uit și văd o mare de bucle brunete în prag.

— Ellery!, spune Sadie și îi observ ochii plini de lacrimi.

Până să apuc să-mi amintesc că sunt supărată pe ea, o apuc în brațe și o strâng la fel de tare pe cât mă strânge și ea pe mine.

Capitolul treizeci și șapte

Malcolm

Sâmbătă, 26 octombrie

— Puștiul ăsta mă detestă, spune Declan.

Nu știu dacă greșește prea tare. Copilul de șase luni pe care-l ține în brațe stă rigid ca un lemn, cu fața roșie, urlând. Toată lumea de la petrecere îl compătimește pe bebeluș, mai puțin Daisy, care strălucește de parcă n-a văzut în viața ei ceva mai adorabil decât copilul gălăgios.

— Aproape că văd cum îi explodează ovarele, murmură Mia lângă mine.

— Îl ții prost, spune Ezra.

Îl apucă pe copil și îl cuibărește în unghiul făcut de cot.

— Și trebuie să fii relaxat. Copiii își dau seama când ești agitat.

Puștiul încetează brusc plânsul și îi oferă lui Ezra un zâmbet fără dinți. Ezra îl gâdilă pe burtă, apoi i-l dă înapoi lui Declan.

— Mai încearcă.

— Nu, mersi, bombăne Declan și se ridică în picioare. Am nevoie de o băutură.

O femeie brunetă, drăguță, urcă scările verandei și îl strânge pe Ezra de braț când trece pe lângă el.

— Te pricepi așa bine!

Este mama copilului, sora lui Ryan Rodriguez, și suntem la petrecere acasă la ea la două săptămâni după tentativa de crimă a lui Peter Nilsson. Ne comportăm ca și cum totul ar fi normal.

Nu știu. Poate chiar viețile noastre au revenit la normal, sau poate că ne-am dat seama în sfârșit că nu am fost normali niciodată și acum încercăm să redefinim cuvântul.

Declan pornește spre frigider, iar Mia mă trage de mânecă.

— Acum e momentul potrivit, spune.

Mă holbez la spatele fratelui meu.

— Până la urmă, de ce ar fi responsabilitatea mea? El e fratele mai mare. El ar trebui să întindă steagul de pace primul.

Mia își potrivește ochelarii ochi-de-pisică.

— Tu ești cel care a crezut că el e vinovat de crimă.

— Mda, păi, dacă e s-o luăm așa, și Ellery m-a suspectat pe mine la un moment dat. Am trecut peste.

— Ellery te cunoștea de mai puțin de o lună. Nu era *fratele* tău.

— Dar Declan nici măcar n-a venit să mă viziteze la spital!

— Tu. Ai. Crezut. Că. El. Este. Criminal.

Mai răspicat de atât nu se poate.

— Pe de altă parte, eu aproape am fost ucis.

— Am putea s-o ținem așa ziua întreagă, sau ai putea să fii matur măcar o dată.

Mă lovește în umăr.

— Uite, a venit până aici.

— Bine, bine!, mormăi eu și mă duc după Declan.

Nu eram sigur că va fi aici. N-am apucat să vorbim decât de câteva ori de când am ieșit din spital, în special să facem lumină în chestiuni legate de maică-mea. Conturile lui Peter sunt înghețate, iar ea nu are nimic trecut pe numele ei. Un singur cont cu bani care îi ajung doar vreo două luni pentru întreținere. Se va muta în scurt timp la Solsbury, și nu știu ce o să se mai întâmple după. Mama nu a mai muncit de mai bine de un an, iar taică-miu este mai greu de găsit ca oricând.

Am primit o ofertă generoasă de a ne spune întreaga poveste unui tabloid, dar încă nu suntem atât de disperați încât să o acceptăm. Deocamdată.

Declan este în cel mai îndepărtat colț al grădinii. Desface o sticlă maronie și ia o înghițitură lungă, apoi dă cu ochii de mine și coboară sticla.

— Care-i treaba, frățioare?

— Îmi dai și mie una din aia?, îl întreb.

— Tu nu bei, pufnește pe nas.

— Poate că e timpul să mă apuc.

Declan deschide cutia frigorifică și scoate o sticlă identică cu aia din care bea el. Mi-o întinde, lipsit de expresie, și reușesc să-i deșurubez capacul, fără să clipesc când metalul ascuțit îmi înțeapă palma. Iau o gură și mă aștept la ceva amar, dar e chiar plăcut, cu o ușoară aromă de miere. Sunt agitat și însetat, și un sfert din sticlă dispare imediat, înainte ca Declan să mă apuce de braț.

— Ia-o mai ușor.

Îi întâlnesc privirea și las să iasă cuvintele pe care le rumeg de două săptămâni.

— Îmi pare rău.

Secundele care trec par minute lungi. Mă aștept la orice fel de răspuns – să țipe la mine, să se îndepărteze fără un cuvânt, să mă pocnească. Vânătăile pe care mi le-a făcut Kyle au trecut, e timpul potrivit să capăt unele noi.

Dar Declan nu face niciuna dintre chestiile astea. Bea din bere, apoi își ciocnește sticla de a mea.

— Și mie, spune.

Aproape că scap băutura din mână.
— Ce?
— M-ai auzit.
— Deci nu ești...
Cuvintele nu-mi mai ies din gură. *Nu ești supărat pe mine* pare imposibil de spus.
Declan privește spre veranda de unde am plecat, care strălucește în soare. E una dintre zilele alea incredibile de sfârșit de octombrie de care avem uneori parte în Vermont, cu un cer senin și vreo șaptișpe grade, iar copacii din jur plini de culoare. Daisy ține acum copilul, vorbind înflăcărat cu sora lui Ryan. Mia și Ezra stau unul lângă altul pe balustrada de lemn, cu picioarele bălăngănindu-se și cu capetele apropiate. Ușa casei se deschide și o fată pășește afară, cu bucle negre învăluindu-i umerii.
De abia așteptam să o văd. Dar cred că mai pot rupe câteva minute și pentru fratele meu.
— Ți-am fost un frate de căcat, Mal, spune Declan în sfârșit. Ani întregi. Nu am de gând să te mint, nu dădeam doi bani pe tine când eram copii. Eram prea prins cu ale mele. Și tu nu erai... nu știu. Nu semănai prea tare cu mine.
Nu mă privește, se uită la verandă în continuare.
— Apoi totul s-a dus dracului și am dat bir cu fugiții. Nu m-am mai gândit la tine, câțiva ani. Așa că nu știu de ce m-am așteptat să fii de partea mea când cineva mi-a găsit inelul la locul unei crime.
Îmi simt gâtul foarte uscat, dar nu mai vreau să beau bere.
— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai avut niciun amestec.
Declan ridică din umeri.
— De ce? De abia ne cunoșteam. Și se presupune că eu ar trebui să fiu adultul. Așa că e greșeala mea.
Deschide din nou frigiderul și scoate o bere fără alcool, apoi mi-o întinde. Ezit, iar el îmi ia sticla de dinainte și o lasă pe o masă de lângă noi.
— Haide, Mal. Nu ești tu ăsta.
Apuc berea fără alcool.
— Nu știu ce o să se întâmple cu mama.
— Nici eu nu știu. Căcatul ăsta nu e prea grozav. Dar o să ne dăm seama ce e de făcut. V-ați putea închiria un apartament lângă mine și Daisy. Solsbury e un loc ok.
Rânjește și bea din bere.
— Clienții obișnuiți de la Taverna Bukowski nu sunt așa aiurea, odată ce începi să-i cunoști mai bine.
Simt cum mi se ia treptat o piatră de pe inimă.

— E bine de știut.

Un nor ascunde pentru un moment soarele și întunecă chipul lui Declan.

— Cu Katrin vorbești?, mă întreabă.

— Nu.

A sfârșit prin a coopera sută la sută cu poliția și a oferit o ultimă dovadă – husa telefonului lui Brooke. Katrin o găsise în ziua în care Peter organizase echipa de căutare, când a mers în biroul lui să caute un încărcător pentru mobil. Aparent, Peter distrusese telefonul lui Brooke, dar păstrase husa, ca pe un trofeu. La fel cum făcuse cu inelul lui Lacey.

Nu era ceva comun, ce cumperi de la orice magazin – Brooke o decorase singură, cu niște flori presate și lac de unghii. Era unică și recognoscibilă, iar când Katrin a găsit-o ascunsă în birou a știut că tatăl ei era implicat. În loc să-l toarne, a recreat povestea cu amenințările pe care o pusese la cale Viv, ca să distragă atenția de la el.

Avocatul lui Katrin a încercat să-i construiască un portret care să stârnească mila tuturor. A pretins că Peter a îndepărtat-o pe Katrin voit de mama ei, ca să o poată controla mai bine, până în punctul în care Katrin a ajuns complet dependentă de el și incapabilă să mai discearnă binele de rău. Un alt fel de victimă față de Lacey și Brooke, dar tot o victimă.

Și poate chiar a fost. Poate chiar este. Nu știu, pentru că nu am răspuns la unicul mesaj pe care mi l-a trimis, de când a fost eliberată și stă cu mătușa ei. Katrin nu are voie să părăsească țara, iar mama ei nu vrea să se mute aici.

El este tot ce am.

Nu am răspuns. Nu doar fiindcă nu era adevărat – mă avea și pe mine, o avea și pe maică-mea, pe mătușa ei, pe Theo și Viv, ci și pentru că nu mă pot gândi la sora mea vitregă fără să mi-o amintesc pe Brooke, cum stătea în fața casei ei, pentru ultima dată, privind peste umăr înainte să intre. Potrivit poliției, un pic mai târziu s-a strecurat afară să se vadă cu Peter.

Nu cred că voi putea accepta vreodată faptul că ea a știut că tatăl ei este implicat în dispariția celei mai bune prietene pe care o avea și cu toate astea a rămas de partea lui. Poate că într-o zi, după ce se va așeza totul, voi încerca să înțeleg cum a fost să crești alături de un părinte ca Peter. Dar nu acum, la numai două săptămâni după ce el a încercat să mă ucidă.

— Poate e mai bine așa, zice Declan. Familia aia e complet putredă. Oricum, tu și mama ar trebui să veniți săptămâna asta la cină. Eu și Daisy ne-am cumpărat un grătar.

Încep să râd, nu mă pot abține.

— La naiba, ai luat un grătar, ții bebeluși în brațe... Ce urmează, să fii un tătic din

suburbii? O să începi să vorbești despre peluză?

Declan își mijește ochii și mă gândesc că am întrecut măsura. Apoi rânjește.

— Sunt și destine mai triste de atât, frățioare. Mult mai triste.

Se întoarce din nou cu fața spre verandă și își acoperă ochii de lumina soarelui. Ellery vorbește cu sora lui Ryan.

— Ce mai cauți aici, pălăvrăgind cu mine? Du-te după fata ta.

— Nu e..., încerc eu să zic, dar Declan mă pocnește puternic în umăr.

— Nu fi așa pămpălău, Mal, mă întărâtă el, dar de data asta cu un zâmbet pe buze.

Așa că-l las acolo și traversez grădina până la verandă. Ellery mă vede când sunt pe la jumătatea drumului și îmi face cu mâna. Îi spune ceva surorii ei vitrege, apoi coboară scările cu o energie care mă animă și pe mine. Am văzut-o doar de două ori de când am ieșit amândoi din spital, și de fiecare dată era cu Ezra, Mia, bunica ei, o dată chiar și cu Sadie, înainte să se întoarcă la sanatoriu. Nici aici nu suntem chiar singuri. Dar, pentru o secundă, în mijlocul curții, toată lumea din jurul nostru dispare.

— Bună, zice ea, oprindu-se la câțiva pași. Speram să fii aici.

Se uită peste umărul meu, spre Declan.

— Cum a mers discuția?

— Mai bine decât mă așteptam. Cum te înțelegi cu noua ta familie extinsă?

— La fel, mai bine decât mă așteptam. Sunt drăguți. Nu mă simt încă în largul meu cu ei așa cum sunt cu Ryan, totuși. Ca de obicei, Ezra s-a lipit mult mai repede de ei. Cum te simți?, spune și își dă la o parte o buclă căzută pe tâmplă.

— În afară de durerile de cap, nu foarte rău. Se pare că nu am traume permanente. Asta zic doctorii, cel puțin.

— Și eu tot așa. Doar că... în fine, sper că la un moment dat vor dispărea și coșmarurile.

— Sper, îi spun. Uite, îmi pare rău că n-ai avut parte de o explicație legată de ce s-a întâmplat cu mătușa ta. Știu că ar fi însemnat mult pentru familia ta. Dacă te consolează cu ceva... deși nici tu nu l-ai auzit spunând-o, cred că știm ce avea Peter de gând să ne mărturisească. Nu?

— Știu. Mi-aș dori doar...

Ochii i se umplu de lacrimi și, înainte să apuc să gândesc, o trag în brațele mele. Își lasă capul pe pieptul meu, iar eu îmi îngrop fața în buclele ei. Pentru câteva secunde, simt ceva ce nu am mai simțit de când eram copil, de dinainte ca părinții mei să înceapă să se certe, iar fratele meu să mă ignore.

Speranță.

— O să fie bine, îi șoptesc în păr.

— Cum? Cum se presupune că poți trece peste așa ceva?

Mă uit peste capul ei la verandă, unde Declan i s-a alăturat lui Daisy și acum discută cu Ryan și cu doamna Corcoran. Ezra ține iarăși copilul, iar Mia se strâmbă la el. A apărut și familia Kilduff la un moment dat și, deși maică-mea nu e aici, mi-o imaginez luând parte la o astfel de reuniune într-o bună zi. O văd iertându-se pentru că a dat crezare minciunilor unui monstru.

Cu toții trebuie să găsim o cale de a face asta.

— Trăind, bănuiesc, îi spun lui Ellery într-un final.

Ellery îmi zâmbește și își șterge obrajii. Genele ei negre încă mai sunt încărcate de bobițe mici.

— Asta e tot ce ai mai bun?

— Nu, mai am un as în mânecă, spun eu, apoi fac o pauză pentru a spori efectul. Ți-ar plăcea să mergi la un muzeu de clovni cu mine?

Începe să râdă.

— Ce, chiar acum? În mijlocul petrecerii?

— Te poți gândi la un moment mai potrivit?

— Poate... *după* petrecere?

— E chiar pe strada asta. Putem să ne întoarcem în jumătate de oră. Cel mult patruzeci și cinci de minute. Au popcorn gratis. Și mulți câini. Și clovni, evident.

— Sună tentant.

— Atunci hai să mergem!

Îmi împletesc degetele cu ale ei și pornim spre alee.

— E un lucru bun că putem merge pe jos până acolo. Am băut jumătate de sticlă de bere.

— Rebelule, zâmbește ea. Dar, știi, ai spus să trăim, la urma urmei.

Îi strâng mâna și îmi înclin capul spre ea.

— Încă mai lucrez la asta.

Capitolul treizeci și opt

Ellery

Sâmbătă, 26 octombrie

Simt mâna lui Malcolm puternică și caldă, într-a mea. Frunzele se învârt în jurul nostru ca niște confetti-uri supradimensionate, iar cerul este de un albastru strălucitor. E o zi atât de frumoasă, genul care te face să te gândești că va fi bine, la urma urmei.

În ciuda traumelor din ultimele săptămâni, s-au întâmplat și lucruri bune. Când Sadie a fost în oraș, ea și Nana au vorbit pe bune. Încă nu se înțeleg complet una pe cealaltă, dar pare că amândouă vor în sfârșit să încerce. De când s-a întors la sanatoriu, Sadie nu mai sună de pe numere necunoscute.

Au trecut doar opt zile, dar pașii mici sunt cei mai importanți.

Nana și Sadie au fost de acord să terminăm anul școlar la Liceul Echo Ridge, deși Sadie va ieși din sanatoriu în ianuarie. Nu mă deranjează să mai stau aici – am transformat dormitorul într-o cameră mai prietenoasă. Am cumpărat niște decorațiuni de la un târg de artă weekendul trecut și am pus poze cu mine și cu Ezra, cu Mia și Malcolm. În plus, am niște teste de dat și niște facultăți de vizitat, rude de cunoscut mai bine, și, poate, cine știe, mai multe întâlniri la care să ies cu Malcolm.

Aproape că i-am mărturisit.

Un pic mai devreme.

Dar, odată ce o voi spune, n-o voi mai putea lua înapoi. Și deși mi-am petrecut ultimele șase săptămâni încercând să dezleg misterele din Echo Ridge, singurul lucru la care mă gândesc de la acea zi din pivnița familiei Nilsson e că unele secrete nu ar trebui împărtășite.

Aproape a ucis-o pe Sadie gândul că a abandonat-o pe sora ei geamănă în noaptea în care Sarah a dispărut. Sub nicio formă nu va putea face față acestui nou adevăr. E greu și pentru mine, care nu am vină și regrete pe suflet, să mă uit la fratele meu cum glumește și râde la o petrecere și în același timp să fiu singura care știe adevărul.

Strâng mai tare mâna lui Malcolm și încerc să-mi alung fiorii care mă cuprind de fiecare dată când îmi amintesc vocea lui Peter șoptindu-mi în ureche. Ceva atât de slab, că de abia am auzit. Mi-aș fi dorit să nu fi auzit, pentru că acum îmi voi petrece restul vieții sperând ca el să nu mai repete cuvintele pe care a crezut că le voi lua cu mine în mormânt.

Am confundat-o cu mama ta.

Mulțumiri

Dacă să scrii o primă carte ține de încredere – că într-o bună zi, altcineva decât familia și prietenii tăi ar putea dori să-ți citească rândurile – să o scrii pe a doua ține de voință. Și, frate, chiar e nevoie de multă! Am câștigat la loteria literară cu echipa alături de care am lucrat la romanul meu de debut, *Unul dintre noi minte*, iar talentul lor incredibil și devotamentul sunt motivele pentru care *Doi pot ține un secret* există.

Niciodată nu-i voi putea mulțumi îndeajuns agentei mele, Rosemary Stimola. Nu ești doar motivul pentru care eu reușesc să trăiesc făcând ceea ce iubesc, dar ești și o campioană neobosită, un sfătuitor înțelept, și calmul din miezul oricărei furtuni. Îi sunt profund recunoscătoare și lui Allison Remcheck, pentru onestitatea ta neabătută, pentru încrederea pe care ai avut-o în mine, și pentru că te trezeai în mijlocul nopții și te gândeai la personajele acestea la fel de mult ca mine.

Pentru redactorul meu extraordinar, Krista Marino: sunt uluită de abilitatea ta supranaturală de a vedea direct în sufletul unei cărți și a recunoaște imediat de ce are nevoie. Ai făcut ca fiecare pas al procesului să devină o plăcere și datorită perspectivei tale acum povestea este cea pe care am vrut dintotdeauna să o spun.

Editorilor mei, Beverly Horowitz, Barbara Marcus și Judith Haut, vă mulțumesc că m-ați primit la Delacorte Press și pentru sprijinul și îndrumarea pe care le-am primit cu ambele cărți. Monica Jean, îți mulțumesc pentru răbdarea fără sfârșit, Alison Impey – pentru grafica minunată a coperții, Heather Hughes și Colleen Fellingham – pentru ochii voștri de vultur, Aisha Cloud – pentru promovare și pentru că mi-ai răspuns la mailuri la orice oră. Ca fost om de vânzări, sunt uluită de rezultate și sunt foarte norocoasă să lucrez cu Random House, echipa compusă din Felicia Frazier, John Adamo, Jules Kelly, Kelly McGauley, Kate Keating, Elizabeth Ward și Cayla Rasi.

Mulțumesc echipei britanice de la Penguin Random House, în special managerei Francesca Dow, directoarei editoriale Amanda Punter, coordonatoarei editoriale Holly Harris și echipei de marketing și vânzări formate din Gemma Rostill, Harriet Venn și Kat Baker, care au avut atât de atent grijă de cărțile mele în Marea Britanie. De asemenea, mulțumesc lui Clementine Gaisman și Alice Natali de la ILA pentru că au ajutat personajele mele să se plimbe prin lume.

Nu aș fi dus la capăt proiectul meu de debut și cea de-a doua carte fără colegele mele de scriitură, Erin Hahn și Meredith Ireland. Vă mulțumesc pentru prietenie, pentru bucuria pe care am trăit-o împreună în momentele frumoase și consolările din

momentele grele, și pentru că ați citit nenumărate ciorne până când am găsit cea mai bună variantă. Îți mulțumesc, Kit Frick, pentru observațiile tale critice în timpul procesului de scriere.

Sunt recunoscătoare cercului de literatură pentru copii din Boston, cu ajutorul căruia am ajuns să cunosc mulți autori de thriller contemporani, care m-au inspirat și motivat, cum ar fi Kathleen Glasgow, Kristen Orlando, Tiffany D. Jackson, Caleb Roehrig, Sandhya Menon, Phil Stamper și Kara Thomas.

Un mulțumesc profund merge și la familia mea, fie că se cheamă Medailleu, fie McManus, pentru că au sprijinit această schimbare surprinzătoare din viața mea și pentru că au spus tuturor cunoscuților să îmi cumpere cărțile. Le sunt recunoscătoare mamei și tatălui meu, care m-au ajutat cât am fost pe drumuri, lui Lynne, punctul meu de sprijin și lui Jack, care mă inspiră să visez la lucruri mărețe.

În cele din urmă, le datorez nesfârșite mulțumiri cititorilor mei, cărora le pasă de povești și care au decis să-și petreacă vremea cu ale mele.

Despre autoare

Karen M. McManus este licențiată în engleză la College Holy Cross și are un master în jurnalism la Northeastern University. Când nu scrie sau nu lucrează în Cambridge, Massachusetts, McManus adoră să călătorească împreună cu fiul ei. Primul său roman, *Unul dintre noi minte*, este un bestseller internațional fenomen, tradus în 37 de limbi și nelipsit din top New York Times al celor mai citite cărți din ultimii ani. Mai multe despre autoare puteți afla pe site-ul său oficial, karenmcmanus.com, sau la @writerkmc pe Twitter și Instagram.

Citește de aceeași autoare:

Unul dintre noi minte

"Unul dintre noi minte" e povestea a ceea ce se întâmplă când cinci străini ajung în clasa de detenție a școlii, iar numai patru ies de acolo în viață. Fiecare este suspect, fiecare are ceva de ascuns.
Fii atent la toate detaliile și poate vei fi tu cel care va rezolva enigma:
Într-o după-amiază de luni, cinci elevi de la Liceul Bayview intră în camera de detenție.
Bronwyn, tocilara, va merge la Yale și niciodată nu încalcă vreo regulă.
Addy, prințesa, este frumoasa populară a liceului.
Nate, delincventul, este deja eliberat condiționat după ce a fost prins vânzând droguri.
Cooper, atletul, este starul echipei de baseball.
Și Simon, proscrisul, este creatorul unei faimoase aplicații de mobil care lansează bârfele fierbinți ale liceului.
Atâta doar că Simon nu mai iese de la detenție. La finalul orei în care cei cinci trebuie să-și ispășească pedeapsa, Simon moare. Potrivit anchetei, decesul nu este un accident. Luni moare, iar marți apar dezvăluiri senzaționale programate de el despre cei patru colegi care i-au fost alături în clipa morții, ceea ce îi transformă rapid în suspecți. Dacă nu cumva criminalul este altcineva și se află în libertate…
Toată lumea are secrete, nu? Ceea ce contează e cât de departe ai merge ca să le protejezi.